ÁRA: 25 Ft

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. MÁRCIUS 17. FŐSZERKESZTŐ: SZUHAY BALÁZS 49. ÉVFOLYAM, 11. SZÁM



LAKATOS FERENC RAJZA

Mai számunk írói:

Alföldi Imre
Angyal János
Becsei Miklós
Bodnár Gyula
Bólya Péter
Dessewffy László
Farkas Márton
Fekete Gyula
Galambos Szilveszter
Kvári Sinkó Zoltán
Mátyás István
Walter Béla
Wéber Tamás

és rajzolói:

Antal József
Balogh Lajos
Dluhopolszky László
Dunai Imre
Gyöngy Kálmán
Jelenszky László
Jókó Csaba
Lakatos Ferenc
Lehoczki Károly
Nemes Zoltán
Rau Tibor
Szabó László Róbert
Dr. Tarnóczy Zoltán

TIZENÖTÖDIKE

Békés ünnepet kívánok minden polgárnak, balettnövendéknek, újszívesnek, városalapítónak, pletykalap-tulajdonosnak, cserejátékosnak, médiaelnöknek, szociális gondozottnak, elsőfilmesnek, rendőrfőkapitánynak, magfizikusnak, kézimunka-tanárnőnek, bányásznak, kárpótoltnak, viceházmesternek, panziósnak, szövőnőnek, adószakértőnek, dacos szobrásznak, tehenészfiúnak, örömlánynak, vályogvetőnek, kisnyugdíjasnak, vízmérnöknek, postáskisasszonynak, ötvenhatosnak, segédfogalmazónak, gyógytornásznak, szóvivőnek, táncdalénekesnőnek, alkonzulnak, védőügyvédnek, humoristának, váltókezelőnek, temetőőrnek, útkarbantartónak, pásztói orvosigazgatónak, főilletékesnek, drámaírónak, hajléktalannak, másvallásúnak, slágergyárosnak, alapítványtevőnek, éjszakás nővérnek, kisvállalkozónak, frakcióvezetőnek, templomszolgának, olvasónak...

Békés ünnepet, Magyarország.

WALTER BÉLA



– Maga még magyarkodik? Rég az osztrákkodás a divat!

A BARGUZINI HŐS



– Hát ki vagyok én?

Sajtónapi jelszavunk:

ÉLJEN ÉS VIRÁGOZZÉK A LAPTERJESZTÉS!

„Óvakodj március idusától!"

Ki mondta kinek?

1. CALPURNIA JULIUS CAESARNAK
2. A LÁMPAVAS LAMBERGNEK
3. A NYUGDÍJFOLYÓSÍTÓ ÖZV. VEGETÁNÉNAK



– Szélsőjobb duma!

ANGYAL JÁNOS:

PETROVICS

Petőfi Sándor március idusán váratlanul feltámadt! És Segesvárról (ma: Sigishoara) azonnyomban útnak indult szülőföldje felé.

A határnál nehezen engedték be az őrök. (Túlságosan avittnak találták a világútlevél-fényképét.)

A költő mélyen megilletődve bandukolt a poros országúton, kíváncsian tekingetett jobbra-balra, a *Szívem, te árva rabmadár* című nótát dudorászta. Megéhezett.

– Akad errefelé valami betyárcsárda? – tudakolta egy atyafitól.

– Ahun ni, a kurta kocsma! – hangzott a válasz. – De annak rabló a gazdája.

– *A dőlt kéményű csárda*... Semmi sem változott – mormolta a poéta.

Odabent hosszasan *méricskélte* őt a helység kalapácsa, civilben kazán- és csontkovács.

Költőnk messziről tornyoknak hitte a város kéményeit, nem is sejtette, mennyi-mennyi füstbe ment terv szállt fel belőlük.

Pest. A (népnemzeti) Múzeum lépcsőjén egy öreg csepűrágó éppen az ő versét szavalta. Ezt én írtam, dobbantott dacosan a *szerző*, s emelte kardját, de azt a rend őre rövid vita után elkobozta. (Petőfi Bem apókára hivatkozott, a zsaru viszont Andorkára.)

A poéta elindult a folyó felé, borzadva kerülgette a dübörgő, füstöt okádó ördögszekereket.

– Ugye itt találkoznak a költők? – kérdezte a Pilvaxba lépve.

– Igen. A sörre és a borra költők – felelte egy dölyfös labancz.

– Talpra, magyar! – rikkantotta Sándor, ám tessékelték máris kifelé, ez nem talponálló, kérem.

– *Mi mostan a magyar?* – kérdezte Petőfi az alatta szürkén hömpölygő Dunától. – *Holt dicsőség halvány kísértete*...

Állt a parton, az Eskü téren, és megesküdött arra, hogy *legközelebb* elkerüli a feltámadást. Állt a parton némán és mereven...

Szobormereven.

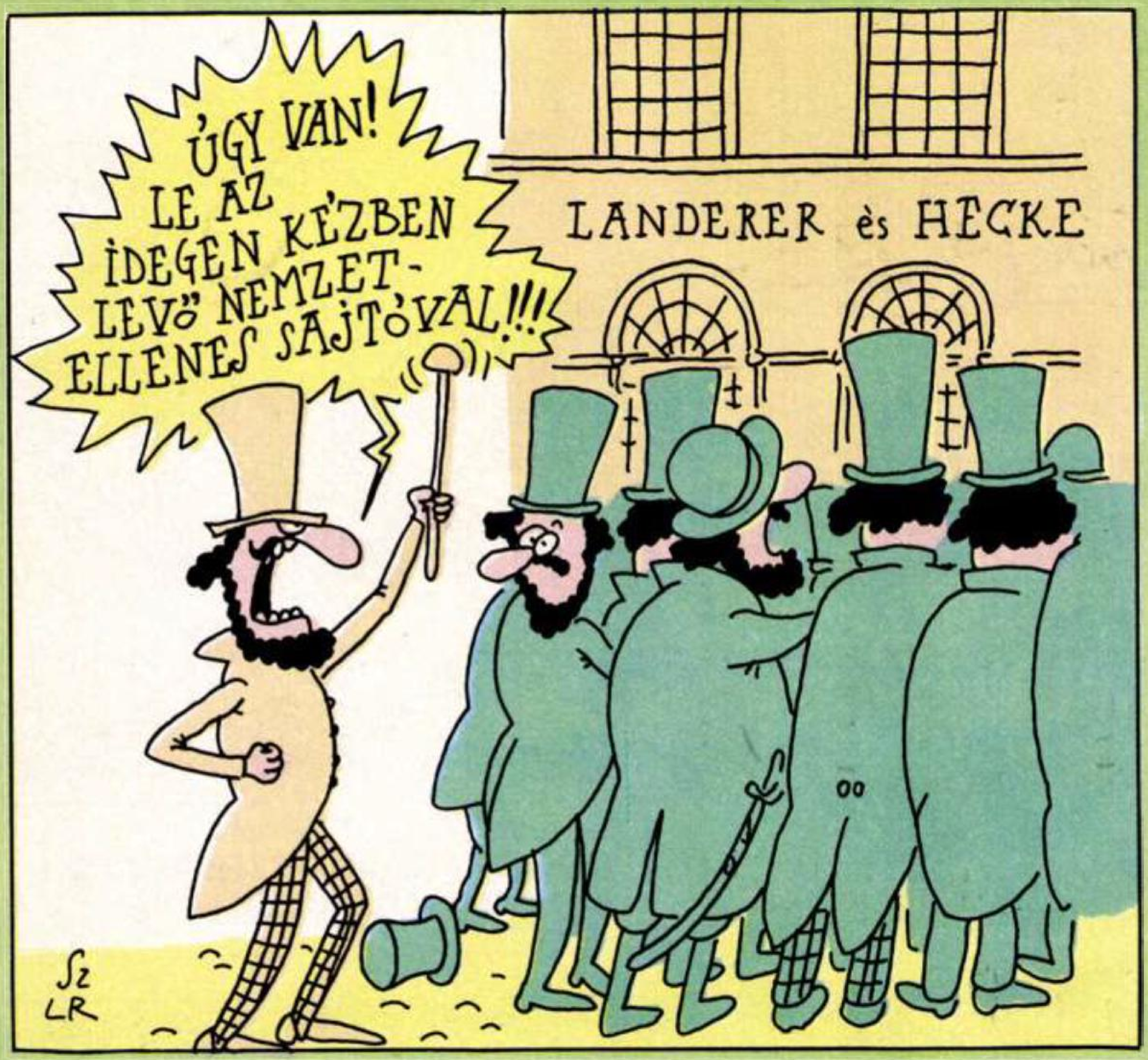


HAZA ÉS HALADÁS

„Bezzeg 48-ban még nem volt baj a tévével!"

(K. F. nemzetőr)

KÉSŐNJÖVŐ



MAGYAR–MAGYAR TÁRGYALÁSOK



SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

A játékteremben kitört a békétlenség. Hogy ki kezdte, ma már nehéz lenne megállapítani. De egy biztos: a magyar kártya és a francia kártya ölre ment.

– Vegye tudomásul, a nép engem szeret! – mondta a magyar kártya. – Mert velem igazi magyar játékokat lehet játszani: ultit, snapszert, zsírozást…

– Ne zsírozzon, maga disznó – tromfolta le a francia kártya. – Az értelmiség csak velem játszik. Mert a bridzshez, römihez, kanasztához ész kell! Szürkeállomány!

– Na, na! A römi és a kanaszta nem is olyan bonyolult! Azt bárki játszhatja!

– Ezzel bizonyítom, hogy demokratikus kártya vagyok!

– Az ám! Magával szegény és gazdag egyaránt tönkremehet! Mert magával lehet játszani pókert, chemin de fairt… vagy inkább chemin de unfairt…

– Maga viszont csak a szegényeket teszi tönkre! Mert a huszonegy nem a gazdagok játéka!

– Viszont én magyar vagyok!

– De ha utánakeverünk, kiderül, hogy a maga paklijában van Rudenz Ulrich, Fürst Walter, hogy a Kuoni pásztort ne is említsem…

– Nézzen csak maga is magába! A maga paklijában egy csomó kártya fordítva van bekeverve. Tudja, hogy hívják mifelénk az ilyet?

– Nem érdekel. Az én paklimban viszont hiába keres tökfilkót!

– Szálljon le a Stüszi vadászról, jó? Az egy rendes becsületes magyar kártya!

– De már vadász volt a múlt rendszerben is, nem?

– Hagyjuk ezt! Maguknál, demokratikus kártyáéknál sokkal több a piros! Mert maguknál nemcsak a piros a piros, hanem a káró is!

– Téved! Mert nálunk a piros se piros, hanem coeur! Ejtsd: kőr – mert maguk, mucsaiak, biztosan nem is tudják! És ha nem tudná, mi többen is vagyunk! Ötvenketten! Sőt! Jokerrel – ejtsd: dzsóker – ötvennégyen! Maguk meg csak harminckketten!

– Lesz még maguknak kisebb hangjuk is!

– Fenyeget? Tudja, mit? Vegye tudomásul, a demokratikus kártya ki fog vonulni az utcára!

– Ha nyílt lapokkal játszik, ám vonuljon! Csakhogy az magának nem szokása! Mindig a pókerarcát mutatja! Különben is, senki sem fenyegeti magát!

– Nem?! Hiszen most mondta, hogy lesz még kisebb hangom is!

– És hogy maga miket mondott nekem, az semmi?! Én csak azt mondtam ezzel, hogy legyen egyforma hangunk! Maga se beszélhessen többet mint én!

– Szóval korlátozni akarja a szólásszabadságomat! Kivonulok! Ki én! Majd megmutatom magának, hogy beterítem a lapjaimmal a pesti utcát!

– Tegye! Akkor is mi vagyunk többen! Mert ha nem tudná, én koalícióban vagyok természetes szövetségesemmel, a tarokk-kártyával!

– De hiszen annak a hangját se hallani!

– Persze! Mert ő a hallgatag többség!

A demokratikus kártya tartotta a szavát. Kivonult. Aztán nem történt semmi. Minden maradt a régiben. Ami meg történt, az pontosan az volt, ami a kivonulás nélkül is történt volna.

A külföldi kártyalapok ujjongó cikkeket közöltek a demokratikus kártya kivonulásáról.

Tehették. A kibicnek semmi se drága.

BÓLYA PÉTER:

MORFOND-ÍR

Ülök a moziban, indul a soron következő 20-th Century Fox – oan napom volt, amikor el akartam butulni –, s lám, illetve hallga: nem hallok semmit a szövegből. Mintha egy istállóban ülnék, ahol jóízűen ropogtatják a zabot a lovak, előttem, mögöttem, mellettem pop-cornt (pattogatott kukoricát) rágcsáló nézők tömege, két csámcsogás között még zörögnek is egy kicsit a zacskóval...

Vajon én, B. P. dr., szimpla *hungarian* néző, mire gondolnék ezen állkapocs-szimfónia hallatán?

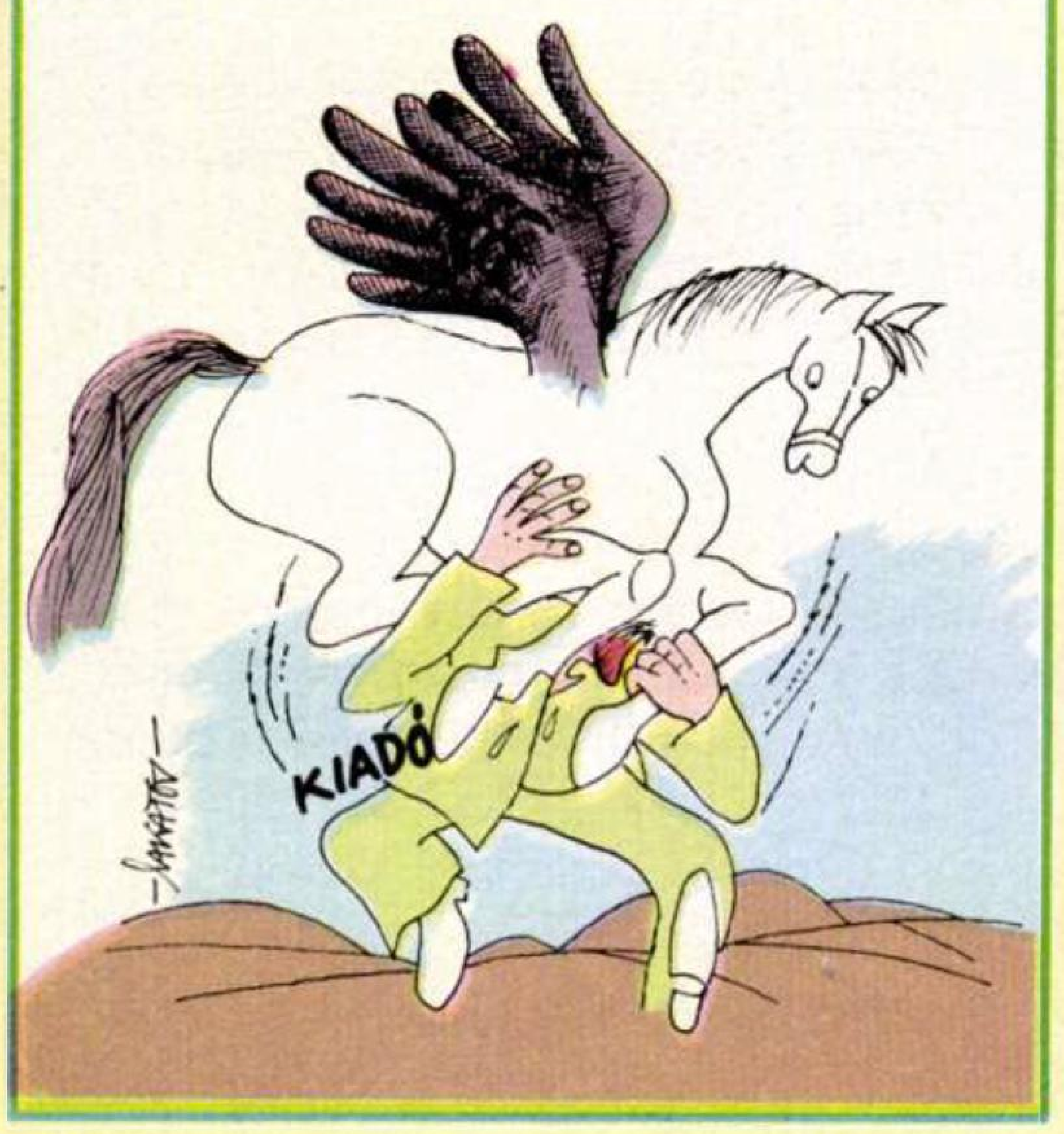
Hát... Mindenekelőtt arra, hogy ha még egyszer beteszem a lábam egy pattogtatógéppel ellátott mozgófényképszínházba, autóhűtő legyek az előttem pergő film végén (darabokra törvén). Ki az a hülye, aki, bármilyen okból is, étkezdévé változtatta (változtat*hatta*) a mozi nézőterét? Hát nem van büfé az előcsarnokokban, ahol ehet-ihat a nézősereg, ha már táplálkozni jött oda?

Aztán az jutna az észbe, miközben végre eldördül az első lövés a filmen és egy pillanatra riadtan megáll az állkapcák légiója, hogy: Ki nyer ezen a „bulin"? A Miss Pop-Corn cég biztos – de sokan emlegethetik Mrs. Pop-Cornt, mármint az édesanyját –, hiszen 35 pízért ad egy marék törökbúzát, ez még a mai takarmányárak mellett is röhejes. Ám: a cég nyilván adót fizet Állam bácsinak, bérleti díjat a mozinak; viszont a mozi elveszít egy csomó nézőt, lásd engem, kevesebb lesz a bevétele, amit lever a forgalmazón, a forgalmazó nyeresége csökken, egyre olcsóbb és egyre trébb filmeket kénytelen behozni, adója is nyílegyenesen lefelé... A szaldó: nulla. Illetve hát egy-két-három dühöngő országlakos, aki a takarmányfogyasztó mozilátogatók miatt örökre elkerülendi századunk egyik nagy kulturális és technikai vívmányát, a mozgófényképet. Azaz az istállókat, ahol játsszák.

Nem lehetne (gondolom) eccer vagy kétszer olyan üzletet kötni, hogy az állam is jóllakjék, polgára is megmaradjon?!

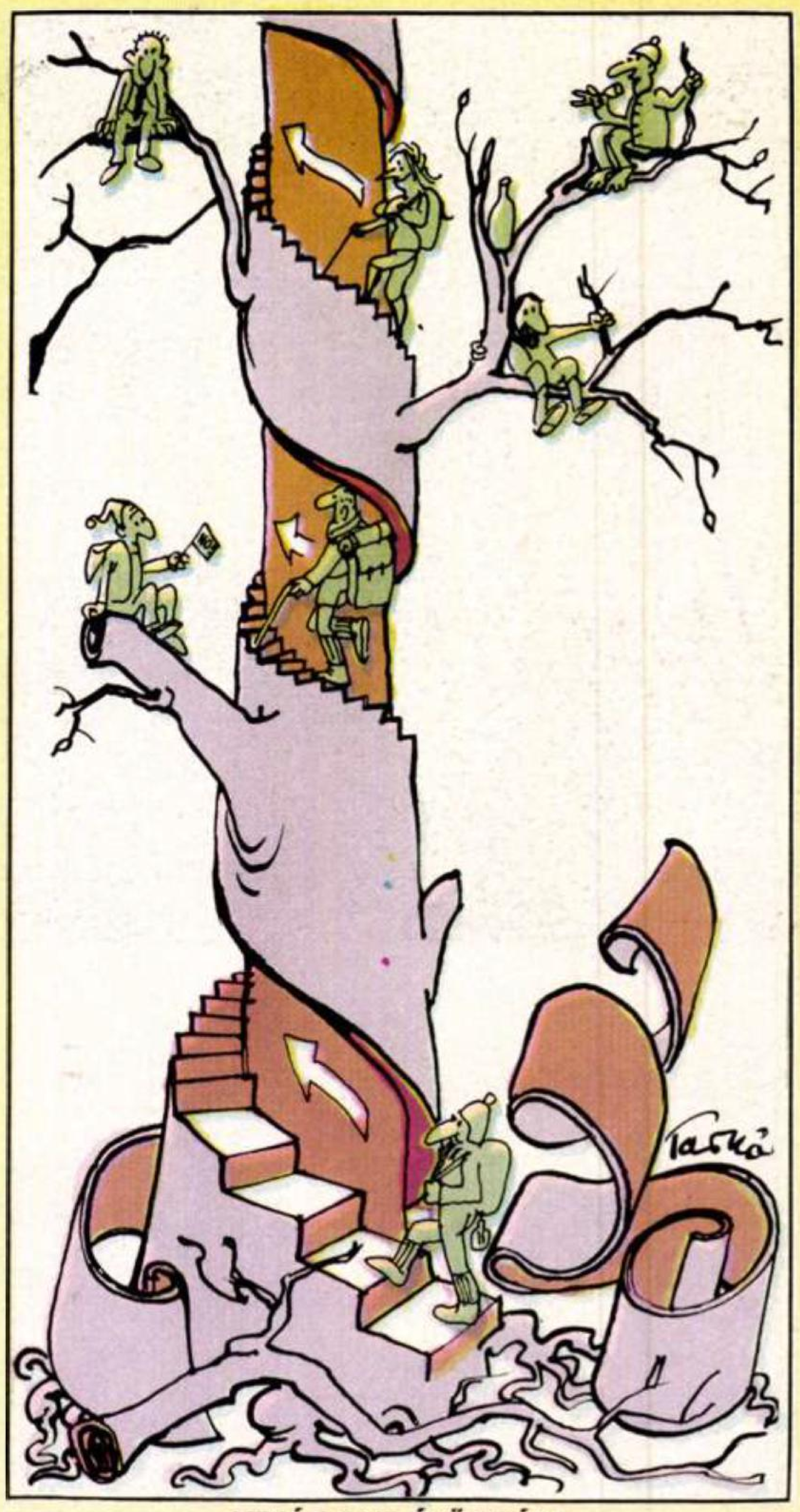
Aztán, úgy félóra múltán elfogy a kukorica, megszűnik a csörgés, nézhetem a filmet – *vajon mennyi maradt még belőle?!*

KULTURÁLIS HELYZETKÉP

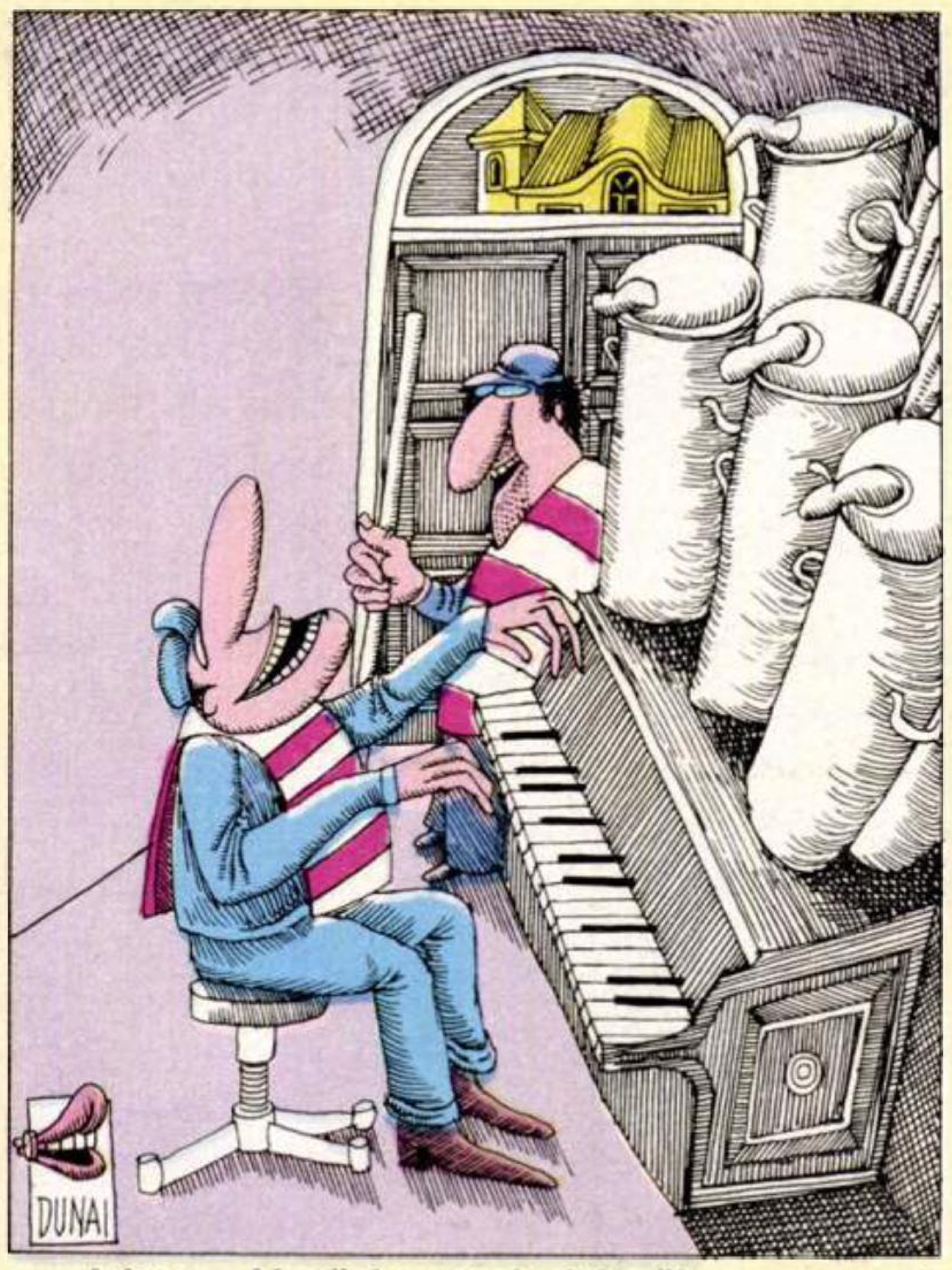




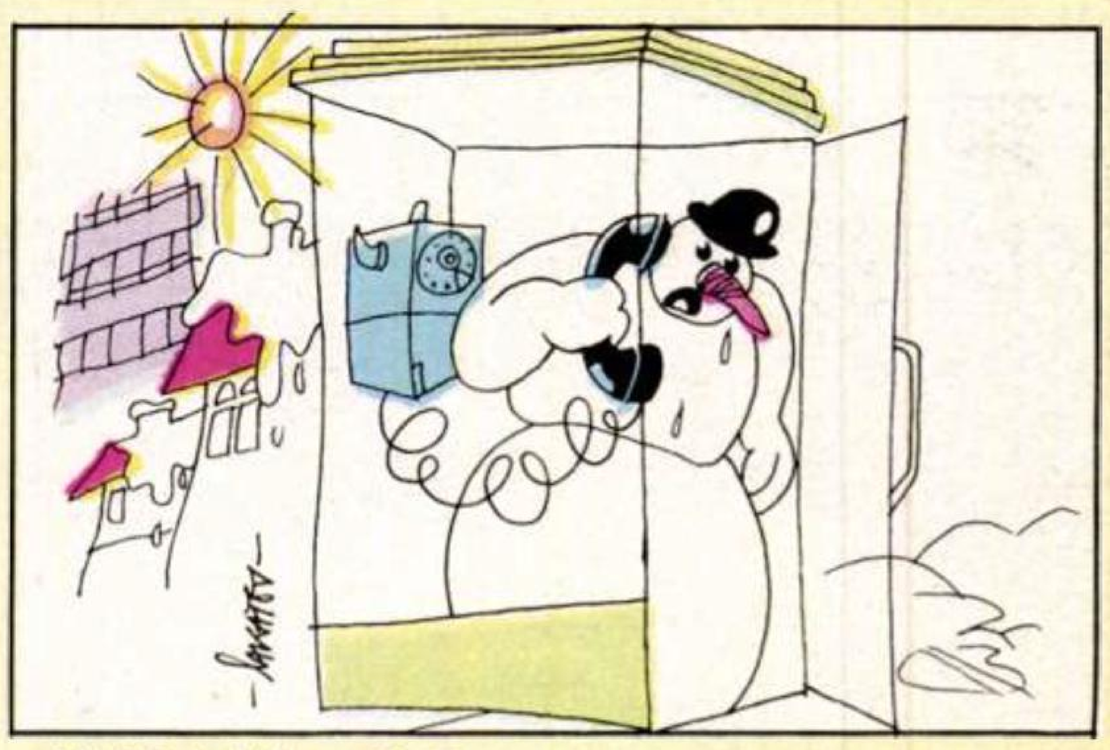
– Ah, Darling! Folklór!



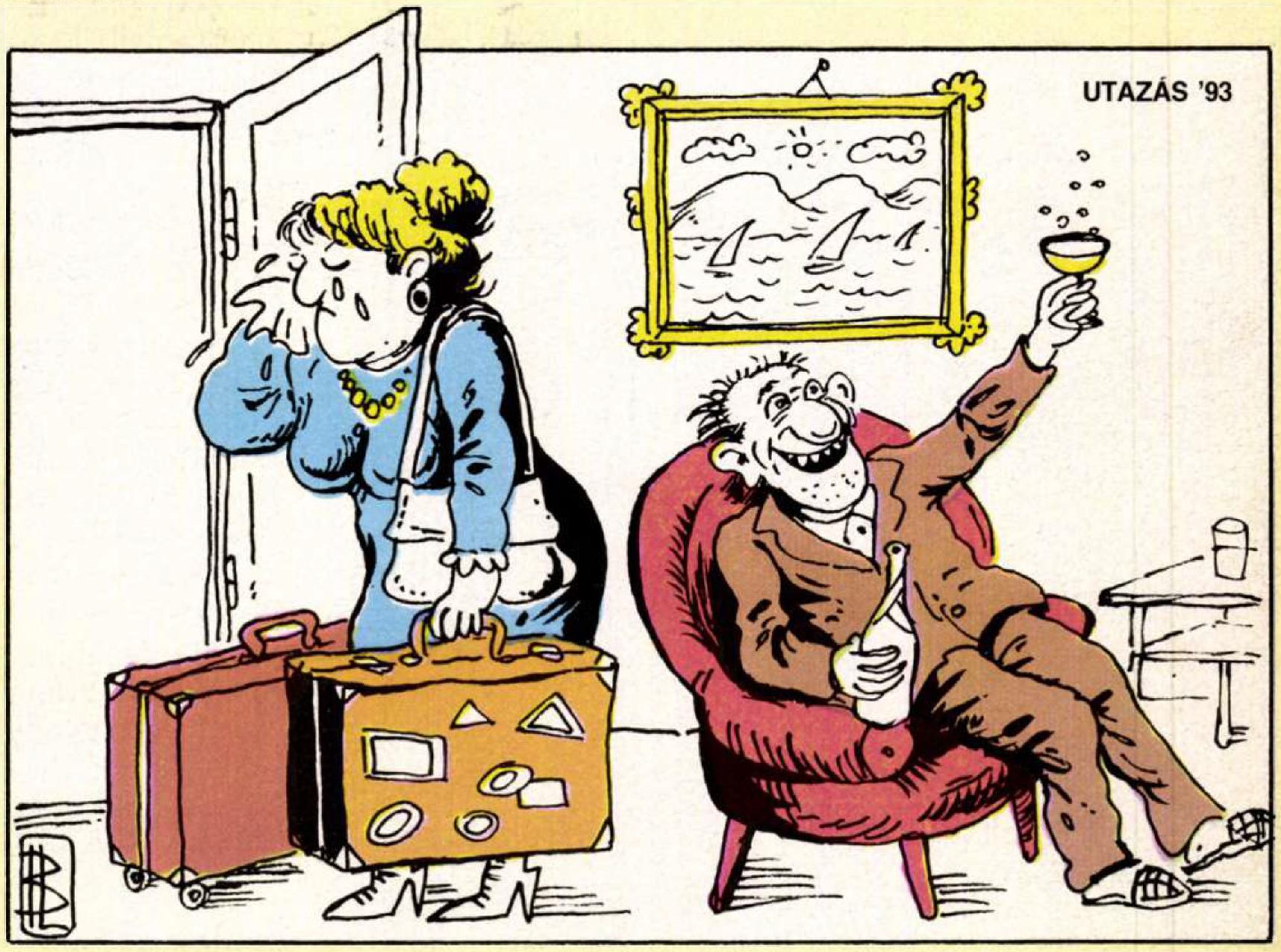
KIVÁGANDÓ ŐSFÁN HETEKIG GUBBASZTANI SZÁNDÉKOZÓ ZÖLDEK SZÁMÁRA KIJELÖLT FA

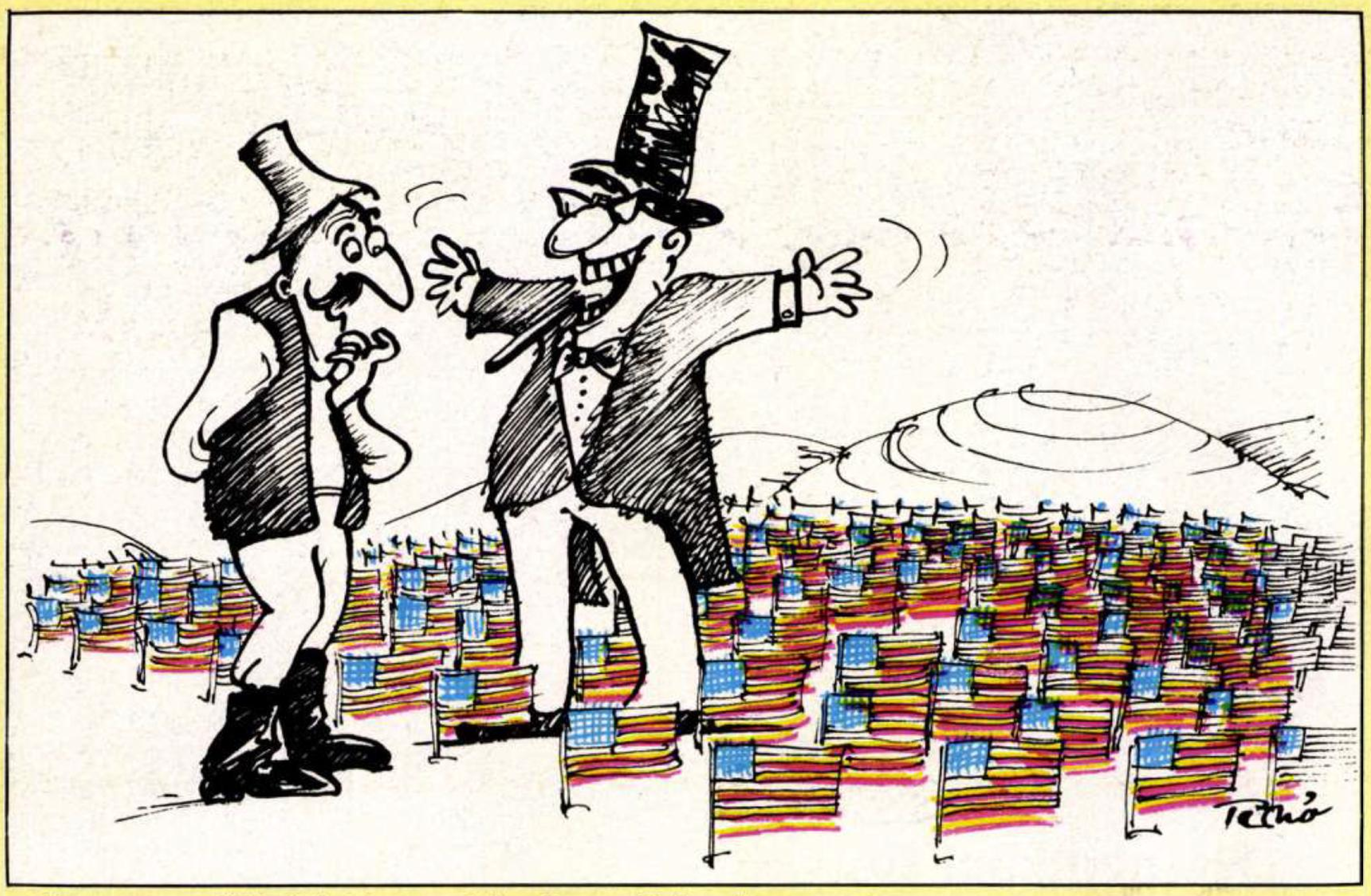


– Látom, Józsikám, te is készülsz a tavaszi fesztiválra.



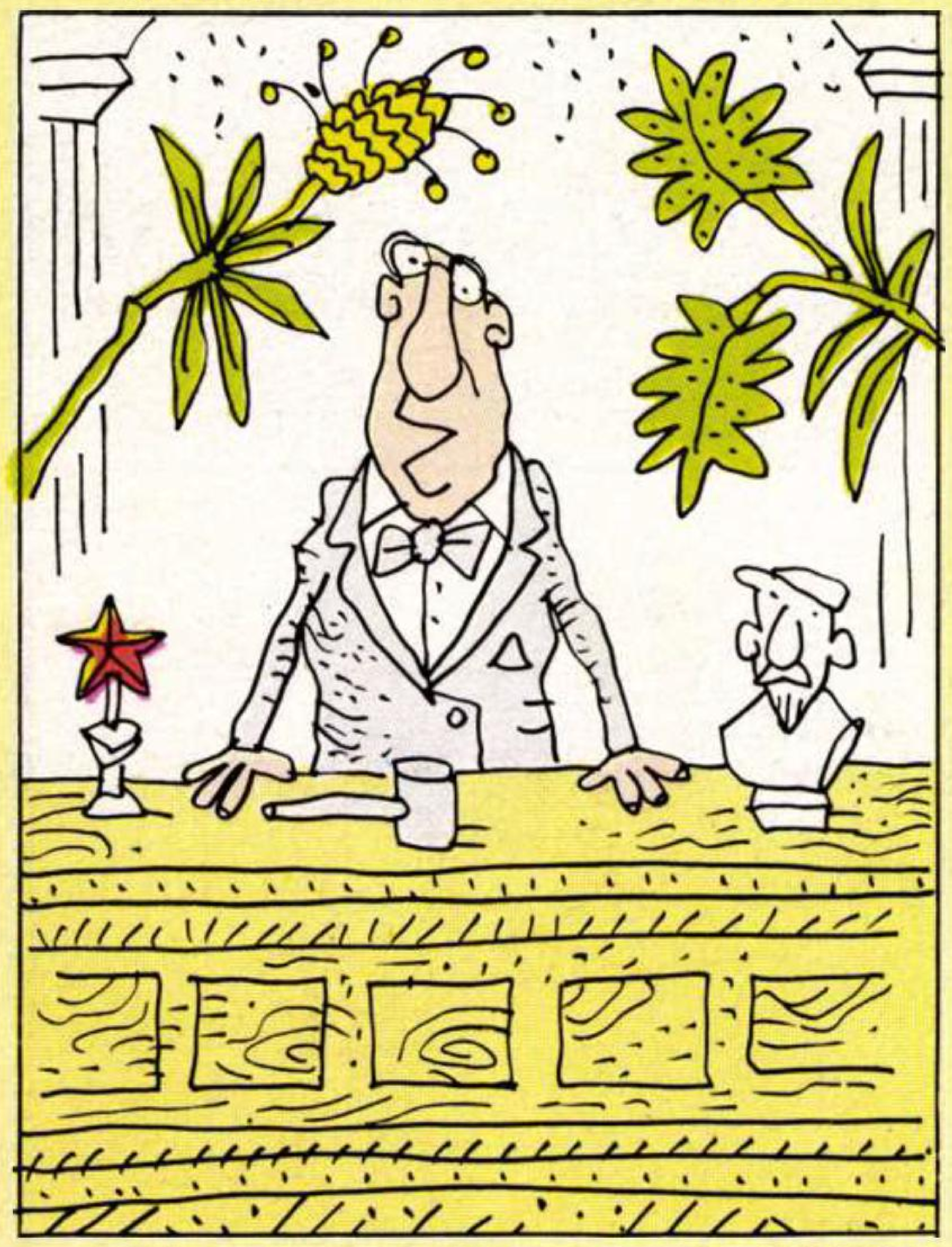
– Halló, lelkisegély?



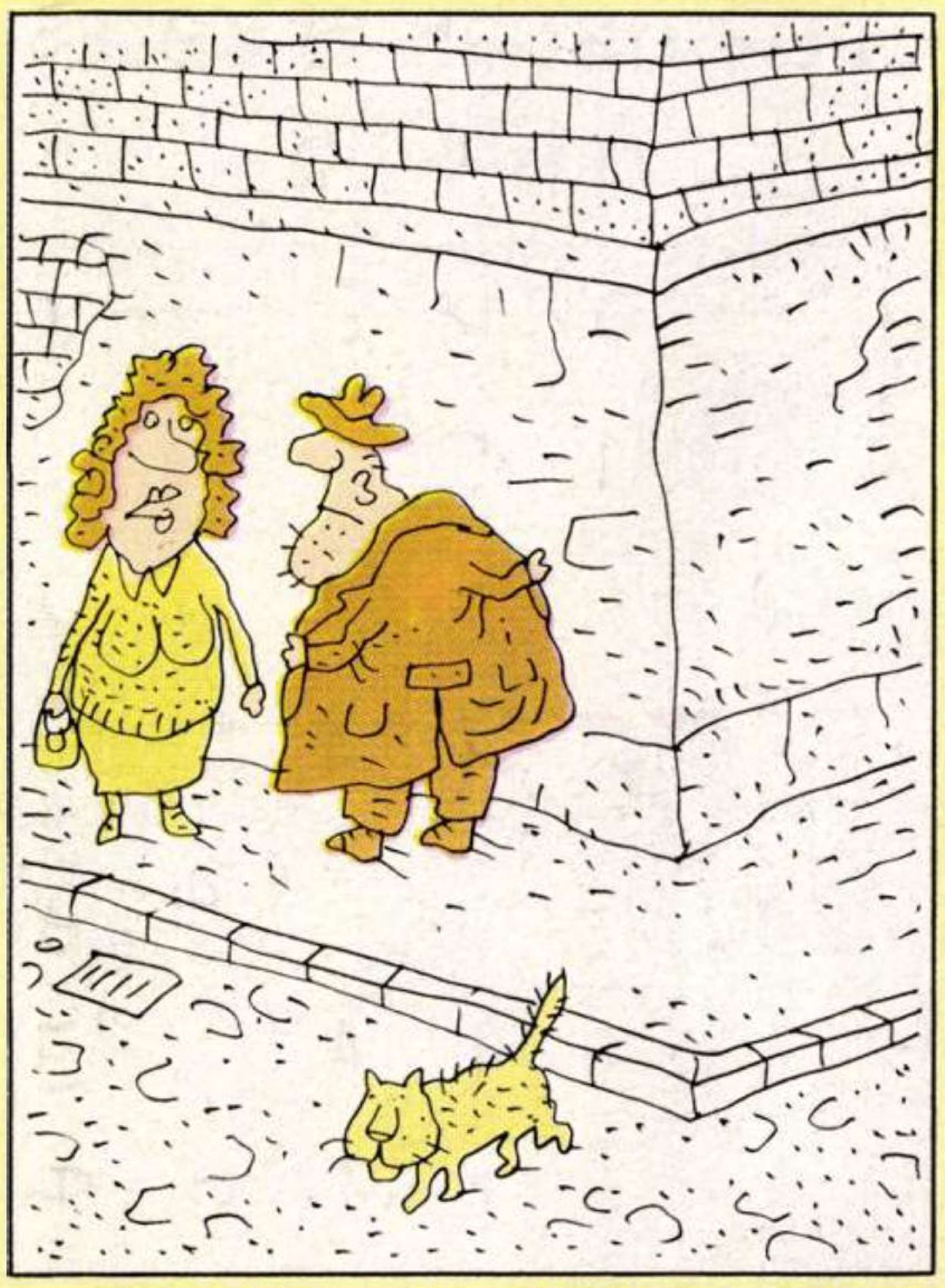


– Megvettem a földet! Azt termesztek rajta, amit akarok...

ÁRVEREZIK A KÁDÁR-HAGYATÉKOT

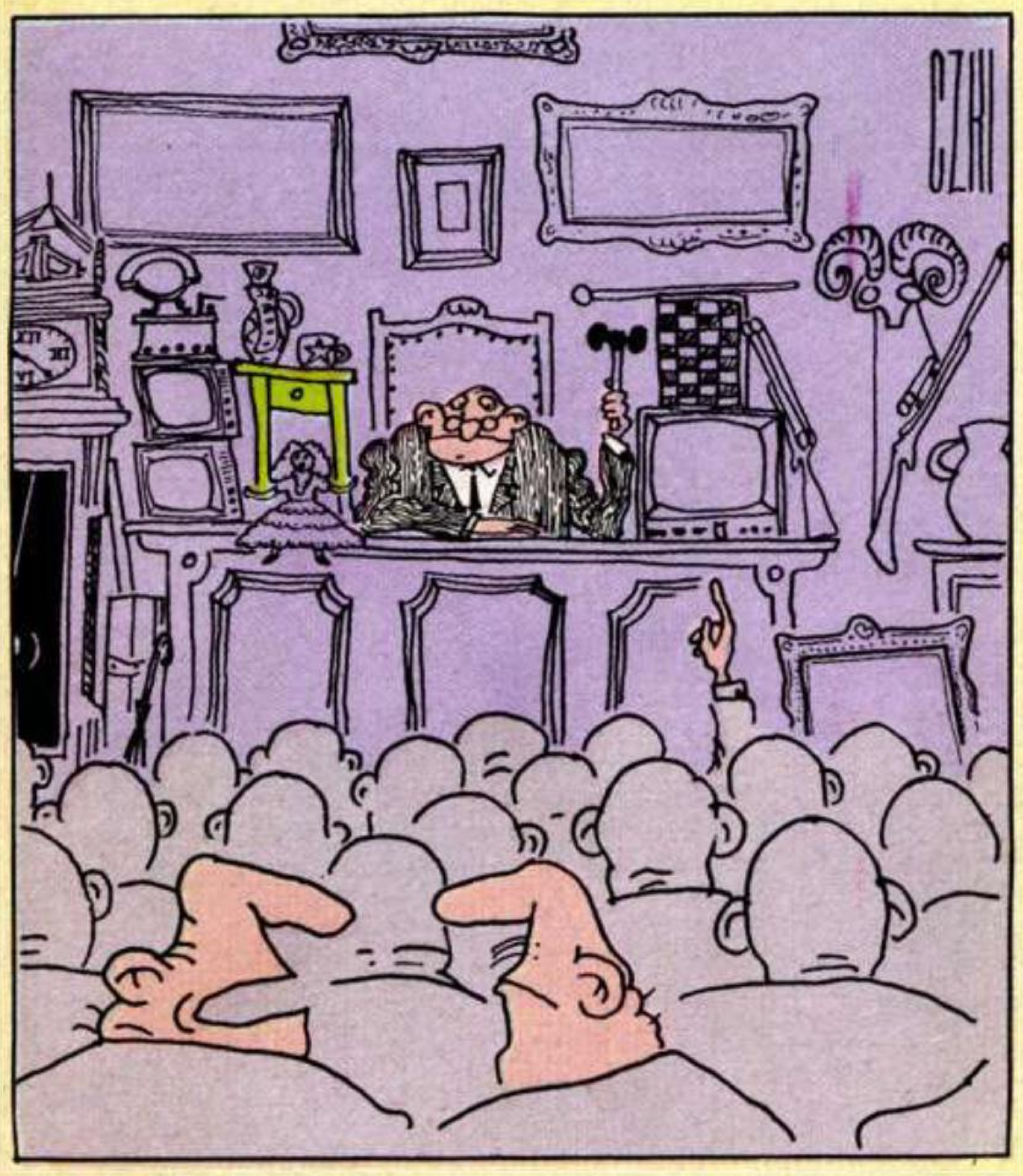


– Első tétel: egy eladósodott ország, kikiáltási ár...



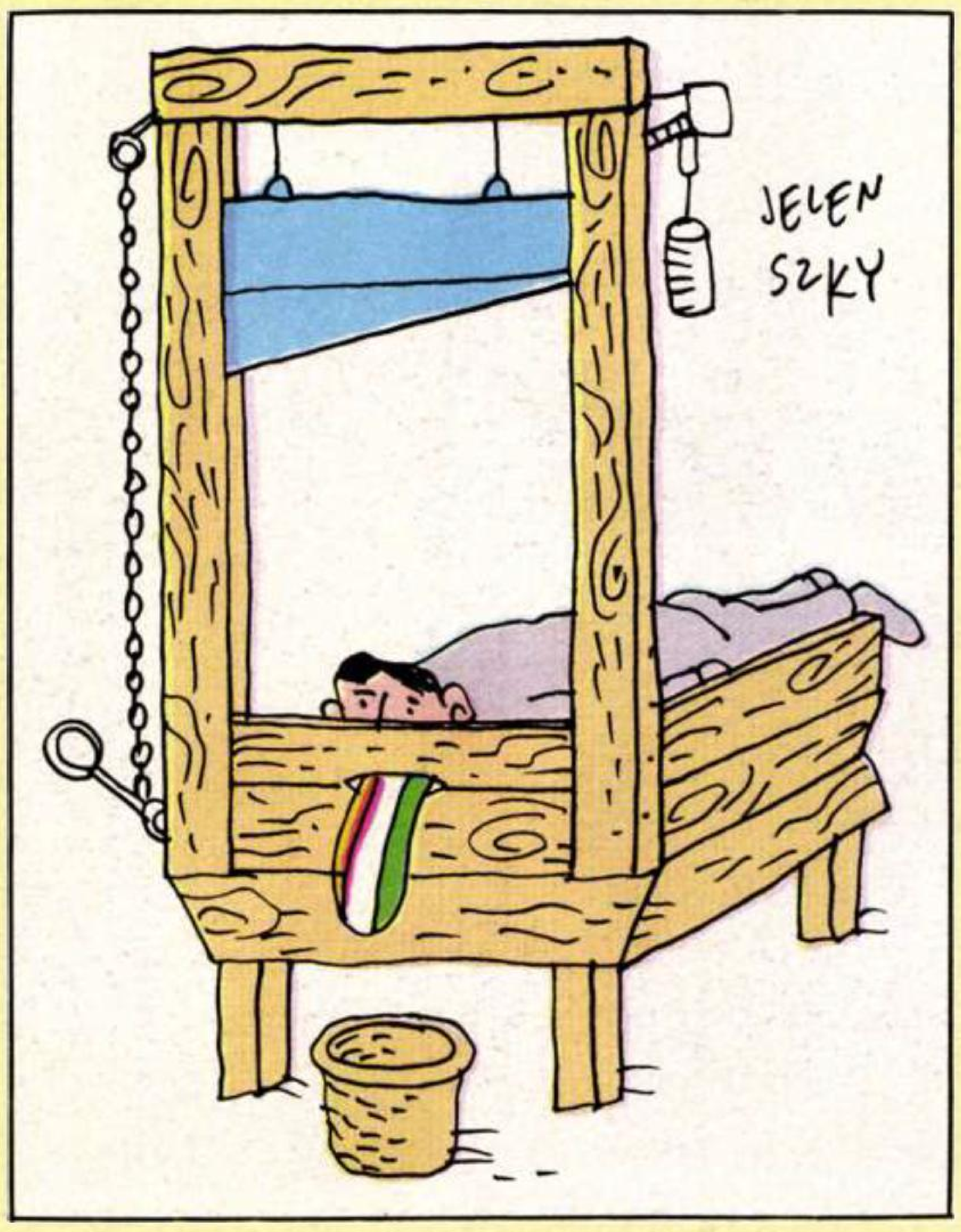
– Megértem magát, az én férjem sem bontakozhatott ki a Kádár-korszakban.

AZ ÍNYENC



– Tudod, nekem arra a kis mokány hokedlira fáj a fogam, amin az öreg annyira szeretett grízes tésztát enni.

NYELVTÖRVÉNY



FEKETE GYULA:

A LEVES ÍZE

Van egy ország, jóval innen a Kásahegyen – egyszóval nincs nagyon messze. Igazán nem élnek rosszul az emberek ebben az országban, mégis sokat panaszkodnak, sokat háborognak. Ha megkérdezik őket, mi a panaszuk, előbb-utóbb mindegyik odajut:

– Nincs íze a levesnek!

– Mostanában nem lehet minálunk egy jó levest enni...

Ha valaki elkezdi, dől belőlük:

– Szegény édesanyám valamikor milyen jó leveseket főzött!

– Nagymama, igen!... Az volt a leves!

– Az ám! Húsleves csigatésztával! Bableves füstölt csülökkel!

– Krumplileves... gulyásleves... lebbencs... meggycibere!... Csak kimondom, és összefut a számban a nyál... Én nem tudom, mi van ezekkel a mai levesekkel...

Senki sem tudta okát adni, hová lett a leves íze.

Nemrégiben egy szemfüles riporter elhatározta, hogy ő pedig a végére jár. Hová sikkasztották el a leves ízét, kik sikkasztották el – kideríti. Nyakába vette a magnót meg az országot, sokáig járt-kelt, szimatolt, végtére eljutott a királyi udvarba.

Sorra kérdezett mindenkit, megkérdezte a királyt is. De az sem mondott egyebet, csak annyit, hogy a leves neki sem ízlik.

Utoljára a főszakácsot fogta vallatóra a szemfüles riporter.

Hímezett-hámozott a főszakács eleinte. De aztán csak-csak megtört, és mindent bevallott.

Régen történt az a dolog, még nem is a király uralkodott, még nem is az apja, hanem a nagyapja. S azon a napon történt, amikor őt felfogadták kuktának.

Nem volt még járatos a konyhán, de nagyon szeretett volna segíteni. Amikor észrevette az asztal alatt a szép porcelán levesestálat, föltette az asztalra, mert úgy gondolta, hogy inkább ott van annak a helye, az asztalon. A nagy sietségben, kapkodásban azután ezt a tálat vitték be a király fényűzően megterített asztalára. Igen előkelő főúri társaság vacsorázott aznap este vendégségben a királynál.

Bizony, azt lidérces álmában sem gondolhatta senki, mit tálaltak fel a király elé!

(Az akkori főszakács készítette oda mindennap az asztal alá egy levesestálba a mosogatóvizet, s beledobált szalonnabőrt, kenyérdarabot, rágós cubákokat s egyéb konyhai hulladékot is – két disznót hizlalt otthon a háztájiban a főszakács.)

– Csodálatos!... Hát ez a leves csodálatos! – kiáltott fel odabenn a díszes asztalnál egy igen előkelő hölgy.

Versengve dicsérte a levest az asztal körül a főúri társaság:

– Micsoda ízek!

– Ilyet még soha... még soha nem ettem ilyet!

– Felséges uram, főnyeremény ez a szakács!

Az öreg király kedvetlenül kóstolgatta az elébe tálalt löttyöt, és szomorúan arra gondolt: lám, ez is az öregkorral jár. Kopnak, tompulnak az ember érzékszervei, elbizonytalanodik az ízlése: íme, hát a legjobb ízeket sem érzi már...

Akkor adta ki a parancsot az öreg király a főszakácsnak: ezután mindennap ilyen levest főzzön! Ha egyszer ilyen jó ez a leves, ha ennyire dicsérik s neki nem ízlik, akkor őbenne a hiba. És ha idáig ő a rosszat szokta meg, majd megszokja a jót is. Az nem való, hogy egy királynak elmaradott legyen az ízlése.

Ennyiből is kitetszik: öreg létére modern gondolkozású király volt.

Hát ennyi az újmódi leves hiteles története.

WÉBER TAMÁS:

KANDI MIKROFON

(Beszélgetés a legidősebb tévénézővel)

– Kezitcsókolom, Mariska néni! Látom, tüsténkedik. Befőzni tetszik?

– Bion, bion. Reggel óta már száztizenkilenc üveggel töltöttem be! Pedig ma van a születésnapom...

– Valóban?

– Ma töltöm be a százhuszadikat!

– Hol tetszett születni?

– Az Amerikai Egyesült USÁ-ban.

– Közelebbről?

– Bulgáriában.

– És mióta tetszik tévét nézni?

– Ó, én már lánykoromban is néztem volna tévét, de akkoriban ez nehézségekbe ütközött.

– Nem engedték a szülei?

– Engedték, engedték, ám még nem volt föltalálva...

– Látom, még parabolaantennát is fölszereltetett a tetőre.

– Egy rossebet! Az csak egy lavór, abban alszik a macska.

– Hm. Mit lehet fogni egy macskával?

– Egeret.

– Mit szeret legjobban a tévében?

– A teniszt! Kedvencem a Boris, az ütvefúró.

– Hogyhogy ütvefúró?

– Hát a Boris szervájáról nevezték el a Becker-Deckert.

– Melyik sorozatot kedveli?

– Azt a 2500 részes kannibálosat... A Megeszem ezt a nőt!

– És mit látott utoljára?

– Csillagokat. Amikor ráléptem a gereblyére.

– Aztán szerepelt-e már Mariska néném a tévében?

– Naná! A Friderikusz-showban!

– Mint néző?

– Nem. Mint tetszési index!

– Akad-é olyan műsor, amit sohasem néz?

– Akad. A délelőtti mese.

– De hiszen délelőtt nincs is mese...

– Már hogyne volna! Az a címe, hogy Parlamenti közvetítés.

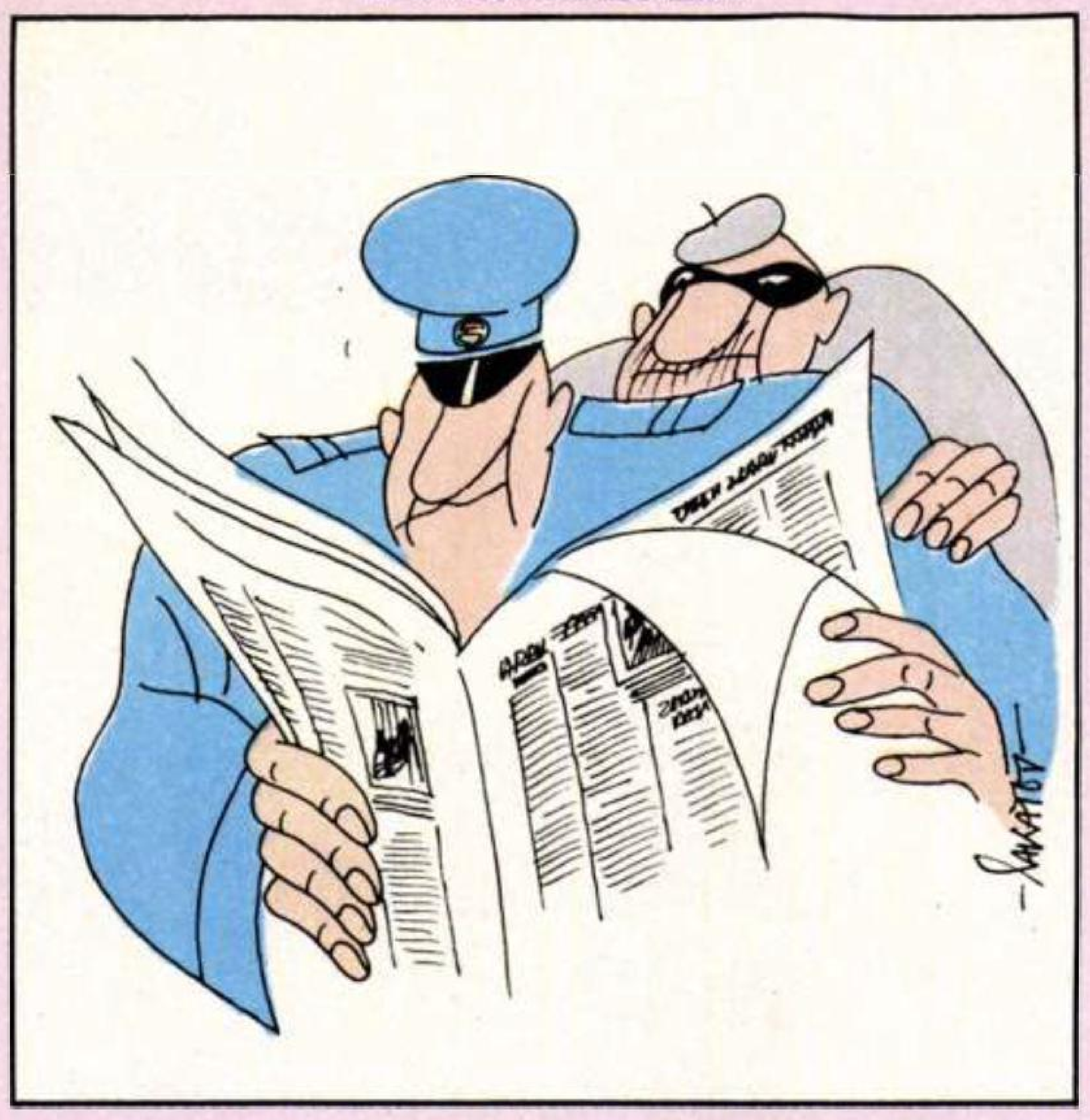
– Melyik az a műsor, amelyet itt a faluban mindenki szeret?

– Jaj, lelkecském, aztat sajna csak ritkán sugározzák...

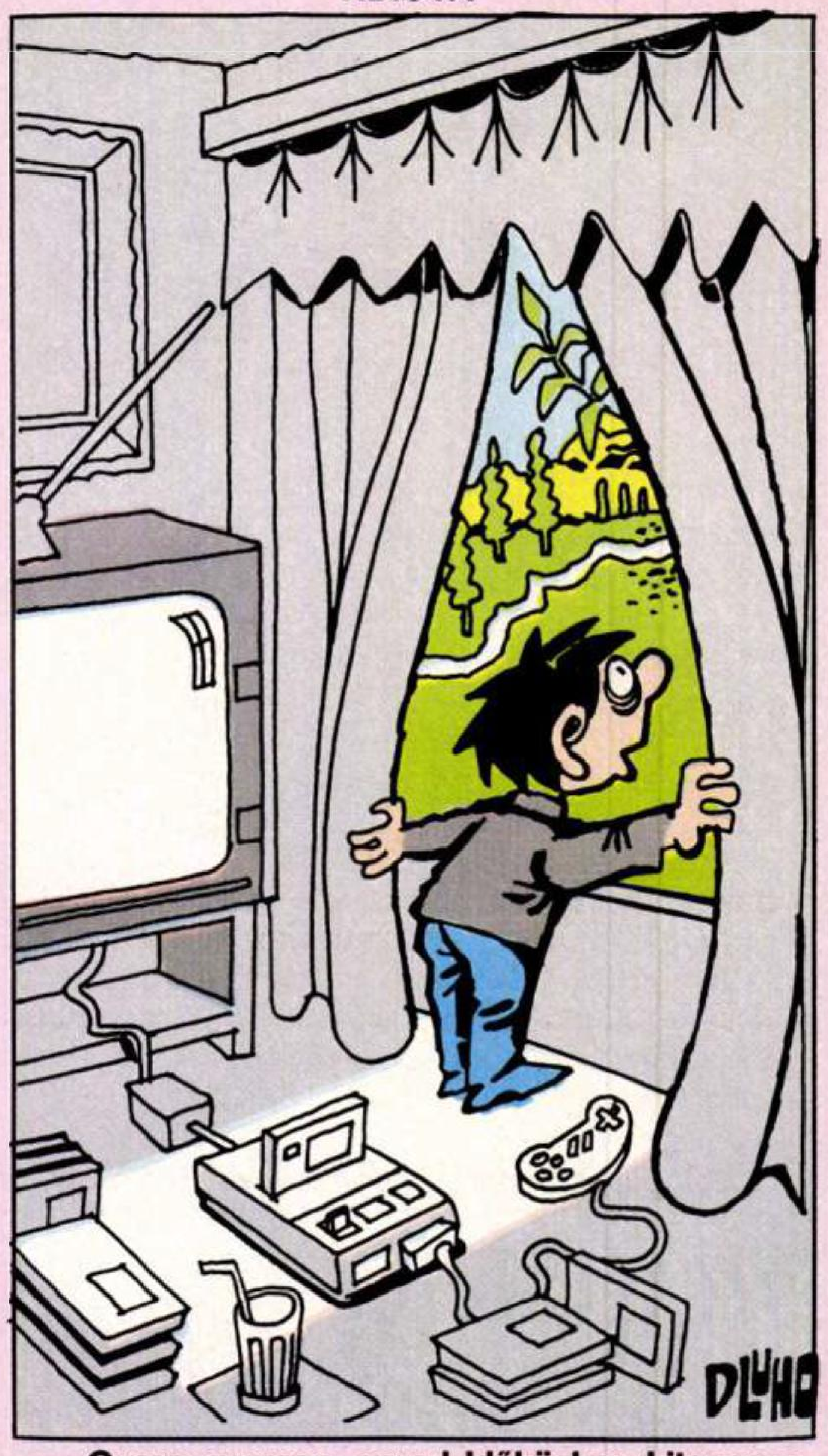
– Mi az?

– A pontos idő!

ZSARU MAGAZIN



VIDIÓTA



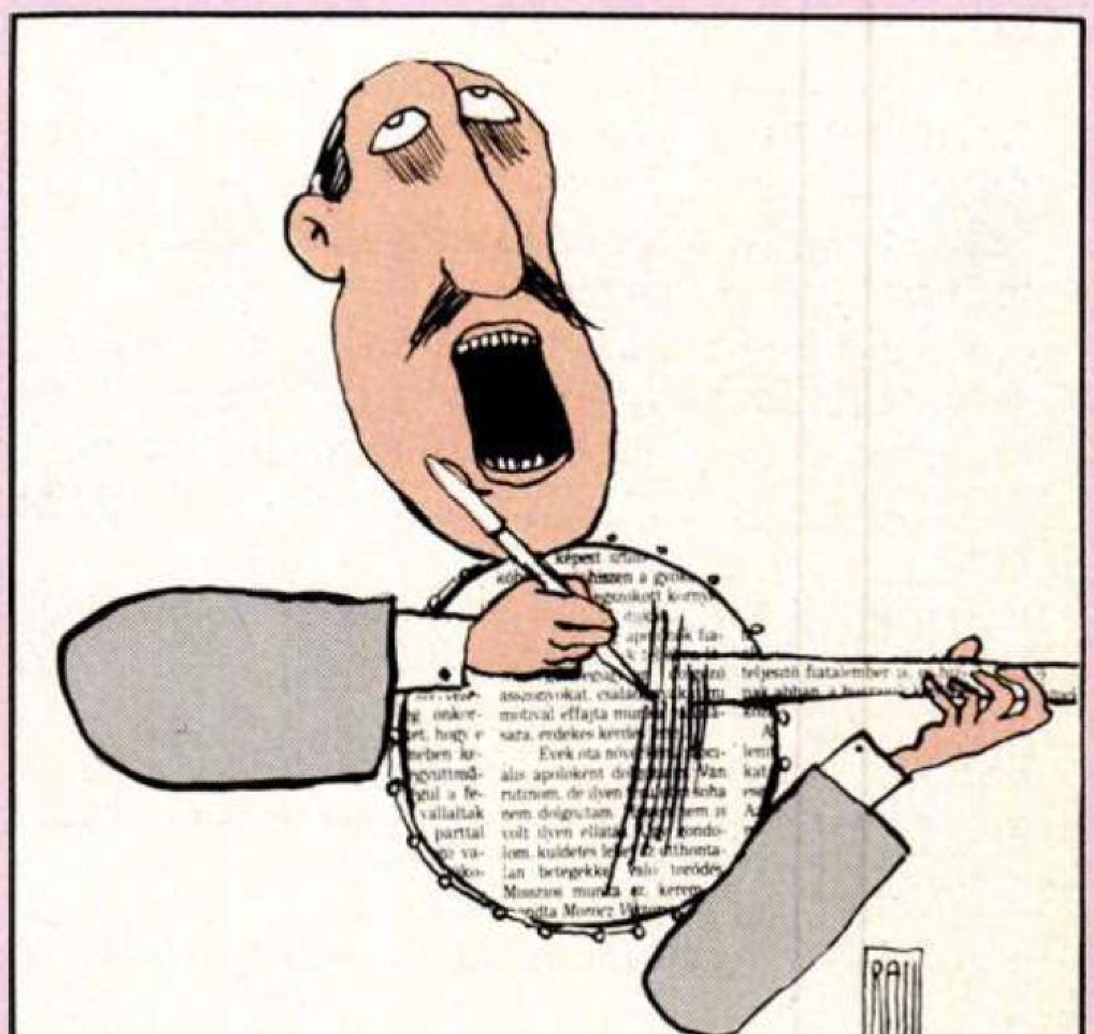
– Gyere gyorsan, anyu! Időközben kitavaszodott!

Nemzetközi Bőr- és Cipőhét

JÓ BŐRNEK IS KELL A CÉGÉR

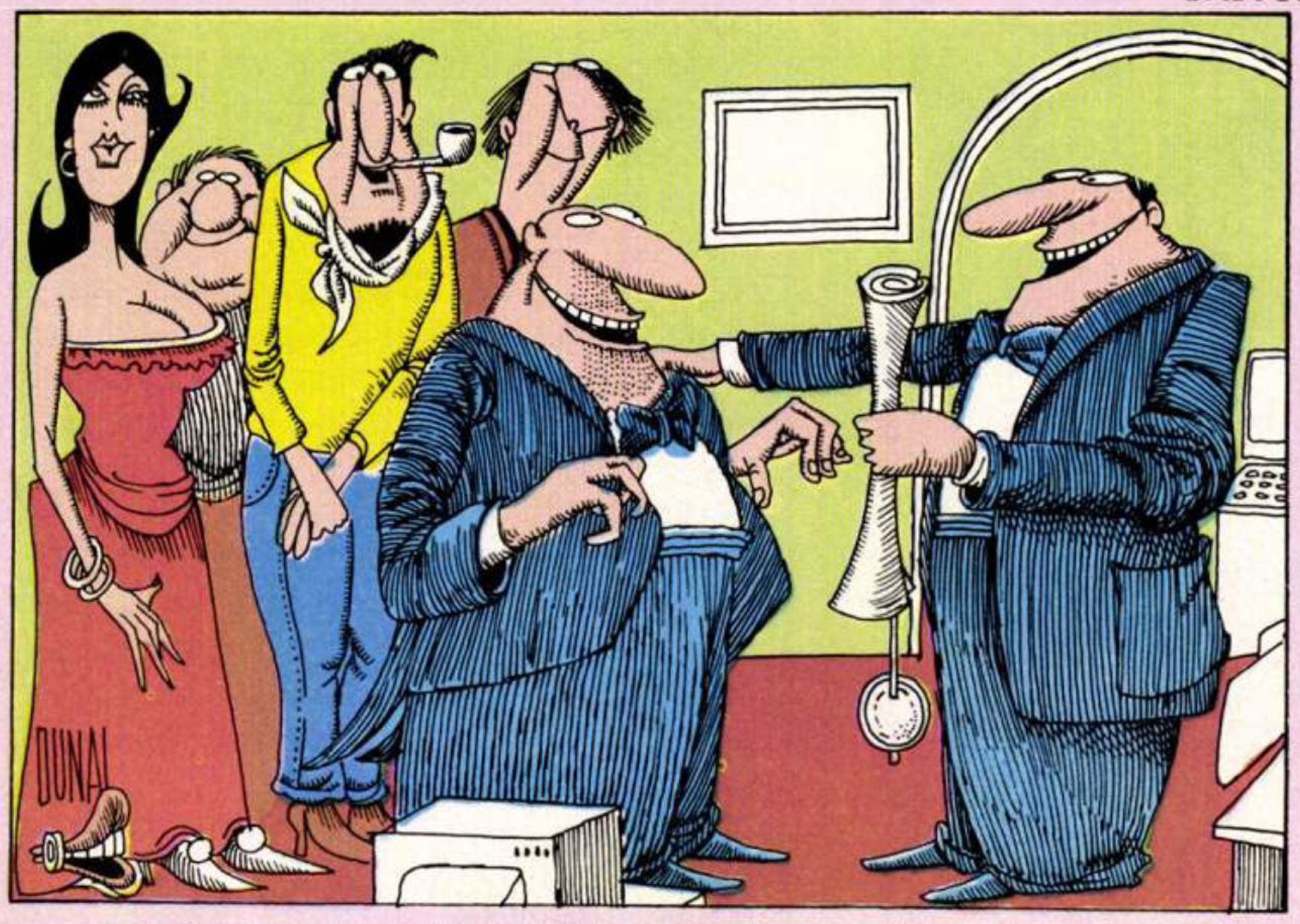


– Megkérem a MUK-tagokat, szíveskedjenek az alagsori bejáratot használni!

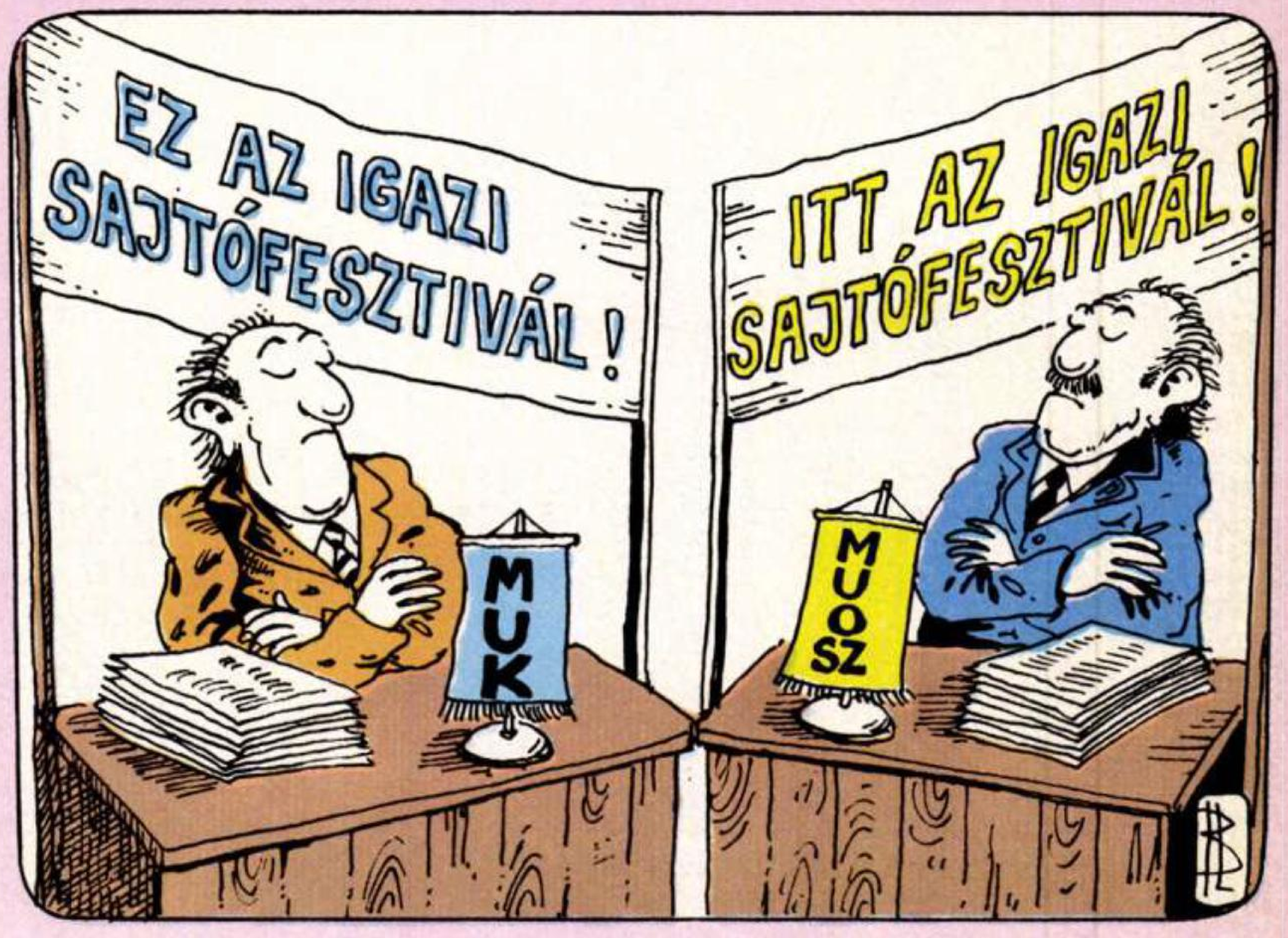


TOLL-LANTOS

SAJTÓFESZTIVÁL



– Gratulálok, kollégák! Az önök orgánuma nyerte az óriás félrecsúsztatást.



Mottó: „Akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, az mindenre képes"
(Szenes Iván)

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

BEKE KATA

független országgyűlési képviselővel



Beszélgetésünk meglehetősen rossz hangulatban indul. Kiderül, Beke Kata nem olvassa lapunkat. Így aztán el kell mondanunk, jelen sorozatunknak az a célja, hogy bebizonyítsuk: a humor és a politika korántsem ellenségei egymásnak. Ugyanakkor elpanaszoljuk, hogy bizony előfordul, a politikus néha a beszélgetés leghumorosabb részeinek kihagyását kéri. Majdnem így jártunk például Kulin Ferenccel, aki remekül tudja parodizálni Hankiss Elemért, de nem akarta, hogy ezt nyilvánosságra hozzuk. Csak nagynehezen tudtuk rábeszélni, engedje meg, hogy ország-világ tudomására hozzuk pompás utánzókészségét.

– Nagyon helytelenül tették! Kulinnak ez esetben igaza volt. A legyőzöttel ízléstelen dolog viccelődni, és ami ízléstelen, az nem lehet humoros.

– Ez így igaz. Csakhogy Kulin paródiája egyáltalán nem a legyőzöttnek szólt, és cseppet sem volt bántó. Kifejezetten szellemes volt. Higgye el, képviselő asszony – ezt saját példákkal is alá tudom támasztani –, lehet paródiát készíteni olyan személyről is, akit tisztelünk, becsülünk, és eszünk ágában sincs bántani.

– Elhiszem. De Kulin akkor sem parodizálhatja Hankisst. De ezt maguk úgysem írják meg... Egyébként meggyőződésem, hogy a századvég könyvszenzációja Hankiss Elemér tollából fog megszületni!

– Lehetséges. De – és most nem csak a mi beszélgetésünkre utalok – nem lenne-e jobb, ha több humor lenne a vitákban? Talán így könnyebben megtalálnánk a közvetlen hangot.

– Ritkán tapasztalja az ember a humort a parlamentben. Az igazi humorra gondolok, nem a viccre. Szeretem a vicceket, sajnálom, hogy mostanában keveset hallok. Mégis hiszem, hogy a pesti vicc halhatatlan. De az igazi humor az egészen más.

– Teljesen egyetértünk. Nem tudom, kitől ered, de nagyon igaz mondás: a vicces embernek mindenről eszébe jut valami vicc – egy humoros embernek mindenről eszébe jut valami...

– Viccszintű humor adódik néhányszor, és akkor hálásan felszabadultan nevetünk. Ilyen volt például az, hogy „szólásra következik Vékony Miklós és Vastagh Pál". Ilyenkor oldódik a hangulat, de nagyon hiányzik a politikából az igazi humor, amikor önmagunkon is tudunk mosolyogni. Amit csinálunk, nagyon szent és komoly dolog. De ha valaki önmagát ezzel azonosítja, és „minden vicc, ami ellenem irányul, az eleve rossz" – nos, ez az, ami eleve rossz... Nagyon-nagyon ránkférne, az egész országra és a politikai életre is az igazi humor, és az ezzel járó nagyvonalúság, könnyedség. Hogy ne vegyünk mindent olyan halálosan komolyan. A sikereinket, de a kudarcainkat se. Nagyon szomorú, ha a humor helyét a gőg veszi át... De ezt úgysem fogják megírni...

– Lehetséges, hogy amin most bosszankodunk, néhány év múlva már derülni fogunk?

– Nagyon valószínű. Hiszen Magyarország jókedvű ország, Pest vidám város. Én emlékszem a régi időkre: a legnehezebb dolgokat is viccekkel tudtuk túlélni. Lehet, hogy most azért akadozik a vicctermés, mert nem mennek a dolgok sem túl jól, sem túl rosszul. De egy biztos: van sok olyan, amit ma véresen komolyan veszünk, de öt év múlva nevetséges lesz. Nem illik mostanában Marxot idézni – én sohasem voltam marxista –, de nagyon figyelemre méltó az a mondata, hogy a történelmi tragédiák komédiaként is működhetnek. De ezt úgysem fogják megírni...

– A történelmi humorhoz távlat kell...

– Akárcsak a múzeumban, amikor a műértő a tárlaton hátralép, hogy nagyobb távlatból lássa a képet. Így kellene szemlélnünk a történéseket, az embereket, önmagunkat. Mert akinek humora van, önmagán tud a legjobban mulatni. És a humor jelen van a történelem legszentebb pillanataiban is. A mi generációnk legcsodálatosabb élménye 1956 volt. Azt a hangulatot, azt a nemzeti összefogást, az egy ütemre lélegző kétmilliós főváros felszabadult légkörét hiába próbálnánk meg elmagyarázni a később születetteknek... Vér, halottak, lövöldözés – engem is majdnem agyonlőttek – és mégis az egész valami lebegő, tündéri állapot volt, amit csak az ismerhet, aki átélte... És élt a humor! Egy kilőtt szovjet tankra valaki krétával ráírta: „Garzonlakás kiadó!" Szájról szájra szállt, hogy mi az ENSZ jelszava? Leben und leben hagyni. A lövésekre meg azt mondták, hogy a Szovjetunió nemzetközi segélyakció keretében most szállítja le a rezet és az ólmot... Mert a tragédiában is felfedeztük a humort. Ezért is fáj nekem annyira, hogy most az ötvenhatos szervezetek, emberek kopjafával törik egymást... De ezt úgysem fogják megírni...

– Lám, bármiről beszél, akár a legszentebb történelmi pillanatokról is, mindenütt előbukkan a humor.

– Igen a humor végigkísérte az életem. A sors humora, hogy kiderült: egyik legnagyobb szerencsém az volt, hogy – osztályidegen lévén – nem vettek fel állami gimnáziumba. Így kerültem a szentendrei ferences gimnáziumba. Ott találkoztam a magától értetődő erkölcsi és szellemi színvonal mellett a nagyszerű derűvel. Ott még a rossz osztályzatot is derűvel fogadtuk, „üzemi balesetnek" tekintettük. Nagy baj, ha az ember önmagát túlságosan komolyan veszi. „Vigyázz, ne császárosodj el!" – mondta Marcus Aurelius. Minden elcsászárosodástól a humor véd meg. Elcsászárosodhat egy osztályfőnök, egy házmester, egy portás, ha nincs humorérzéke. Szánom a humortalan, savanyú embereket. A humor a legnagyobb segítség, amivel az életet kellemesebbé lehet tenni. És ami talán a legfőbb: megvéd a gyűlölettől. Sajnos, politikai életünkből gyakran hiányzik a humor, ezért van annyi gyűlölködés, ellenségkeresés, hisztéria, sértődöttség. Én olyan környezetben nőttem fel, ahol szinte kötelező volt egymást ugratni. Sem az iskolában, sem a családban nem illett sértetten fogadni a tréfát.

– Miért lépett ki az MDF-ből?

– Olyan okokból, amelyekre senki sem volt kíváncsi. Nem mondom el, mert úgysem írnák meg. De sebaj: majd megírom én a „Jézus Mária, győztünk!" című emlékirataimban. Sok kitűnő emberrel találkoztam. Nagy lehetőségeink voltak, ám amikor nem hallgatják végig, akivel nem értenek egyet, akkor baj van. Senkinek sincs bérlete az egyetemes igazságra, a magyarságra. Tehát, amikor valaki azt mondja, hogy „én vagyok a magyarság" – ezen nevetnem kell. Tudja, mit szeretnék? Ha Antall József és Göncz Árpád március 15-én „Gyere, toljunk ki ezekkel!" felkiáltással kart karba öltve állnának ki a tömeg elé. És hozzáteszem – bár úgysem fogják megírni –: ez nem Göncz Árpádon múlik. Pedig milyen szép és felemelő lenne, ahogy ott együtt mennének!

A kezdeti feszengés teljesen feloldódott. A képviselő asszony kikísér minket a liftig. Közben elmeséli, hogy írt egy verset a kormányról.

– De nem adom oda, mert úgysem közölnék le. Viszont becsületemre legyen mondva: azoknak sem adom, akik leközölnék.

Aztán elmondja nekünk a folyosón. Játékosan rímbe szedett, szellemesen fogalmazott, ám igencsak ledorongoló tartalmú vers.

– Ugye, hogy nem közölnék?

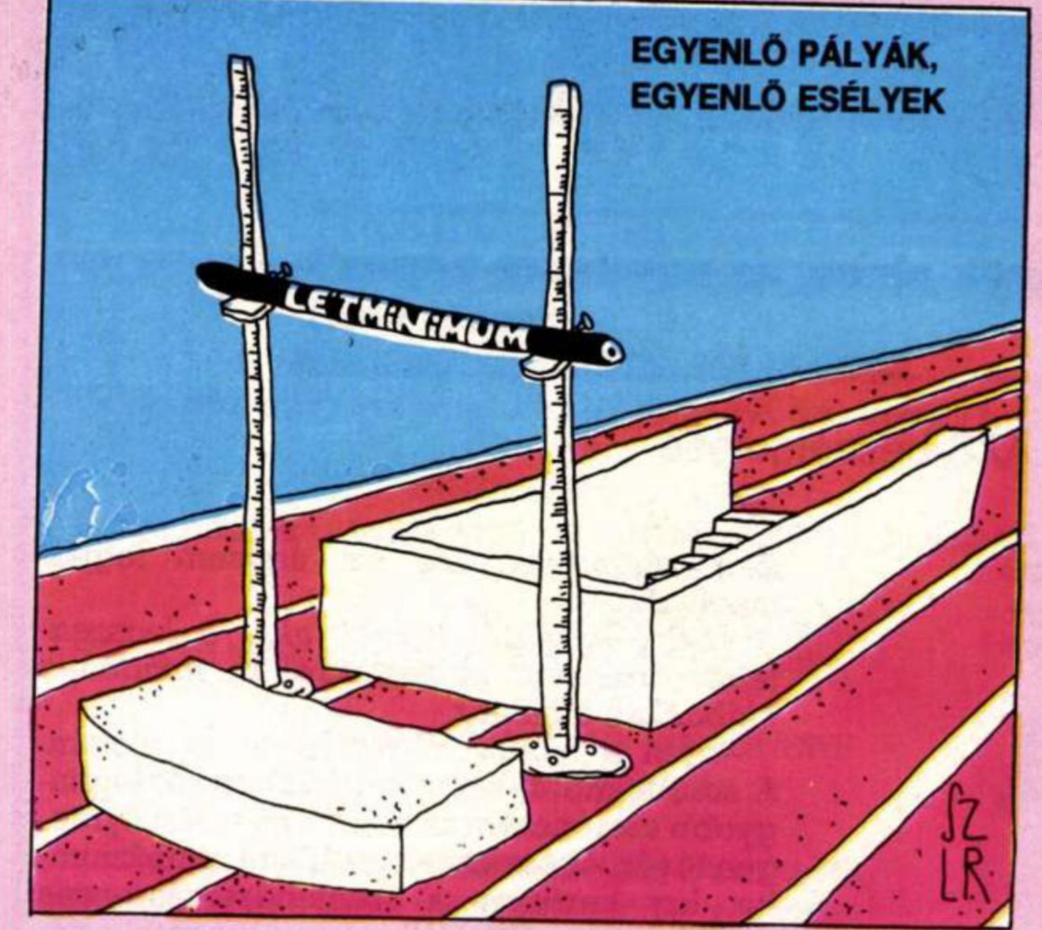
A riport végén illik végre igazat adnunk a riportalanynak.

– Valóban nem. De majd elküldjük önnek azt a számot, amelyben beszélgetésünk megjelenik. És abból megláthatja, képviselő asszony, hogy a vers számára nem is maradt hely. Az oldal megtelt. Köszönjük a beszélgetést.

– Én is. És örülök, hogy megismerkedtünk.

– Reméljük, a Ludas Matyira is ezt mondja, ha megismeri!

Adózzunk az adónak!



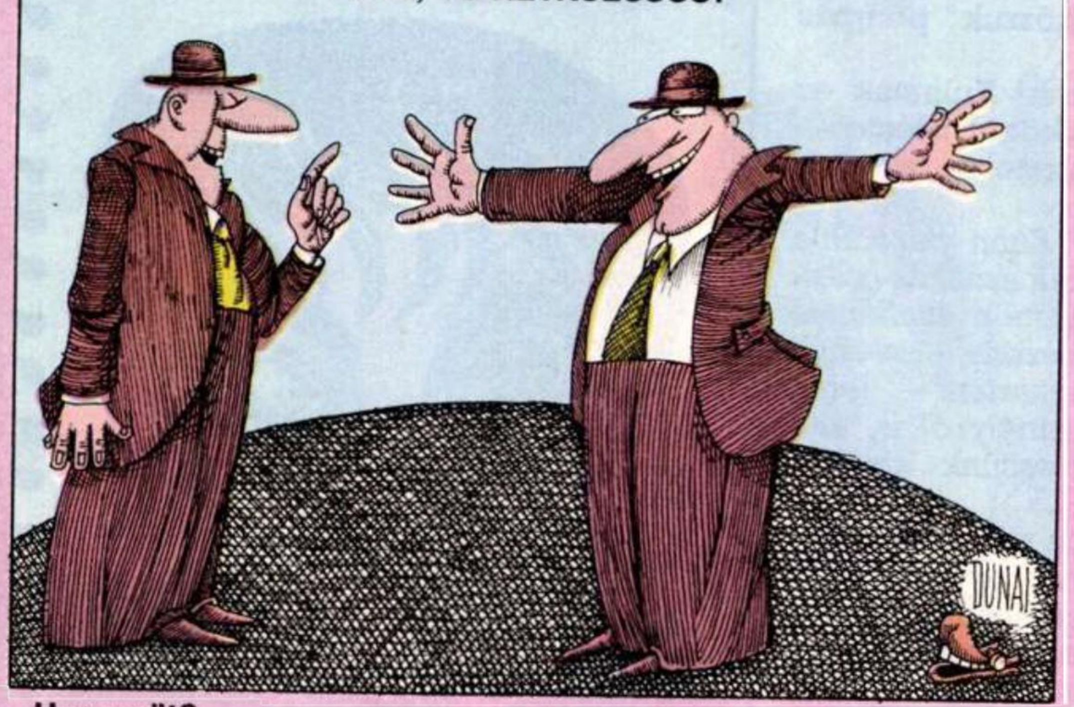


– Jó emberek! Adakozzanak! Adóra lesz, nem kenyérre!

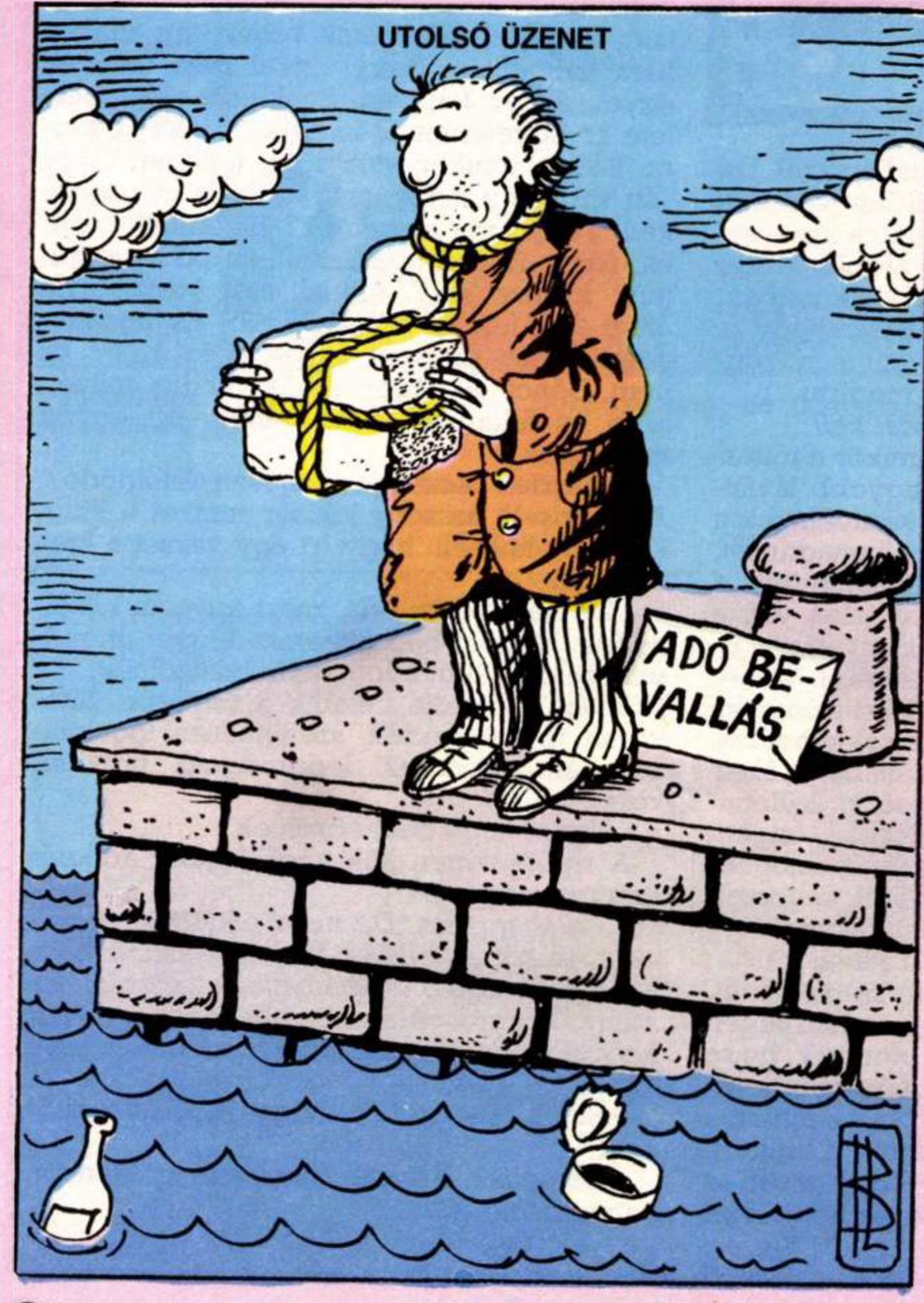


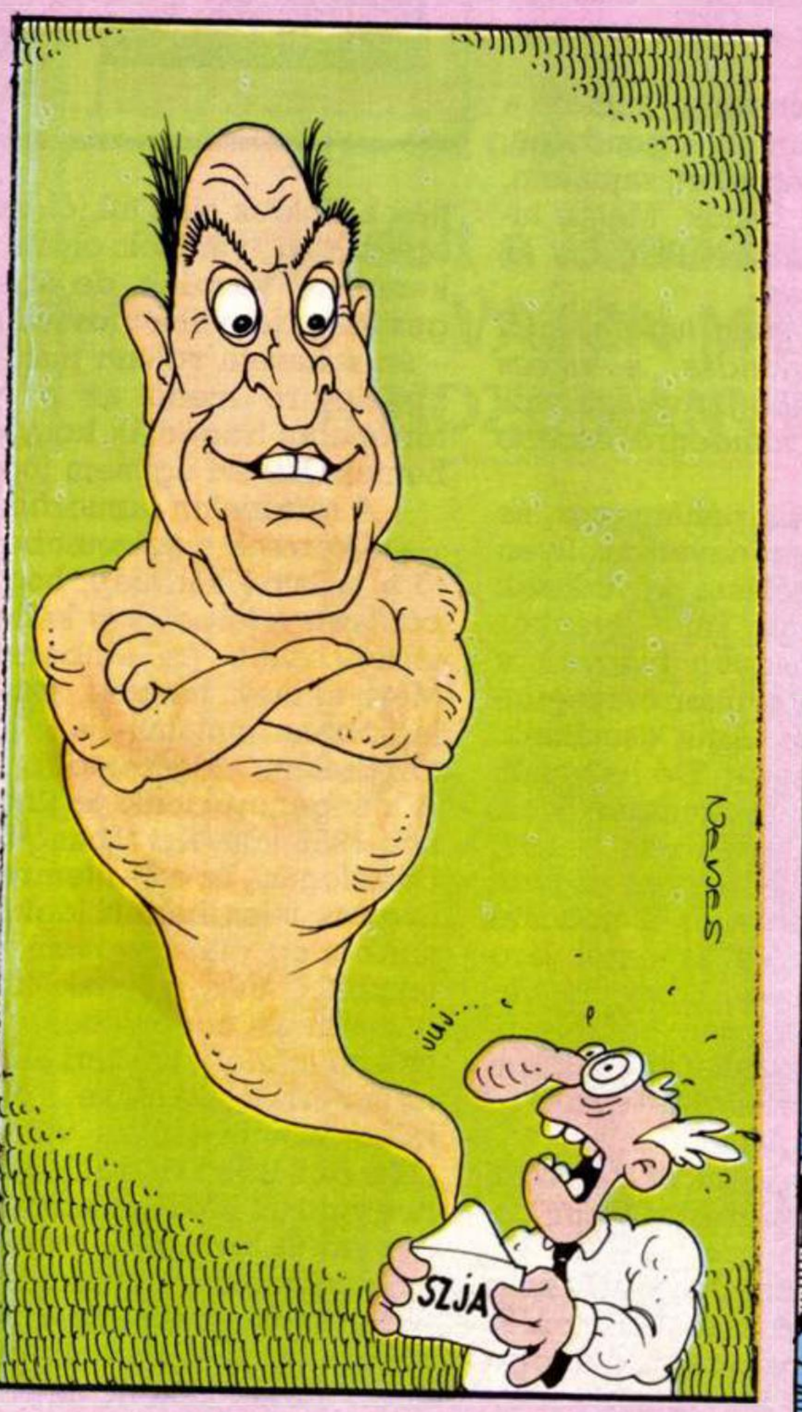
– Mondja csak, kedveském, kit is kell most az adó miatt Kupa Mihály helyett szidni?

ÁFA, DE KÉTKULCSOS!



– Huszonöt?
– Nekem nyolc!





– Kupa elment, de szelleme itt maradt.

FARKAS MÁRTON:

SEGÍTSÉG! HÜLYÉNEK NÉZNEK!

Most már nekiállok, és megcsinálom végre ezt az átkozott adóbevallást, mert ugyebár a kötelesség az kötelesség. Na, nézzük csak! 260 ezer az annyi, mint 35%-os adókulcs…

– Bumm! – durran valami az agyamban, és mintha áram ütött volna meg, kiejtem a kezemből az adótanácsadót.

Szép, mondhatom. Még hozzá sem kezdtem, máris pihennem kell, merthogy a 35% piszokul elzsibbasztott, ahhoz nem fér kétség.

Atyaég! A családom összjövedelme messze elmarad a létminimumtól, én meg pengetem a 35%-ot. No nem, ez túl izgalmas olvasmány nekem. Passz! Inkább valami könnyebbet.

Meg is van! Ez már döfi!

Hogyan keressünk 10 milliót 34 hónap alatt? „Susan Miller megosztja önnel fantasztikus titkát, miként *kereshet rövid idő alatt, heti néhány órás munkával, befektetés és szakképzettség nélkül mesés összegeket."

Ez az, ez kell nekem! Ez a drága Susan Miller milliomossá tesz engem, rongyos 1100-ért, és máris kevésbé érdekel az adó, nem okoz többé szívritmuszavart a 35%.

Falom a betűket. Ez a gyönyörű, önzetlen, 32 éves teremtés elmondja, mennyit is keresett saját módszerével. 4100 forintot az első napon. Garantáltan. 39 916 forintot az első héten. És kezdőtőkére nem is volt szüksége! 3,18 milliót egy év alatt, minden erőfeszítés nélkül, itt, Magyarországon.

Mit mondjak? Ájuldozom. Ez a Susan Miller egy angyal, hogy hajlandó megosztani velem módszerét, ha elég gyors vagyok és rendelek. Ugyanis könyvéből korlátozott példány van forgalomban. Mindössze kétezer.

Nocsak, a kétezret megcsillagozták! Hirtelen nagyon érdekelni kezd, mit jelenthet a csillag? Keresem és meg is találom:

*=vagy ennél is több ha szükséges.

Ez a csillag megdöbbent. Mi több, kijózanít. De ha mégsem korlátozott a példányszám, akkor…

– Segítség, engem itt hülyének néznek! – kiáltok fel. És valóban. Sorra tolulnak agyamba a szép mosolyú Susan csábos ajánlatának eddig észre nem vett ellentmondásai.

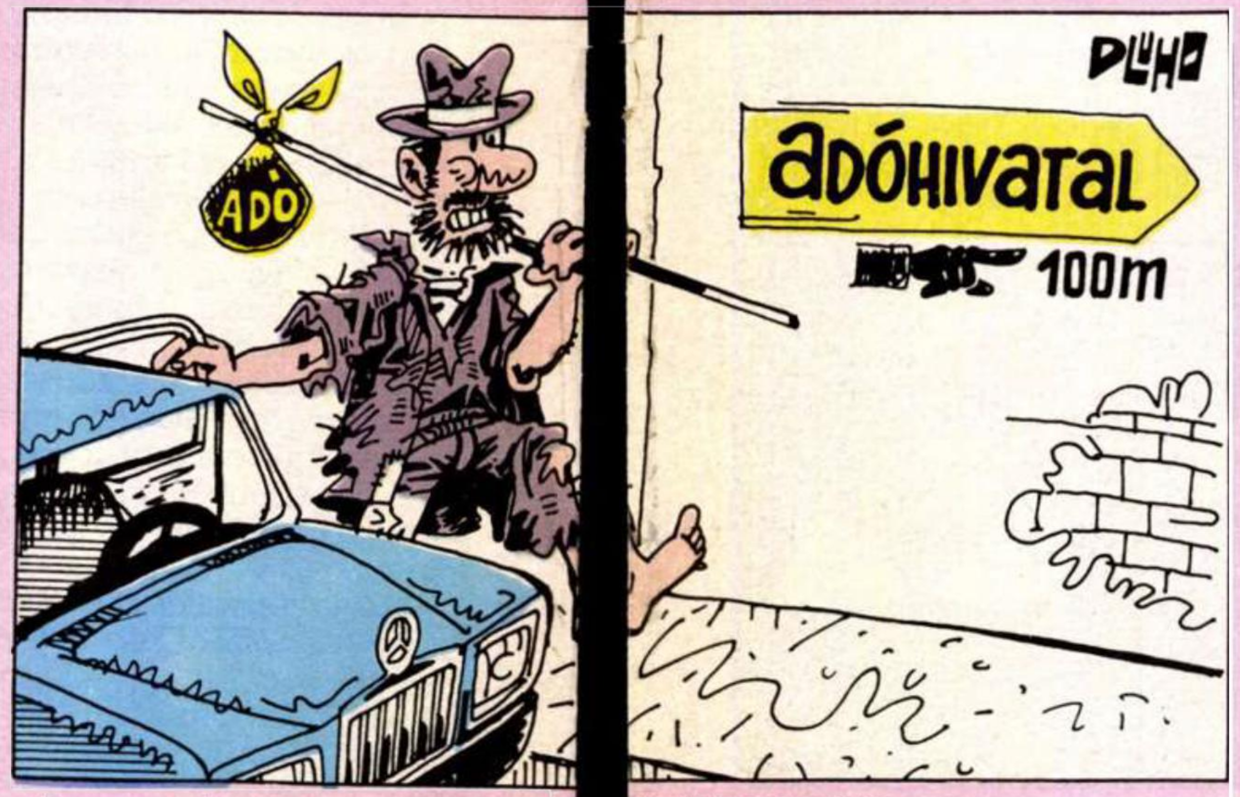
Azt állítja magáról, hogy az első évben 3,18 milliót kasszírozott, meg azt is, hogy első évi keresetéből angol luxusautót vásárolt, felújíttatta a lakását, ráadásul, a város legszebb részén új házat is építtetett.

Hát bizony, bizony gyönyörű Susan Miller, most veszem észre, hogy – pestiesen szólva – te beviszel engem a kiserdőbe! Luxusautót, házat, lakásfelújítást 3,18 millióból? Cöcöcö! Ügyesebben kellett volna Susi! Ez még akkor sem menne, ha nem kéne a millióidból 40%-ot adóznod. (Nekem meg a 260 ezerből 35-öt? Hm…)

Bár, ha arra gondolok, hogy a bankok és a vállalkozók együtt a felét sem adózták, mint a bérből és fizetésből élők… Mindegy, nekik elhitték. De ez a Susan! Hogy azért bocsátja áruba csodás formuláját, mert a következő évben nyugdíjba akar vonulni? Én ezt is elhittem volna Susi, ha máshol nem írod, hogy 32 éves vagy, és nem közlöd magadról azt az elbűvölő fényképet.

Bár, ha meggondolom, itt az adóíven is azt írják egy helyütt, hogy gyerekkedvezményt kapok, ami éves szinten közel ötezer forint, a másik oldalon pedig a létminimum alatti jövedelmemből befizetek 35%-ot…

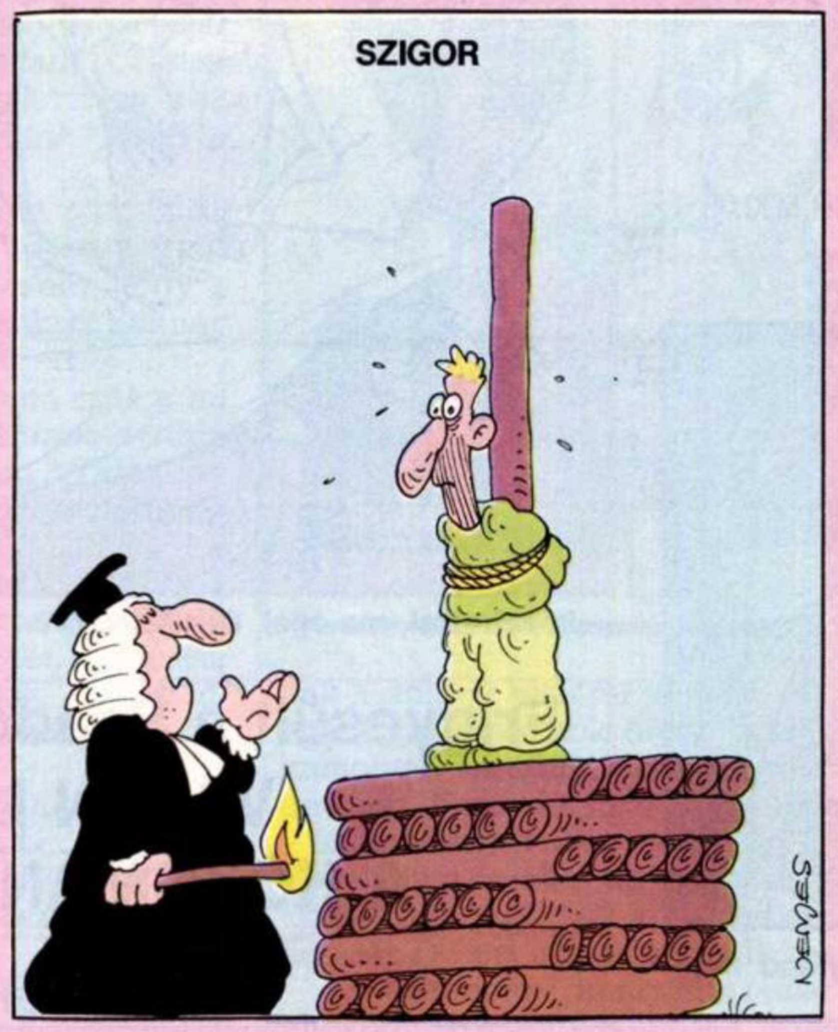
Áá! Jobb lesz, ha ma már nem olvasok, nem gondolkodom többet, mert a végén rájövök, hogy Susi engem joggal néz hülyének.



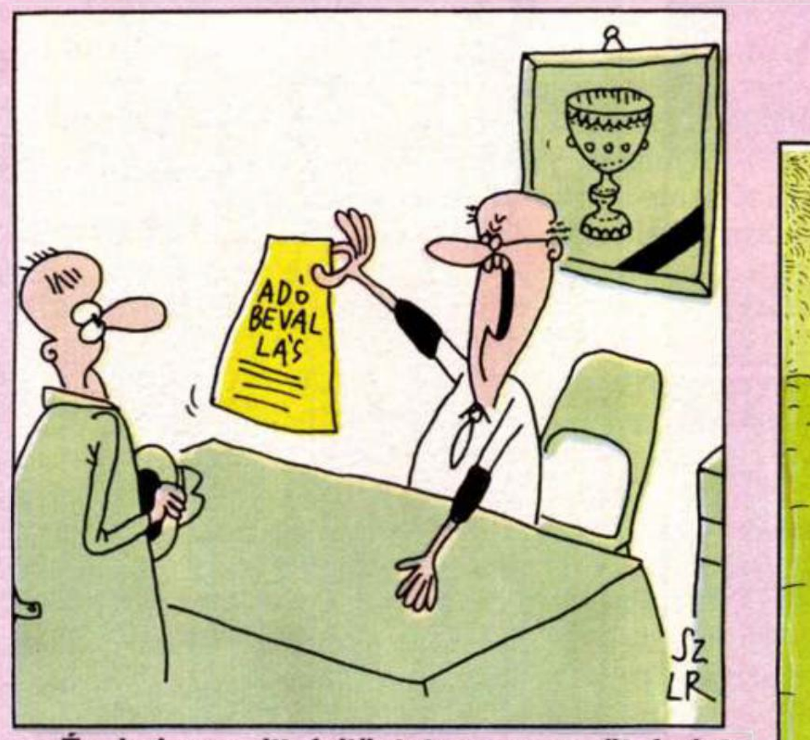
– Ezen a sarkon leteszem az autót és már megyek is.

LIBERÁLIS ADÓFIZETŐ POLGÁR





– A törvény az törvény, barátom! Pontatlan volt az adóbevallása.



– És hol van itt feltüntetve az az öt forint, negyven fillér, borravaló, amit tőlem kapott 1992. június 24-én, 14 óra 32 perckor?!

ALFÖLDI IMRE:

LÁTHATATLAN

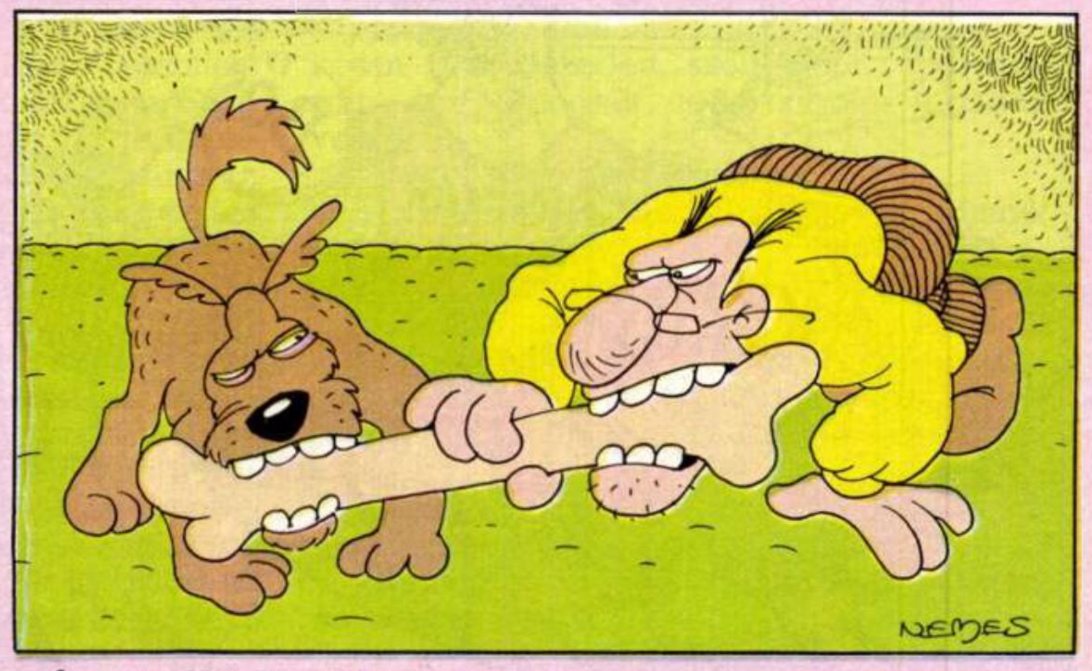
BEVEZETÉS: Egyetértek a láthatatlan jövedelmek mértékük szerinti megadóztatásával!

TÁRGYALÁS: Az én jövedelmem is láthatatlan. Mert a nyugdíj, amit havonta hoz a postás, nem jövedelem. Ennek a kis írásnak a szerzői díja szintén nem, mert ez egyfelől munkabér, másfelől nagyítóval jól látható, és adózom utána tisztelettel. A minap az egyik kiadónál átnyújtottak nekem egy borítékot, mint én szoktam az orvosoknak, már-már azt hittem, hálapénz… de nem, a visszaadott firkáim voltak benne. Másféle jövedelmet én magam körül nem látok. Vagyis láthatatlanok. Ami adódik, eldugni se tudom, hogy láthatatlanná váljék. Már a feleségem elől se sikerül! Látja, hogy verem a gépet – láthatatlan írógépek sincsenek –, és mint egy önkéntes adóügyi aktivista, hó végén megkérdezi: – Ede, amit a múltkoriban belevertél az Erikába (ne tessék rosszra gondolni, nem a hölgyet, az írógépet érti!), annak a honorja hol van?

– Hajjaj, sóhajtok neki, nem úgy megy ám mostanság, hogy ide a cikket, oda a pénzt! Várni kell a kifizetésre. Osvát Ernő ugyebár átvette a cikket, és zsebből átadta a húsz pengőt. Bejáratott szerzőknek előre is fizettek, ha meghatóan sírt. Azok a húszasok! Pengők! Amelyeken, tekintettel a Horthy-kor elítélendő nemzetiségi politikájára, az öt nemzetiség nyelvén is rá volt írva, hány pengő. Van még önnek régi húszasa? Vegye csak elő! Deszját pengej. Douăzeci pengő. Zwanzig pengő stb. Ma egynyelvű a forint és egyforintú a kiadó. Van folyóirat, ahol annyira láthatatlan a cikkhonorárium, hogy az impresszumba oda is írják: a cikkekért nem tudunk honoráriumot fizetni, és a szerzők felelnek a cikkben foglaltakért. Ha már van felelős szerkesztő, de nincs pénz, legalább a felelősséget vállalnák, mondjuk fifti-fifti a szerzővel! Láthatóan! A múltkoriban a rádió ismételt valamit, régebbi dolgaimból. Hónapokon át semmi! Végül az elnöknél panaszkodtam, mire kiutaltak jól látható 100 forintokat! Egyszázat! Nem hittem volna, hogy ennyire túlfizetnek, hiszen ez majdnem két kiló kenyér ára! Nem csoda, ha gazdálkodási vizsgálatokat kell elszenvedniük a médiumoknak! Levonás után néhány pitykét vittem haza a zsebemben, aprópénzt! Ahányat léptem, annyit csörgött. Már hallhatatlan jövedelmem sincs, nemhogy láthatatlan!

BEFEJEZÉS: Nem tudom kitölteni az adóbevallási íven, hogy mennyi a láthatatlan jövedelmem. Szja, kérem, így vagyok! Tudniillik én se látom a jövedelmemet. Ha meg látnám, mert lenne, akkor meg az értelmét nem látnám, hogy bevalljam. Még megadóztatnák! Így van, doktor úr?

AZ EVOLÚCIÓ GYAKORLATA



– Avagy a létért való küzdelem.

MAGYAR MURPHYK

POULSEN MOBILITÁSI TÖRVÉNYE
Először cselekedj! Bármit, bárhol, bármikor. Utána már könnyű ideológiát gyártanod.

*

McKEE SZABÁLYA ALAGÚTBAN KÖZLEKEDŐKNEK
Ha fényt látsz az alagútban, ne ragadtasd el magad. Lehet, hogy csupán a bejáratra leltél.

*

O'BRIEN AZ ÖNELLÁTÁSRÓL
Tökéletes mozgalom a kritikát sem bízza másra, saját (házi) ellenzékkel rendelkezik.

*

BURKE A TÖKÉLETES FELKÉSZÜLÉSRŐL
Hiába tudod betéve a menetrendet, attól még késhet a vonatod.

*

PENNY KAPITÁNY REAL-TIME TÖRVÉNYE
Ha nem tudod elképzelni, már közelítesz a valósághoz...

*

DEVRIES A KOMMUNIKÁCIÓS PROBLÉMÁRÓL
Előfordulhat, hogy a szónok szép is, okos is, csak éppen néma.

*

WHISTLER-FÉLE ÖRÖKZÖLD
A gyakorlótéren az őrmester hangja hallatszik a legmesszebbre.

*

FREEMAN TERMODINAMIKA TÖRVÉNYE
A forrófejű ötletek szobahőmérsékleten általában használhatatlanok.

*

REYNOLD ORNITOLÓGIAI TÉTELE
Ahol strucc tanítgatta repülni az ifjú sasokat, ott a sasok nem szívesen felejtenek.

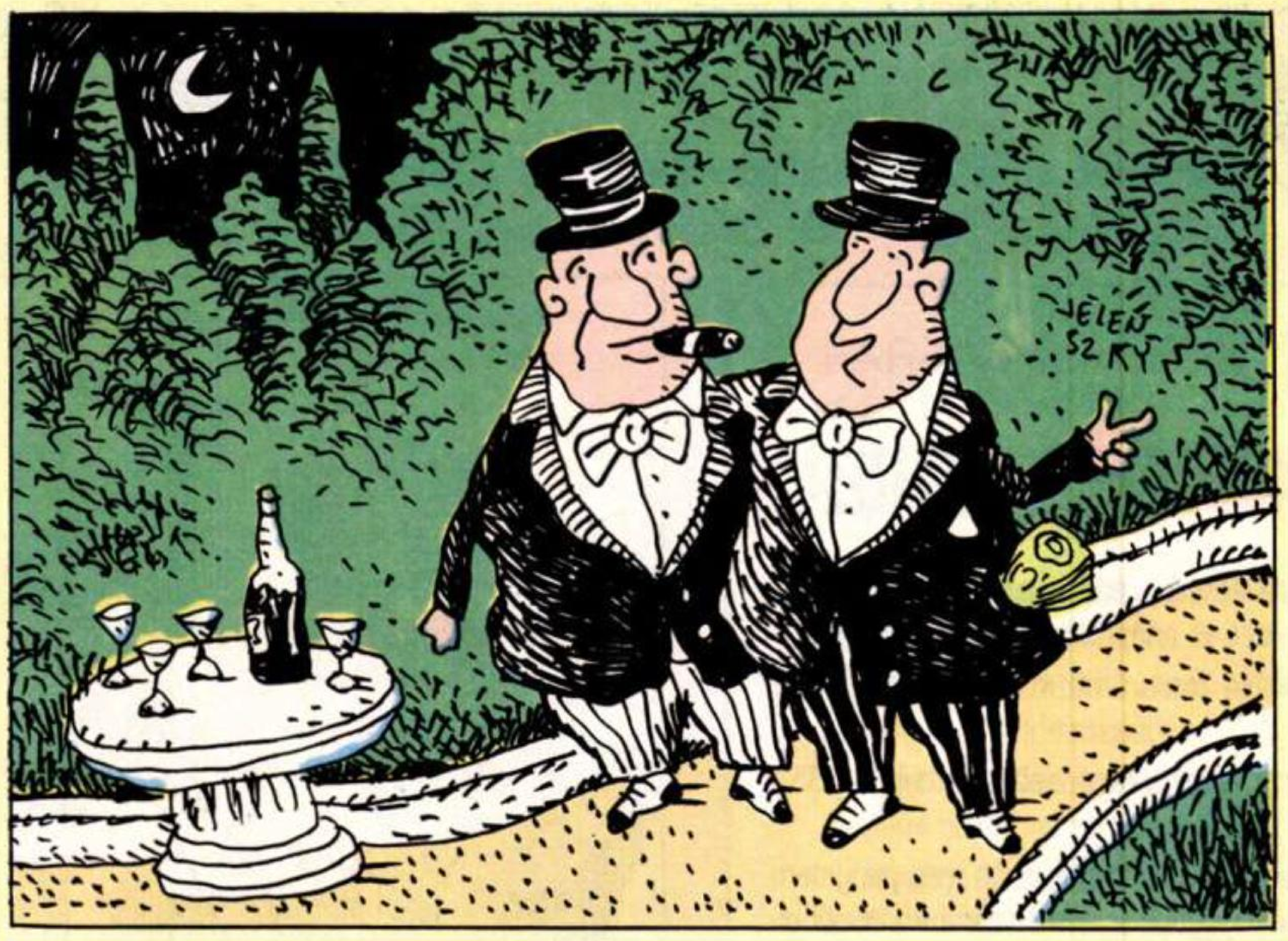
*

WITTEN KISKAPU-SZABÁLYA
A nem büntethető törvénytelenség törvényes.

*

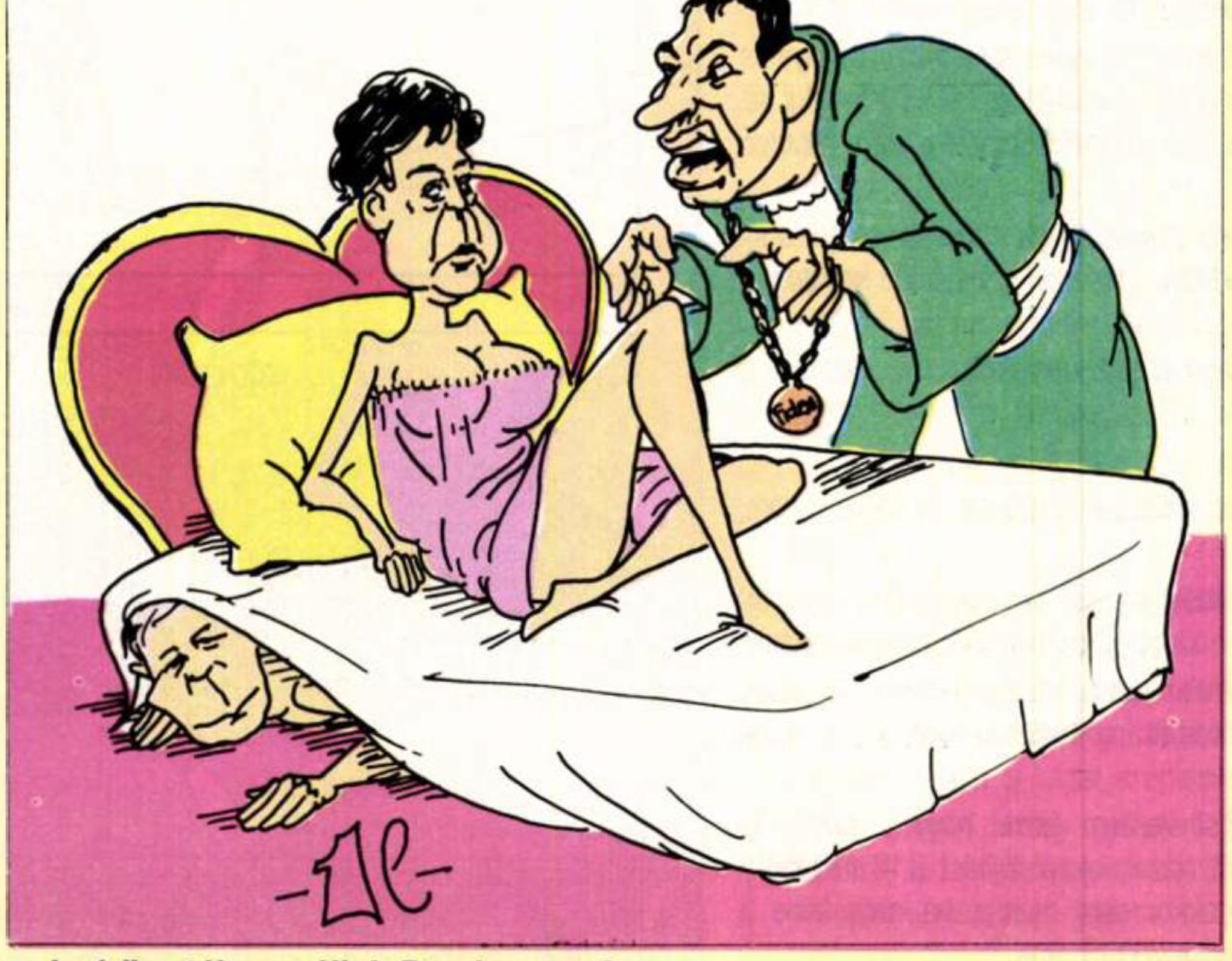
MURPHY PESSZIMISTA POSZTULÁTUMA
Ahol mindenkinek optimistának ILLIK lennie, ott gond lehet a pesszimizmussal.

BECSEI MIKLÓS

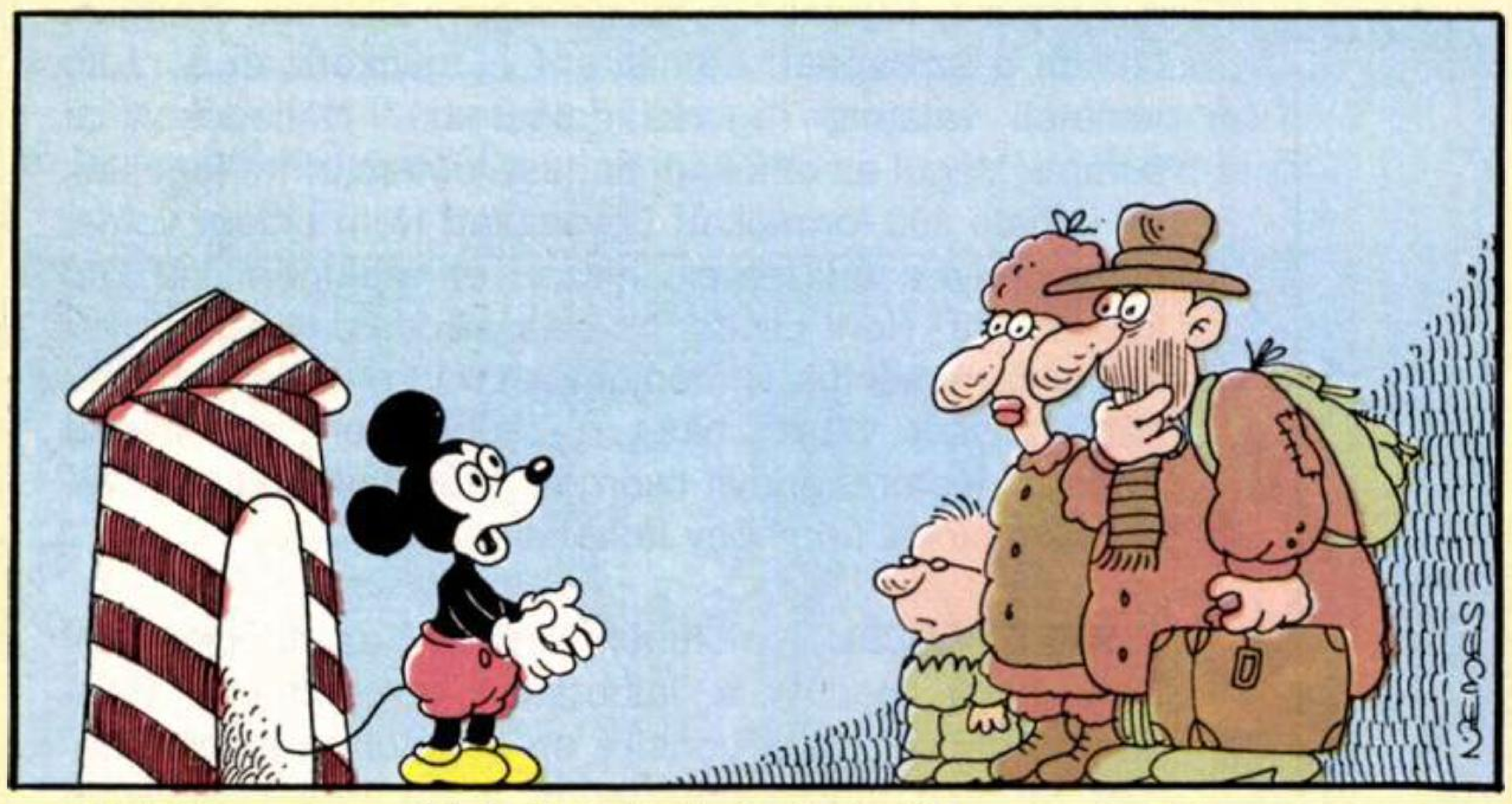


– Nálunk tulajdonképpen úgy kezdődött, hogy az asszony véletlenül menedzser tablettát vett be, fogamzásgátló helyett.

NEMZETI SZÍNHÁZ



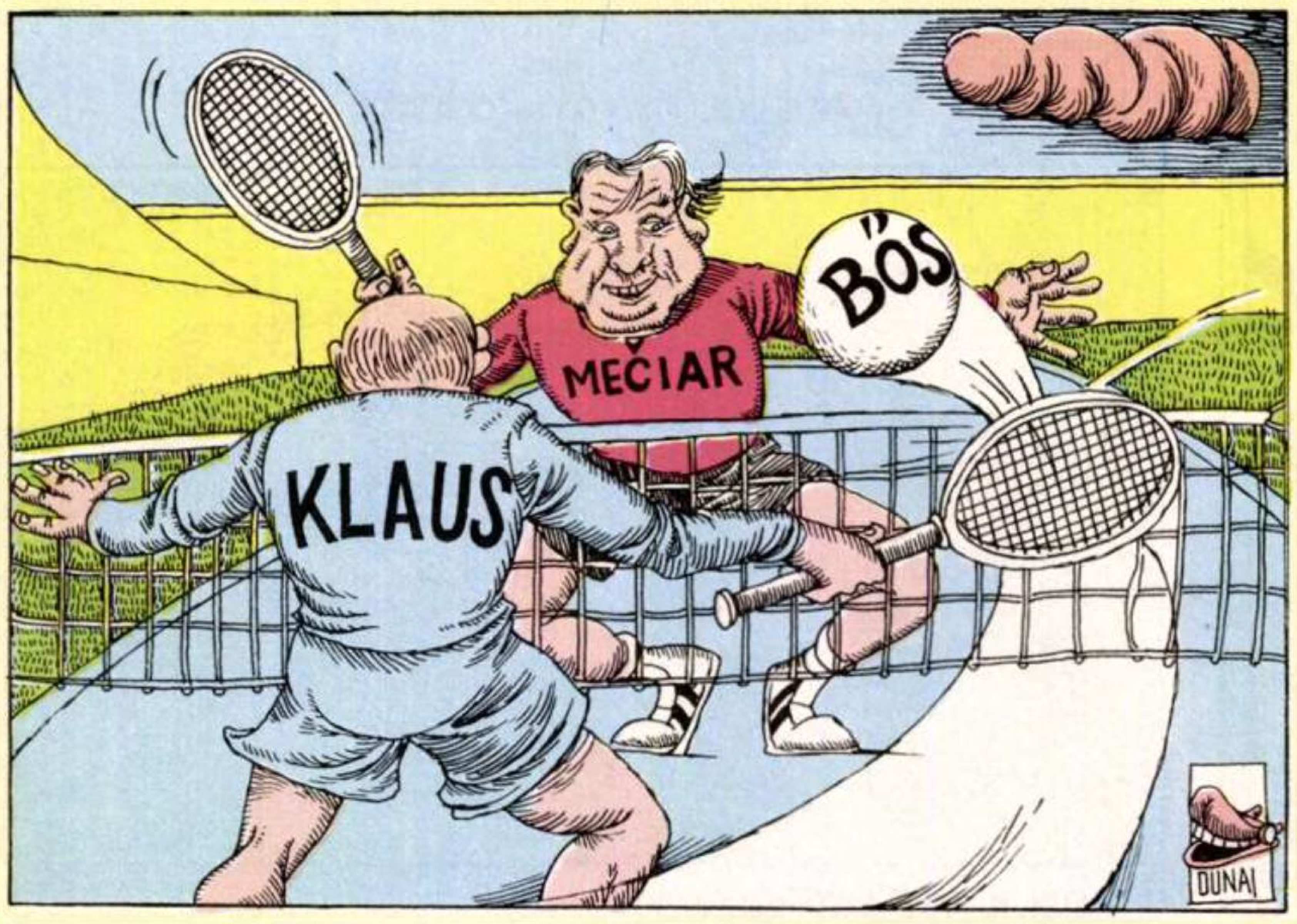
– Imádkoztál, ma éjjel, Desdemona?



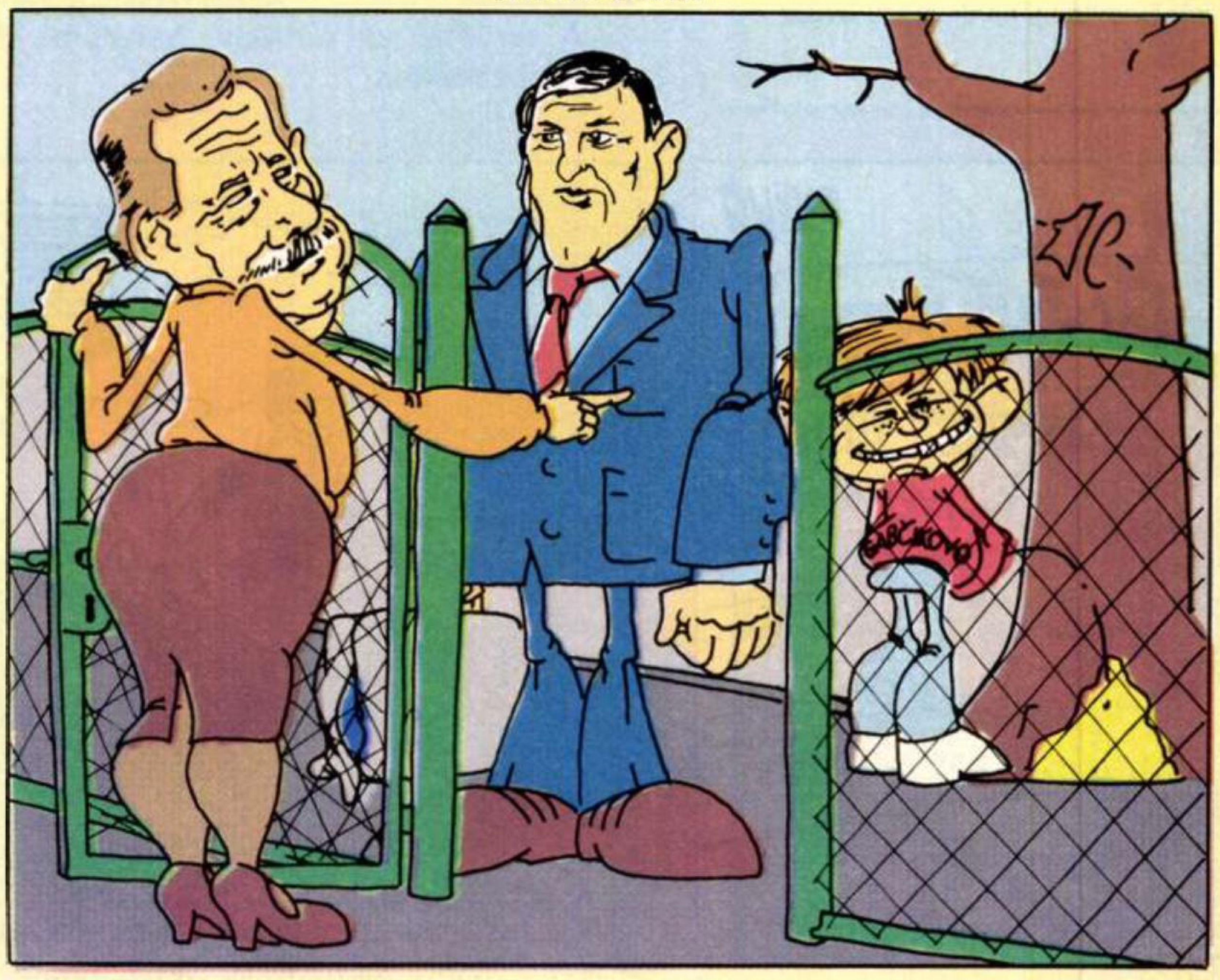
– Sajnálom, hogy ki kellett önöket ábrándítanom, de Disneyland nem fogad menekülteket.

Frigyesült a Szadesz a Fidesszel
VAJON MELYIK A HOZOMÁNYVADÁSZ?

SZERVA



VÁLÁS UTÁN



– A gyermek pedig nálad lesz.

DESSEWFFY LÁSZLÓ:

KIS MAGYAR ILLEMSZÓTÁR

Nemrégen levelet kézbesített a postás számos kormánytámogató lapunk egyikének szerkesztőségébe. Szegeden kelt a levél, s egy docens asszony a lap hangnemét, a benne rakásszám olvasható durvaságokat kifogásolta. Ez felettébb elgondolkoztatott, mivel a durvaságok szerzője főleg én valék, s a megkritizált rádióműsorok egyike ezért olyan finom megrovásban részesített, amelyre az aljasság kifejezés szinte díszítő jelzőnek fogható fel. Valahogyan mindkettejük figyelmét elkerülte az írás ironikus hangneme, s hogy a durvaságok valójában a rádióműsornak a hallgatók impulzív részében felkelteni kívánt lincshangulatát próbálták érzékeltetni.

Mindenesetre öröm számomra, hogy társadalmunk tudós képviselői liliomos ifjúságunkat óvják a külvilág durvaságától. Különben is azt hallom mostanában, hogy Szeged a jó modor és tapintat fővárosának címére pályázik, s hogy valósággal a korai viktóriánus éra szokásai harapóztak el a városban. A delnők sleppes szoknyában vonulnak végig a város kies virányain, csak olykor villan ki – shocking – bokán alul érő barhet bugyogójuk csipkés szegélye. Jobb körökben nemcsak a „láb" szó illetlen képzeteket keltő használata, hanem már a „nadrág" szó is súlyos sértésnek számít, és vannak úri szalonok, ahol a mahagóni asztalok s székek lábaira is burkolatot húznak, mint egykor a prűd Albionban.

Mármost mit írtam én? Ne tessenek arra gondolni, hogy talán azt írtam, hogy ......, amint azt kitűnő szerzőnk drámájában elsikoltozták legkiválóbb színművészeink a világot jelentő deszkákon, vagy azt, hogy ......, amit téli estvén nagy magyar költő és nagy magyar fia mondanak egymásnak a képernyőn az ország nyilvánossága előtt. De még azt sem, hogy ......, pedig ezt hallom nap mint nap angyalarcú kisiskolások ajkáról, s azt sem, hogy ......, noha önfeledt szerelmespár suttogja egymás fülébe orrom előtt a metró lépcsőjének robaját túlharsogva. De bőven pontozhatnám a járdára kitett asztalok mellett üzleti tárgyalásaikat folytató menedzserek szavait is, hogy csak a jobb körökből idézzek.

Ezzel szemben azt írtam, hogy összegüzül. A güzü szót először 1195-ben használta egy trágár szerzetes egy oklevélben, s mert ez nem tűrte a nyomdafestéket, kénytelen volt kézzel pergamenre róni szép minuscula betűkkel. Egyébként a güzü egy kis mezei rágcsálófajta, amely módjával gyűjtöget is. Már Anonymus korában is ezt tette.

Írtam aztán még, hogy: átráz, meg hülye, meg vityilló, tudákos, sőt azt is hogy elszelel. Namármost, nyilvánvaló, hogy ezek a szavak szövegkörnyezetükben különösen durvák, mert a letűnt kommunista rendszer egyes jeleseire értettem, akik vagy elszeleltek, vagy a képernyőn tudákosodnak, miután mai napig sem szeleltek el. Már megbocsásson a tisztelt olvasó, követemalássan, hogy ilyen szavakat ismételek. Sőt, olyat is írtam, hogy „ávós pribék", ez volt a legcsúnyább.

Elhatároztam, hogy kísérletet teszek a szövegkörnyezetük miatt eldurvult szavak egyik szakértőjénél, Gyurmhelánné méltóságos asszonynál, kedves ismerősömnél. Ismeretségünk még a régi szép, ötvenes-hatvanas évekből származik, mikor egy házban laktunk, ő a kitelepített rokonaim lakásában, én albérletben. Gyurmhelánné, már akkor is, alezredes-feleségi rangban, Madame Sevignét megszégyenítő gyakorisággal küldözgette feljelentő leveleit a legkülönfélébb hatóságokhoz, főleg rólam, s ez a kapcsolat azóta is mély lelki rokonsággal fűz össze bennünket.

Hónom alá csaptam tehát néhány régi, kedves Szabad Népet és Népszabadságot, hogy a szövegkörnyezet ne hiányozzék, s becsöngettem.

A komorna a szalonba vezetett, amely antik családi bútorokkal berendezve az otthonosság érzésével töltött el. Mintha már jártam volna itt. Tulajdonképpen, ha néhány csipketerítőt és ólomkristály vázát leszámítok, illett egy özvegy ezredeshéhez. Különösen, ha tudjuk, hogy a régi világban az ezredest a méltóságos címzés illette meg, s Gyurmhelán ezredes világa három éve szintén régi rendszernek számít. Ráadásul mai napig sem rendítette meg semmi e cím jogosságát, egy igazán szép pályafutását, mert Gyurmhelán a Horthy-korszak csicskási rendfokozatából gumibottal, önerejéből verekedte fel magát a magas polcra. (Már Napoleon megmondta, hogy minden közkatona tarsolyában hordja a gumibotot.)

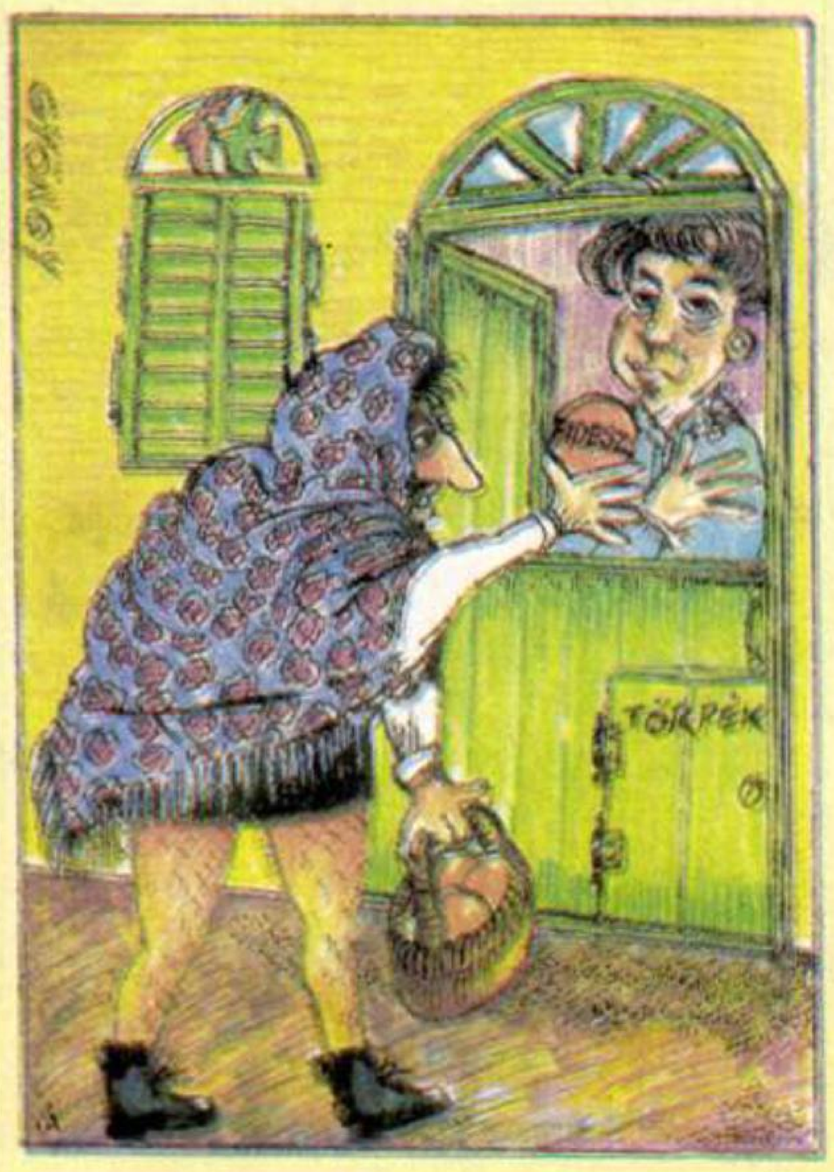
Gyurmhelánné érdeklődéssel hallgatta felolvasásomat. Mikor a „csendőrpribék" szóhoz értem, finoman elmosolyodott, jelezve, hogy a szó régmúlt, háború utáni ifjúságát juttatja eszébe, melynek kultikus szokásai közé tartozott e szó gyakori emlegetése. „Horthy-pribék" folytattam az idézeteket, majd rövidesen a „fasiszta-pribék" szó következett. Tovább lapozgatva feltűnt a „nyilas-pribék", a „fehérterrorista-pribék", végül egy kor záróakkordjaként a „Titofasiszta-pribék" is. Gyurmhelánné láthatólag elmélázva hallgatta a választékos szavakat, melyek feledhetetlenné tették mindkettőnk számára a Rákosi-korszak sajtójának légkörét.

A szövegkörnyzet most a kevésbé sárgult Népszabadságba tevődött át, hol is rövidesen megjelent az „imperialista-bérenc ellenforradalom pribékje" és Gyurmhelánné egyetértőleg bólintott. Gyönyörű, ismételgette, mint egy profán litánia refrénjét. Ekkor rántottam elő a Szegedről oly igen helytelenített kormánytámogatót, s felolvastam az igét, melytől a legtöbbet vártam. „Ávós-pribék":

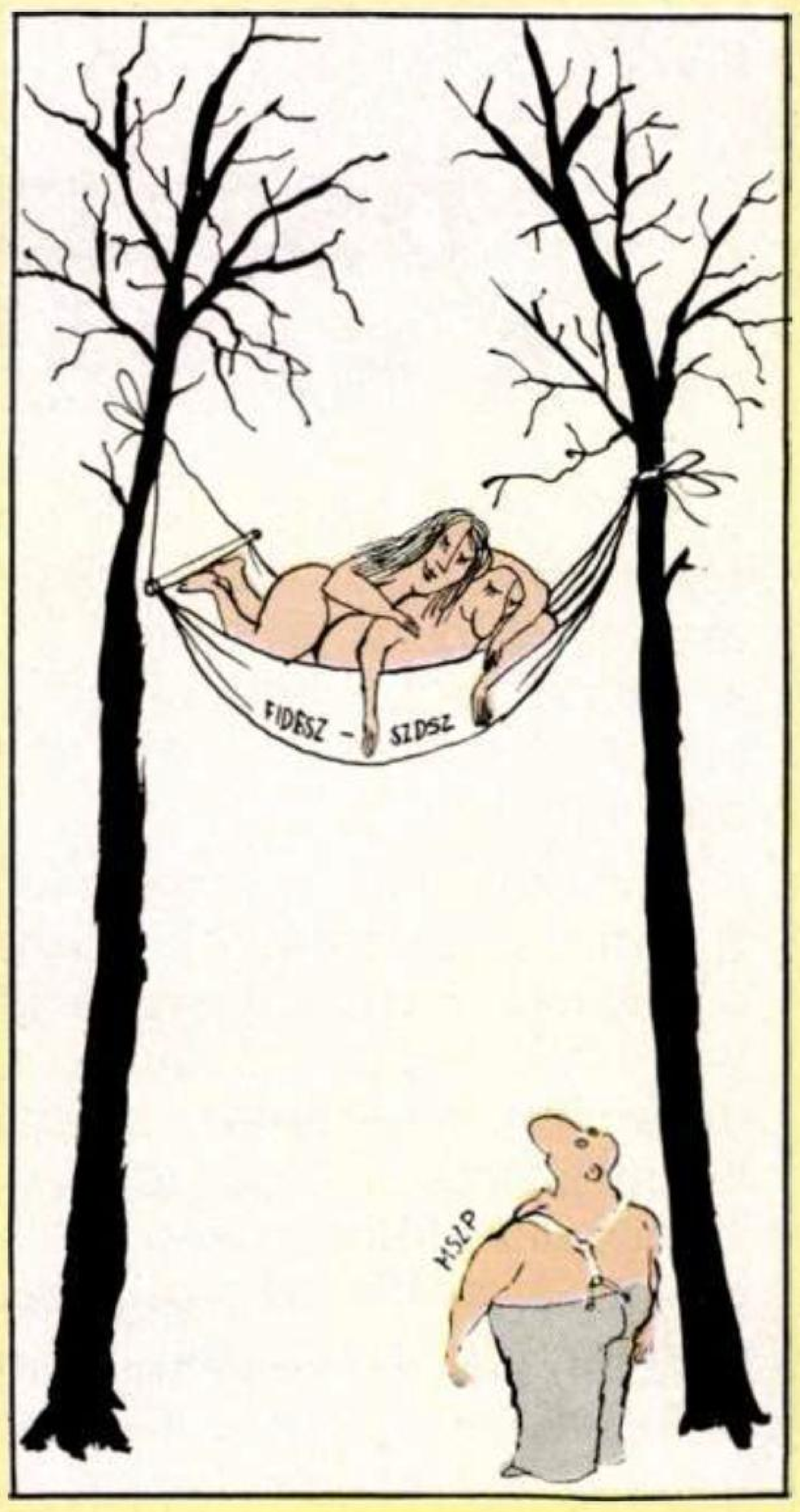
– Fi donc! Mily alpári kifejezés, ilyet mondani úri társaságban – szólt őméltósága és ájultan hanyatlott dédanyám pamlagára, az üknagynénikéim által hímzett párnák közé.

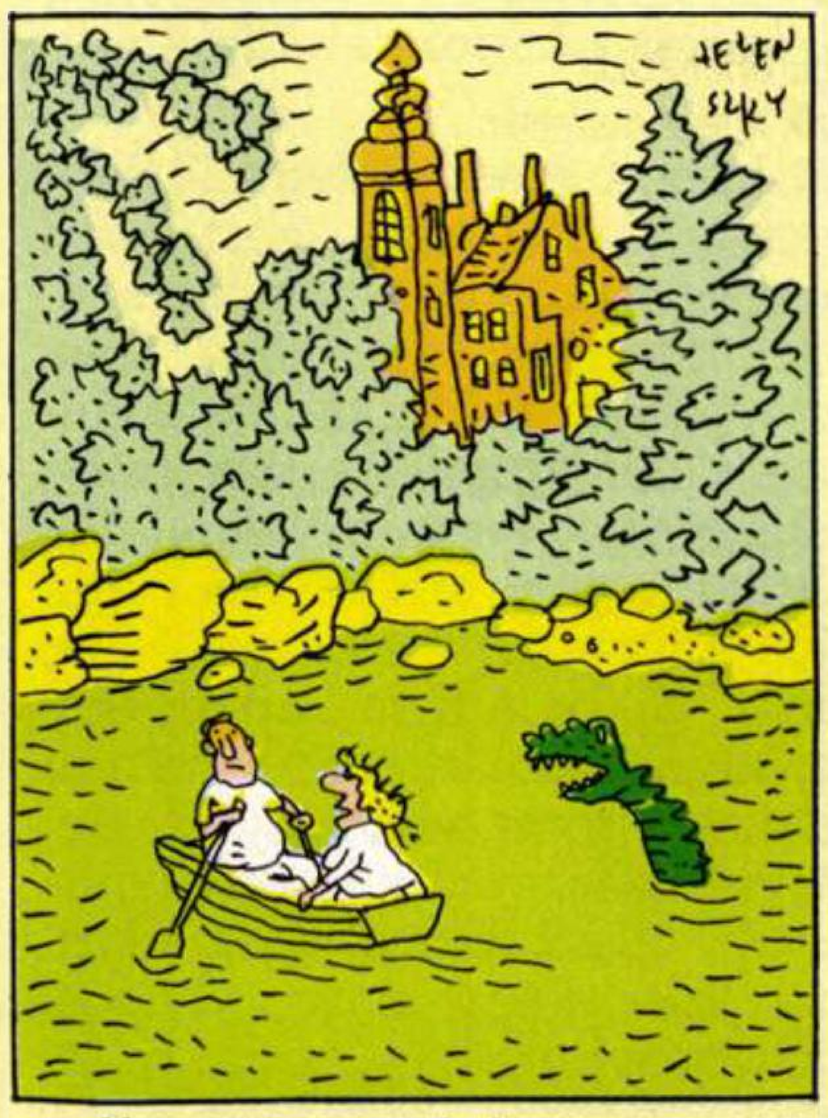
– A méltósága elájult! Hamar a repülősót! – szóltam a csengetésre besiető komornának, és elhagytam az úri lakot. Kísérletem fényesen sikerült. „Ávós" – valóban illetlen kifejezés. Nem is tudom, hol szedi fel az ember az ilyen csúf szavakat.

HÓFEHÉRKE



PÁRTFLÖRT





– Honnan veszed, hogy egy skót társaság vette meg a vállalati üdülőt?

Trianon: titkos záradék?

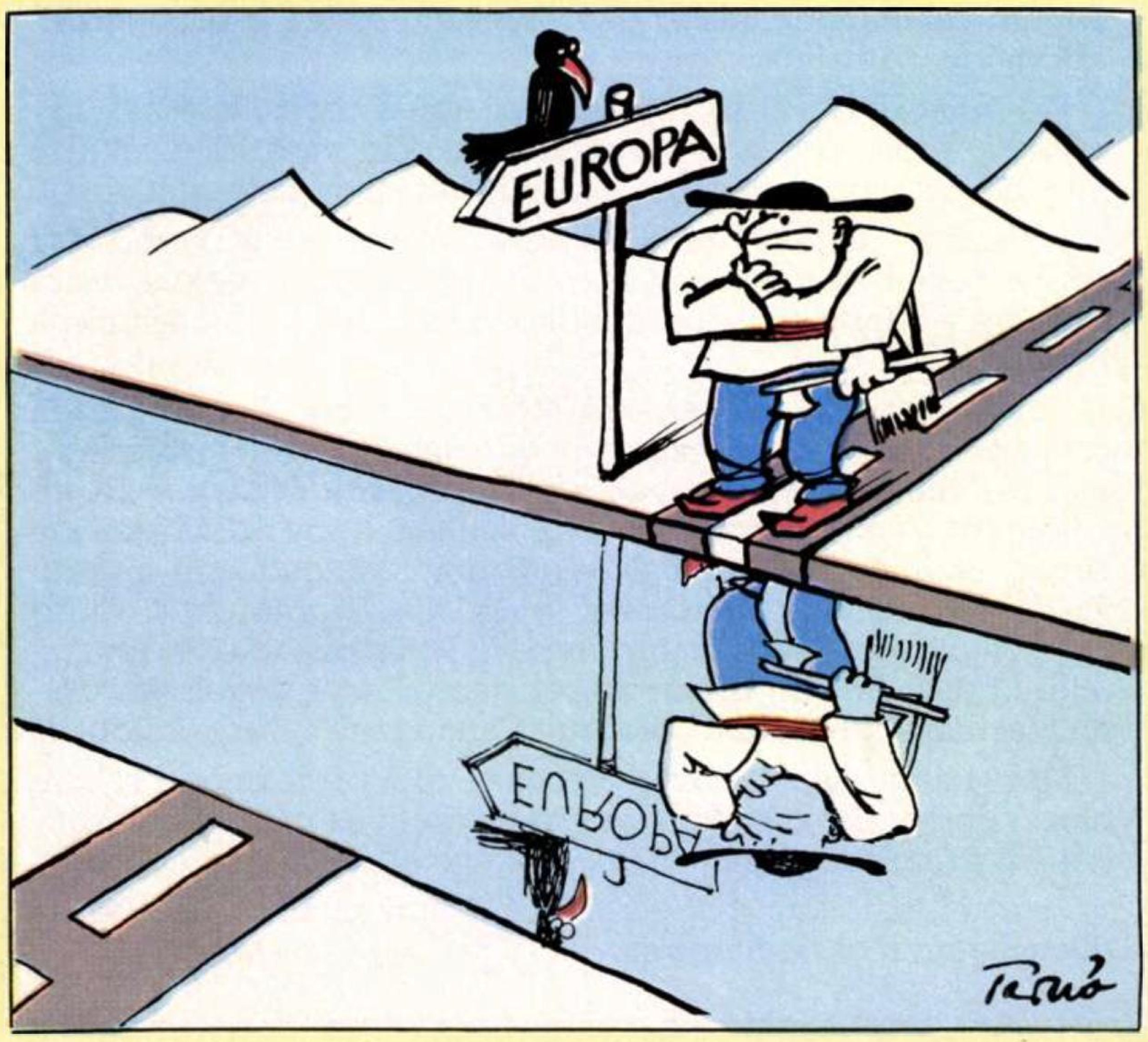
NA, MÉG EZ IS...

SZERENCSE A SZERENCSÉTLENSÉGBEN



– Örüljünk, hogy nagyobb baj nem történt velem, elvégre kinevezhettek volna miniszternek is!

DILEMMA



KVÁRI SINKÓ ZOLTÁN:

ÖSSZEVESZEK A BARÁTAIMMAL

Most már végül is készülök összeveszni mindenkivel, elsősorban régi barátokkal, rokonokkal, de föltétlenül az ismerősökkel is. Ki velük! Ki velük a szívemből, a lelkemből, a tudatomból, rendet kell már teremteni, a kutyakeservit ennek a világnak! Elég volt a vádakból, a suputyákból a bezzegekből!

Voltaképpen a protekcionizmus elleni harcról van szó. A protekcionizmusról, melyet annyira megvetek, mint az oroszlán a murkot, a nyúl a zergehúst. Egész életem egy nagy harc volt a familiarizmus, a tessékmánegykicsitalányúlniaz-unokaöcsémnekizmus, a feleségemnővérérőlvanszóság, a hocineszézés, a kézkezetmosisztikum és mindenféle szennyes kerülőutak felhasználása ellen. S e harcom közben, míg osztom a szablyavágást jobbra, balra, s kapom az ülepenrúgást lentről, fentről, mit hallok?

Azt hallom, hogy a fiam azért kapott tizest matematikából, mert a matematika tanára haverom. Tehát nem azért, mert két szupermatematikus konzulténssal tanul a drága gyermek, nem azért, mert minden tizesért húsz lejt kap tőlem, nem azért, mert megoldotta a feladatát, hanem azért, mert a tanára haverom! És tényleg, a tanára a haverom. És magamba roskadtan kellett bevallanom, hogy negyven évvel ezelőtt kimondottan azzal a szándékkal jártam az ő udvarukba rúgni a rongylabdát, hogy amikor majd a fiam bejut a B. osztályba, és a haver lesz a matematikatanár, akkor a fiam kapjon egy tizest. Ez így volt. Sok rongylabdát kellett ezért nekem elrugdosni, de megérte. A fiamnak most van egy tizese, amiből majd megél egész életében. Igaz, van neki egy hatos jegye is. Ezt is a haveromtól kapta. De biztosan csak azért, hogy majd ne legyen feltűnő a tizes. Kész, vége, világos. Megyek a haveromhoz és megmondom neki: – Le is út, fel is út, én önt, tanár úr, többé nem ismerem. Csak nem fogja megtölteni a fiam bizonyítványát tizesekkel. Fúj! És ezzel közöttünk vége mindennek.

Azután. Beperelt egy ismeretlen becsületsértésért. Amikor azt a kijelentést tettem: „sok az idióta", nem tudtam, hogy ő az. Erre beperelt. De előbb alaposan utánanézett: mik a szokásaim, mi a kedvenc italom, ételem, kik az ismerőseim. Kiderült, hogy az egyik bíró kollégám volt a bőrösöknél. Nosza kijelentette, hogy följelenti a bírót is, ha a pert elveszíti. És mi tagadás, én a bíróval a bőrösöknél azért dolgoztam együtt, hogy ha esetleg belőle bíró lesz, és belőlem alperes, akkor nekem adjon igazat. Elmegyek a bíróhoz, és úgy összeveszek vele, ahogy csak tudok. Erre szerzek két tanút és őket is segítségül hívom, hogy elveszítsem a pert. Mert így a legbiztosabb. Első a tisztesség és a becsület! Így tanított engem valamikor a részeges mesterem, és ma is ezt a jelszót tűzöm a kabáthajtókámra.

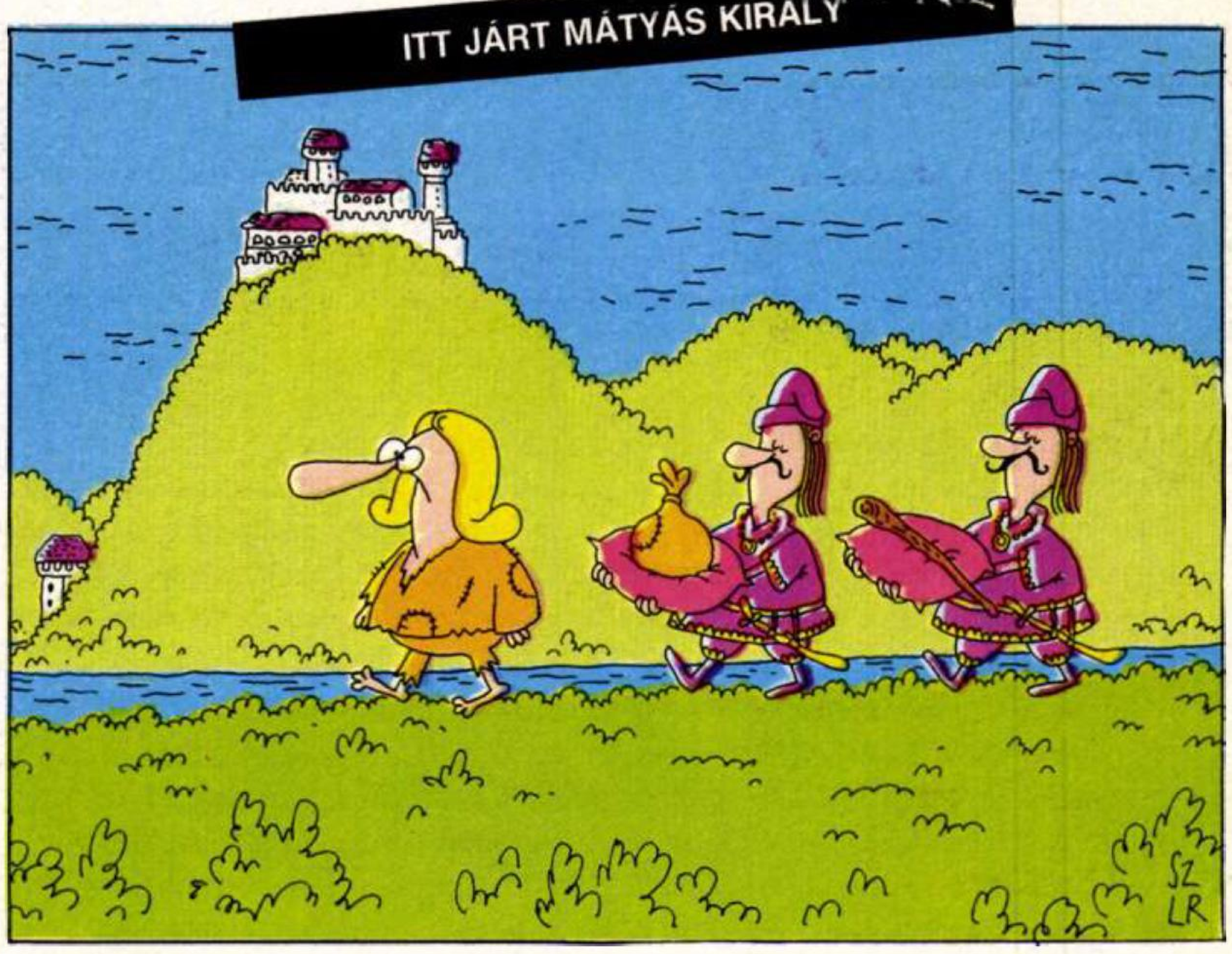
De miközben a tisztességemet és a becsületemet így védem, látom ám, hogy a mellettem álló vásárló elkékül a fölháborodástól, amikor az elárusító átnyújtja nekem a répát.

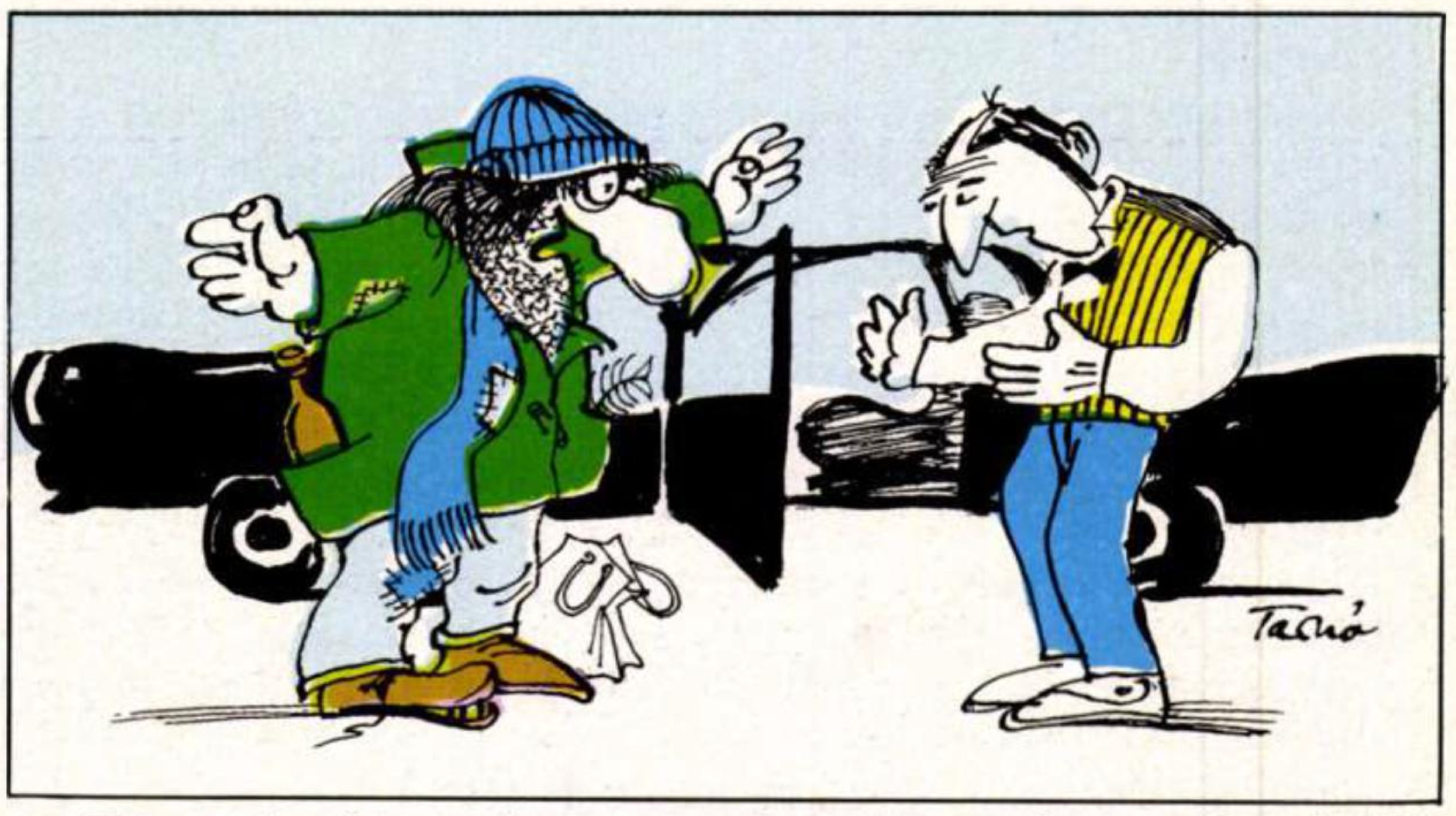
– Bezzeg – azt mondja –, aki neki Marika, annak ilyen répát ad, de nekem tegnap olyat adott, hogy mehettem vele a vissza a tsz-be. – Úgy lehordott mindkettőnket, hogy alig álltunk a lábunkon.

Tény, hogy a zöldségesnő Marika. Erről ő nem tehet, csupán én. És az is tény, hogy öt éve vásárolom itt a zöldséget és köszönni szoktam, és kedves ismerőseim sorába sorolom a hölgyet. És ki bizonyíthatja be ezekután, hogy azt a bizonyos répát, amit ez alkalommal adott, nem kimondottan nekem ásatta ki, utána lelakkoztatta, míg mások murokját előre megfontolt szándékból megrongálta. Nyilvánvaló és ezekután mindig más és más külvárosi zöldségüzletben fogok vásárolni, Marikával közöttünk vége mindennek, ne is lássam többé.

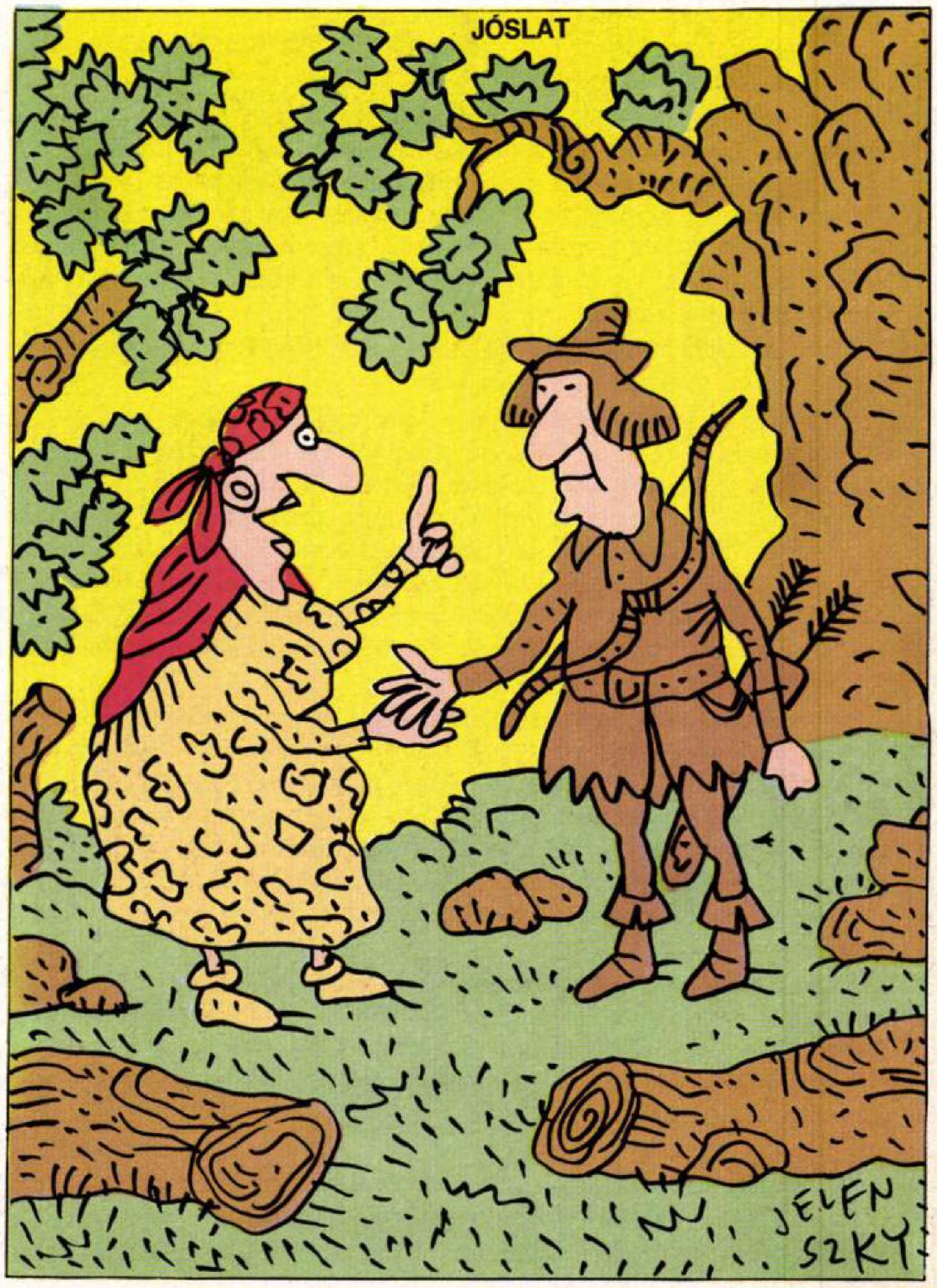
Mert a tisztesség és a becsület az első. A protekció az valami utolsó dolog. És ezért kell fölrúgni a szent és nagy barátságokat – a protekció miatt.

Ezért eldöntöttem, hogy szakítok a barátaimmal, és csak az ellenségeimmel barátkozom.

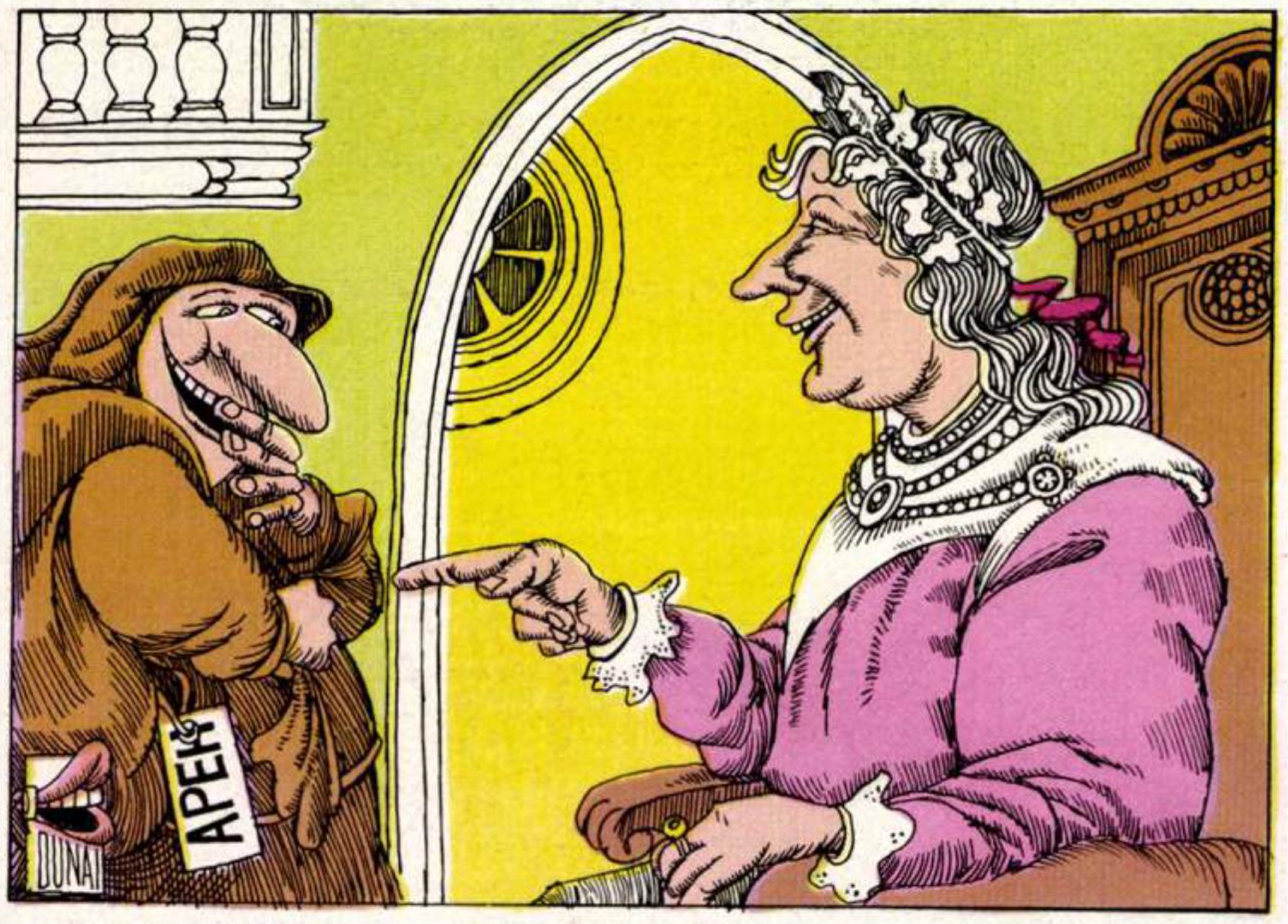




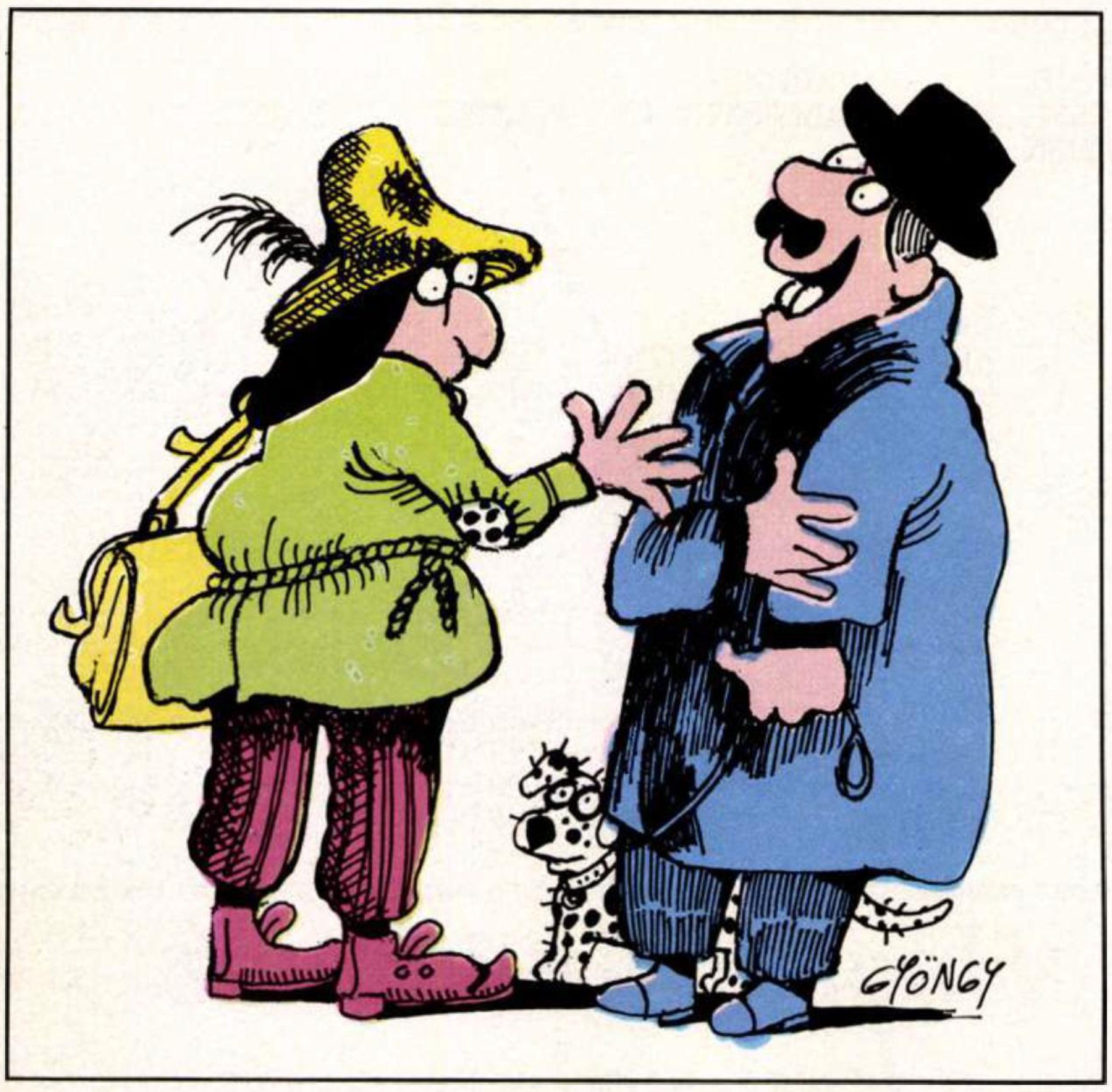
– Higgye el, azért, mert nagy az orrom, még nem én vagyok az álruhás Mátyás király.



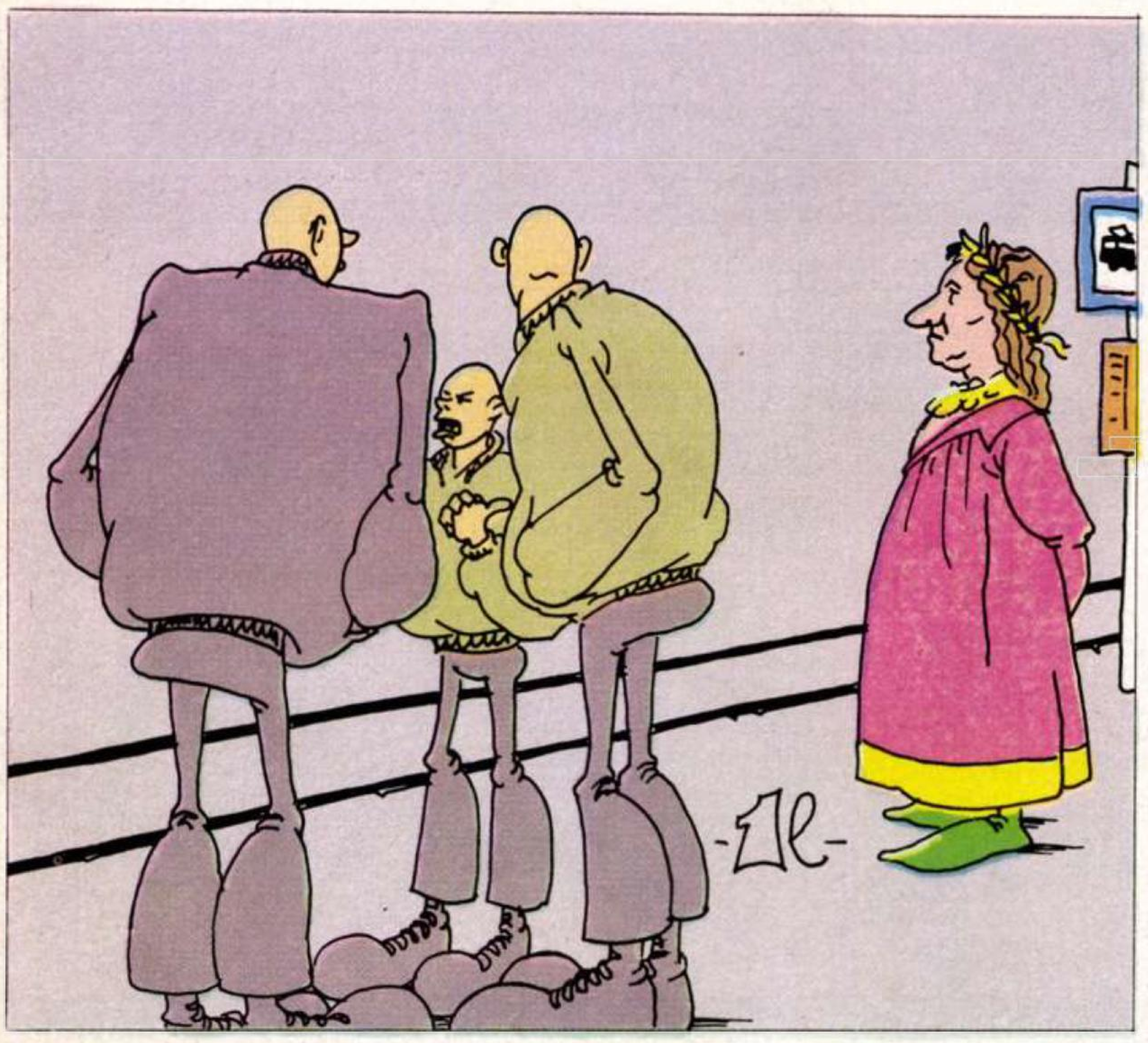
– Ötszáz év múlva a szülővárosában problémái lesznek egy bizonyos Funařral.



– Ide figyelj, földi! Valami kilóg az álruhádból.



– Nos, Igazságos! Elég sok gyanús privatizációs ügyed volt, jól teszed, hogy álruhában mászkálsz.



– Srácok! Nézzétek csak azt a nagy orrú, göndörhajú alakot!

BODNÁR GYULA:

„M", A FEKETE LOVAS

Történt pedig, hogy egy hosszúra nyúlt parlamenti szavazással súlyosbított éjszakán magányos lovas poroszkált be a Kossuth térre. Kerekes 13. közrendőr éppen akkor fordult a jobb oldalára. Mármint a tér jobb oldalára! Nevezett ugyanis szolgálatban volt, mi több; járőrözött. Amint konstatálta, hogy ismeretlen lovas egyén által elkövetett közlekedési kihágás gyanúja látszik fennforogni, azonnal az intézkedés mezejére, azaz a tér aszfaltjára lépett.

– Jogosítványt, járatlevelet kérem! – szólt, s miként Rózsa Sándor a szemöldökét, úgy húzta összébb szolgálati kellékeitől terhes derékszíját.

Az ismeretlen megállította lovát, majd lebernyegénekráncai közül egy réztáblát vett elő.

– Nem a vizakártyájára vagyok kíváncsi – keményedett be Kerekes 13. –, hanem a nacionáléjára! Ahogy azt az ezredes bajtárs szokja mondani – tette hozzá gyorsan, mentegetőzésképpen.

– Mátyás vagyok – felelte az éjszakai lovas. – Mátyás. az igazságos!

– Az nem lehet! – ingatta a fejét a rend őre. – Az a Zorró. Láttam a tévében.

– Csak nem azt akarod mondani, jó vitéz, hogy nem hallottad hírét a Hunyadiaknak?

– Itt én kérdezek! – vette önérzetesre a szituációt a közrendőr. – Eltűnt személyekkel kapcsolatos felvilágosítás foganatba tételét a kerületi kapitányságokon lehet kérelmezni.

– Engem a nép sorsa érdekel – szólt a lovas.

– Hát már éjszaka is végeznek közvélemény-kutatást? – hüledezett Kerekes 13.

– Nem tudom, fiam, miről beszélsz, de aggodalmasnak látszol. Az a gyanúm, hogy nem hiábavaló álruhát öltenem.

– Ja, hát farsangolni volt az úr? – sóhajtott a közrendőr nagy megkönnyebbüléssel. – Így már egészen más.

– Ne beszélj mellé, fiam! Arra felelj, sanyargatják-e az én sokat szenvedett magyarjaimat, vagy nem?

Kerekes derékszíján a meglepetéstől hosszan kiszellőzött a gázspray. – Az már tuti – gondolta magában –, hogy a fazon nem az APEH-nál dolgozik. Akkor nem kérdezné, hanem tudná! De mégis, ki lehet? Csak nem az új őrsparancsnok álruhában?

A puszta gondolattól is olyan rémület nyilallt bele, hogy teljes életnagyságban megborzongott.

– Mondjad, vitézem, bátran: minő félelem keltette reszketés járja át bensődet? Majd én igazságot teszek, ha kell!

– Huhu! – verejtékezett Kerekes 13. – Szóval Zétényi képviselő úrnak tetszik lenni? A frászt hozza rám!

– Ilyen nevű nemesúr nincs az udvarnál. De olyan csavaros eszű vitéz sem, mint te. Tudod mit? Ott a helyed az én Fekete seregemben!

– Szóval maga a kommandóhoz toboroz? Na és mennyi a zsold nettóban?

Válasz nem érkezett, ugyanis a paripa nagyot horkantva felágaskodott és lovasát magával ragadva egy szemvillanás alatt eltűnt az éjszakában.

Kerekes 13. közrendőr hosszan nézett utána, majd nagyot sóhajtva zsebrevágta az üresen maradt bírságoló cédulát. Miután az őrsön jelentette, hogy: „Szolgálatom ideje alatt rendkívüli esemény nem történt", hazament lepihenni.

Így marad a jelenkor előtt örökre titokban, hogy egy hosszúra nyúlt parlamenti szavazással súlyosbított éjszakán újra közöttünk járt Mátyás, az igazságos...

MÁTYÁS KIRÁLY ÉS A KEDVEZŐ AJÁNLAT



– Ha már úgyis álruhában jár-kel, felség, álljon be hozzánk BKV-ellenőrnek!

GALAMBOS SZILVESZTER:

SZILÁNKOK

PECH

– Már megint bekerültem egy razziába – mondta rosszkedvűen a fáradt nyomozó.

*

LUSTASÁG

– Van egy kis hétvégi telkem. Minden szombaton lejárok megnézni: mennyit nőtt a gaz?

*

BÜROKRÁCIA

– Írjon egy kérvényt négy másolattal, sajátkezűleg, hogy ön analfabéta és szeretne megtanulni írni.

*

FŐNÖK

– Örülök, hogy megszűnt a tihanyi visszhang. Nem szeretem, ha nekem visszabeszélnek.

*

KRITIKA

– Ennek a színésznek olyan a beszédtechnikája, hogy némafilmen remekül érvényesülne.

*

ELŐNYÖS AJÁNLAT

– Én minden nap fizetek az orvosomnak, amiért nincs szükségem rá.

*

SZÓRAKOZOTTSÁG

– Betettem a télikabátom zsebébe egy ezrest, aztán a télikabátot egy ószeresnek eladtam ötszázért.

*

SZÍNÉSZ FELVÉTEL

– Sajnos ön tehetséges. Nem alkalmazhatjuk. Bolond lennék konkurenciát keresni magamnak.

*

LAKÁSVISZONYOK

– Végre sikerült lakáshoz jutnom. Egy liftes házban lakom.
– Hányadik emeleten?
– A liftben...

*

HAJLOTT HÁT

Géza azért jár olyan görnyedten, mert mindig meghajolt mások tudása előtt.

*

ÍZLÉS

– Mondja, hogy tudott ilyen ízléstelen télikabátot lopni?!

*

ISMERKEDÉS

– Kovács vagyok.
– Szabó. Örülök, hogy megismerkedtünk. Meséljen valamit a nemi életéről.

*

MENEDZSER

– Remek menedzserem van. Ha rekedt vagyok, helyettem énekel.

TAVASZODIK

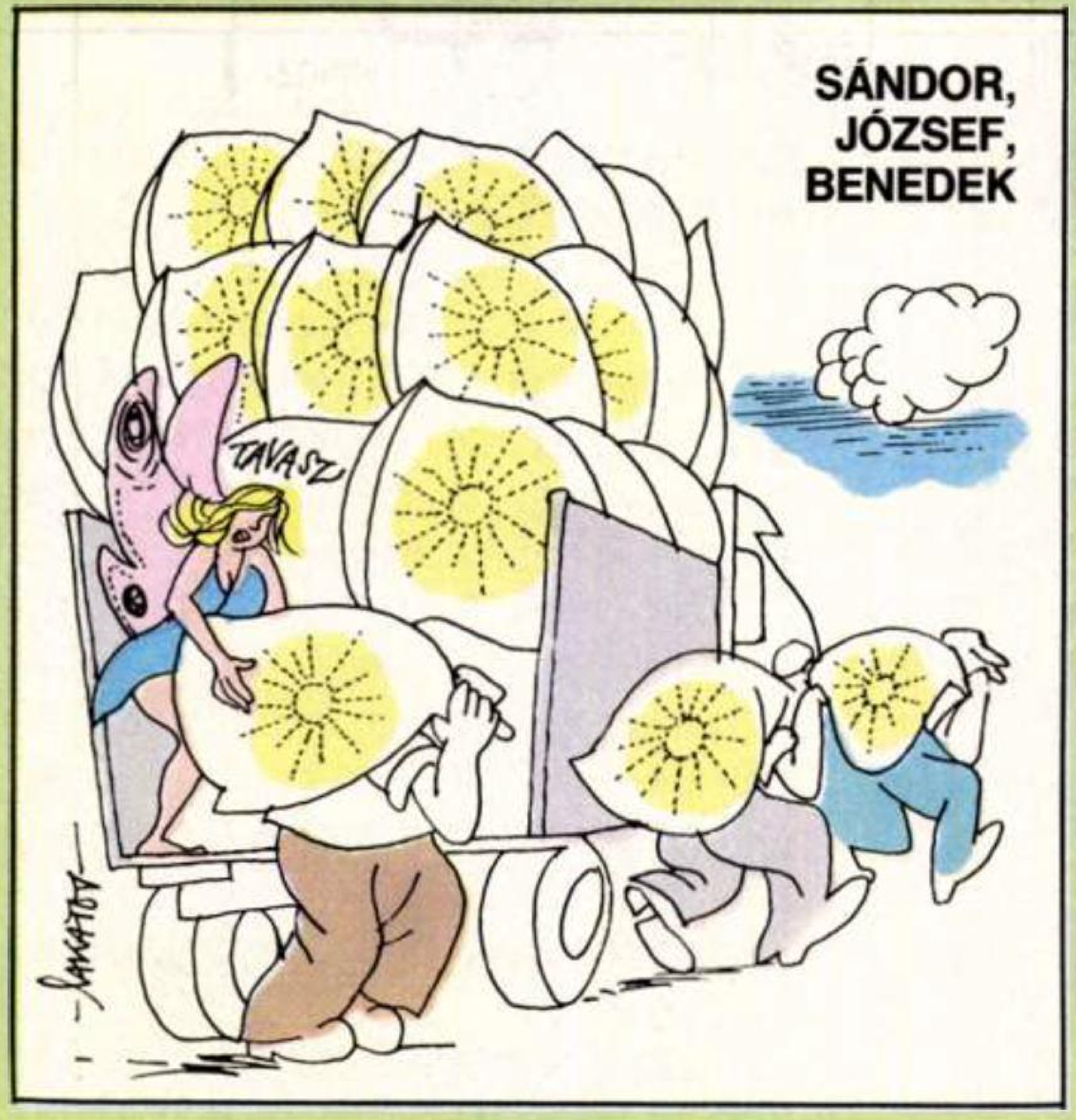
TAVASZI FÁRADTSÁG



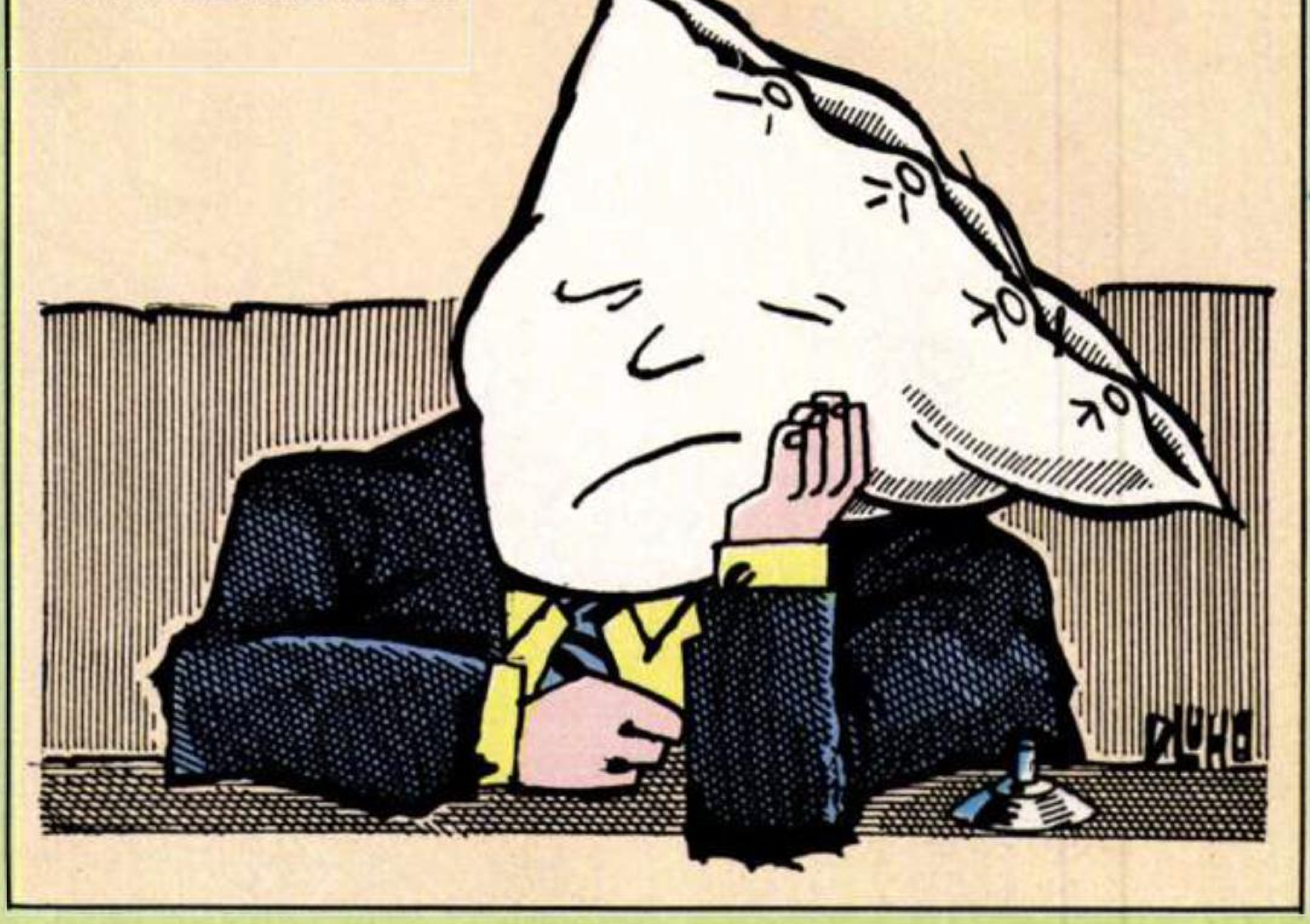


– Ébresztés

SÁNDOR, JÓZSEF, BENEDEK



FÁRADTSÁG A PARLAMENTBEN



BOLHAPIAC

Keresnek: ágyneműt, plédet, faliszőnyeget, női cipőt, 38-39-es számban, LEGO-t, játék babakocsit, a Pesti Izé, a Szabad Száj, a Borsszem Jankó bekötött, illetve egyes példányait, elektromos mákdarálót, kisautót, kisvonatot.

Kínálnak: szépirodalmi és egyéb könyveket, olajkályhát, cserép villanykályhát, HÉRA 3-as gázégőt, hősugárzót, golyós számológépet (70 × 125 cm), nagy méretű Mária képet aranykerettel, 12 szárnyú ablakot (190 × 210 cm), a Ludas Matyi évfolyamait (40 év), emeletes víkendágyat, női ruhaneműt (közepes termetre), téli-nyári gyermekholmit.

Cserélnek: YASHICA szupernyolcas filmfelvevőt, fényképezőgépre, vagy más műszaki cikkre.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon (szerda kivételével), 9–12 óra között, a 118-8411-es telefonszámon, a 95-ös melléken, vagy levélben, a szerkesztőség címén lehet érdeklődni.

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

Főszerkesztő:
SZUHAY BALÁZS

Főszerkesztő-helyettes:
DLUHOPOLSZKY LÁSZLÓ

Szerkesztő:
WALTER BÉLA

Művészeti szerkesztő:
RAU TIBOR

Főmunkatárs:
BODNÁR GYULA

Tervezőszerkesztők:
DUKAY BARNA
GÁSPÁR IMRE

Szerkesztőség: 1977 Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14. Telefon: 118-8411. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 138-2399, 138-4300

Felelős kiadó:
HORTI JÓZSEF
vezérigazgató

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta, árusításban megvásárolható az alábbi terjesztők hírlapárusainál: Magyar Posta, Bikádi Kereskedelmi és Szolgáltató Bt, Enyedi Könyv- és Lapterjesztő Bt, Extra Hír Kft., Futár Bt, Passz GMK, RH+Bt, R. Pressz Hírlap- és Könyvterjesztő Kft.

Előfizetési díj negyedévre 325 Ft, fél évre 650 Ft, egy évre 1300 Ft.

Hirdetésfelvétel: Hírlapkiadó Vállalat hirdetési osztály. Telefon: 138-4669, 138-4707, 138-4456. Telefax: 138-3331

Készült a Zrínyi Nyomdában, Budapest,
93.2308/11-66-22
rotációs eljárással

Felelős vezető:
GRASSELLY ISTVÁN
vezérigazgató

HU ISSN 0134-0611

Lapunk előfizethető a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalatnál (H-1389 Bp., P.O.B. 149.), vagy a Magyar Hitelbanknál (H-1133 Bp.) vezetett 202-10995 számú számláján vagy külföldi partnereinél:

Ausztrália: G. Menczer, P.O.Box 219. Wantima South 3152 Vic. **Belgium:** „Du Monde Entier" S.A., 162 Rue du Midi, B–1000 Bruxelles. **Brazília:** Livraria D. Landy Ltda. Rua 7 de Abril 252 01000 São Paulo. **Dánia:** Munksgaard, 35 Norre Sogade, 1016 Copenhagen. **Egyesült Államok:** Center of Hungarian Literature, 4418. 16th Avenue, Brooklyn, N.Y. 11204; EBSCO, Industries Inc. P.O.Box 1943, Birmingham, Ala. 35201 Framo Publishing, 561 West Diversey Parkway Room 19, Chicago, 111.6014; Püski-Corvin, 251 E. 82 Street, New York N.Y. 10028. **Finnország:** Akateeminen Kirjakauppa, Keskuskatu 1, SF 00100 Helsinki 10. **Franciaország:** Societé Balaton, 5015 Paris. Bld. Pasteur. **Hollandia:** Fason Europe B.V. Pstbus 1967, 1000 AD Amsterdam. **Izrael:** Hadash, P.O.B. 26116, 62160 Tel-Aviv; Gondos Sándor P.O.B. 44513, 31333 Haifa, Lepac, 15. Ramban Str. Tel-Aviv Breuer Line Ltd. Hungarian Cultural and Business Center Tel-Aviv; Hungarian Culture and Business Center, Allenby St. 38., P.O.B. 26439; Tel-Aviv, 652116. **Japán:** Nauka Ltd. 2-30-19 Minami-Ikebukuro, Toshimaku, Tokyo 171. **Jugoszlávia:** Forum, Vojvode Misica broj 1., 21000 Novi Sad. **Kanada:** Pannonia Books, P.O.B. 1017, Postal Station „B" 6, Toronto Ont. M5T 2T8; Hungarian Ikka and Travel Service, 1208 Granville Street Vancouver, B.C. V6Z 1M4; Culture Hongroise, Mme Vera Cencze, 6958 Wilderton Ave, Montreal Que. H3S 2M5. **Nagy-Britannia:** Hungarian Book Agency, Mrs. Klara Adams, 87 Sewardstone Road, London E2 9HN; Collet s Holdings Ltd., Denington Estate, Wellingborough, Northants, NN8 2QT. **Németország:** Kubo und Sagner, Postfach 340108, 8000 München 34; H. und S. Katko Musica Hungarica Rümannstrasse 4. 8000 München 40; Zeitungsvertrieb Gebrüder Petermann GMBH und Co Kg, Kurfürstenstr. 111. D 1000 Berlin 30; Translibris Zeitshriften und Buchvertrieb GMBH Moltkestr. 80. D–5000 Köln 1. **Norvégia:** Narversen Info-Center, P.O.B. 6125 Etterstadt, 0602 Oslo 6. **Svájc:** Magda Szerday, Teichweg 16. 4142 Münchenstein. **Svédország:** Esselte Tidskriftscentralen, P.O.B. 638. S–10128 Stockholm, Wennergren Williams AB, Box 30004, S–10425 Stockholm; BTJ Bibliotekstjanst AB. Box 200, S–221 CO Lund. **Venezuela:** Weiss y Asociados, AV. Urdaneta, Ibarras a Veroes, Edif, Torre Alfa 7 piso Caracas.

A Vidám Színpad Székesfehérváron vendégszerepelt. A két előadás között az öltözőben ki ki elővette a magával hozott elemózsiát. *Hlatky* László két satnya vajaszsemlét, az öltöztető szabó (aki fiatal éveiben színésznek indult) egy gyönyörű egészben sült csirkét, foszlós fehérkenyeret, uborkát, utána tortát. Hlatky nem hagyta szó nélkül:

– De jól megy egyeseknek!

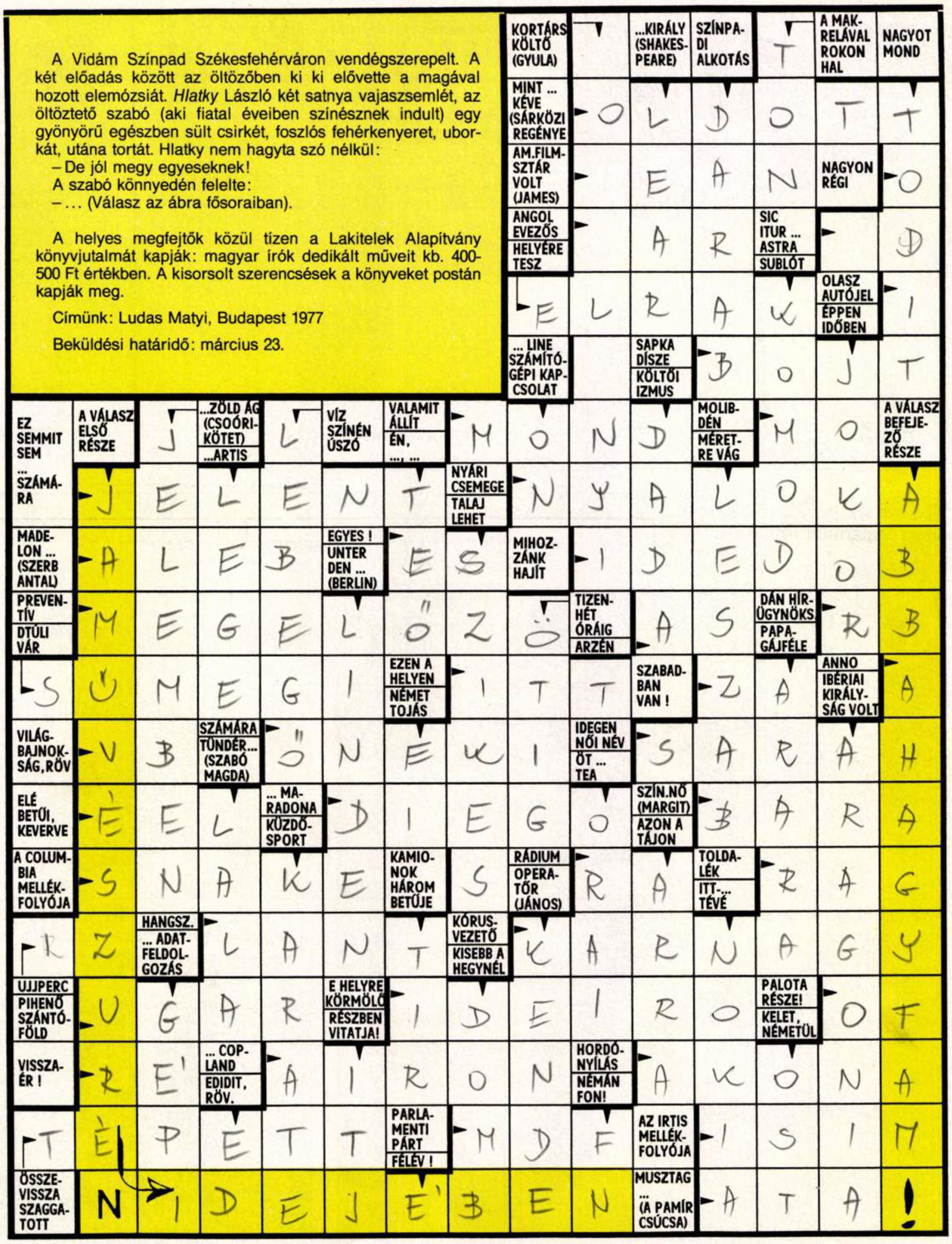
A szabó könnyedén felelte:

– ... (Válasz az ábra fősoraiban).

A helyes megfejtők közül tízen a Lakitelek Alapítvány könyvjutalmát kapják: magyar írók dedikált műveit kb. 400-500 Ft értékben. A kisorsolt szerencsések a könyveket postán kapják meg.

Címünk: Ludas Matyi, Budapest 1977

Beküldési határidő: március 23.



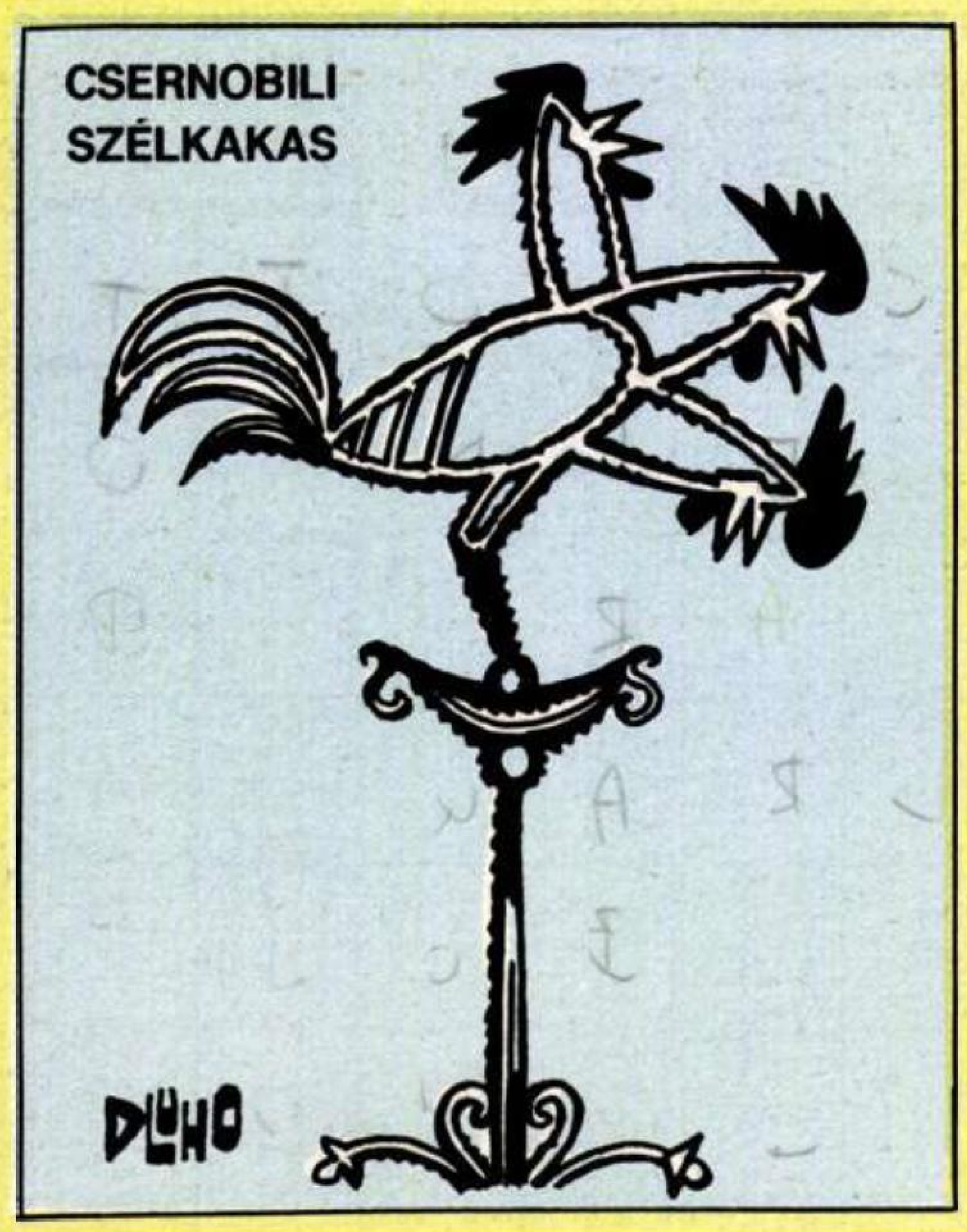
A 8. számban megjelent rejtvényünk helyes megfejtése:

„Hiszen ez nem színész, hanem elefánt."

Dedikált könyveket nyertek:

Ódor Ferencné, 2473 Vál
Deme János, 1214 Budapest
Kolbányi Ferenc, 2660 Balassagyarmat
Rába István, 8738 Nemesvid
Nyíri Tünde, 7086 Ozora
Csonka Ferencné, 8229 Csopak
Dunai Józsefné, 2500 Esztergom
Kőműves Kálmánné, 2118 Dány
Molnár Béláné, 1095 Budapest
László Imre, 5440 Kunszentmárton

A nyereményeket a Lakitelek Alapítvány küldi el címükre.



KUKURIKÚ!

Kínai kollégáink bizonyára nem néznek ferde szemmel a kakasokra az idei esztendőben, amely a nagy falon túl a *kakas éve*.

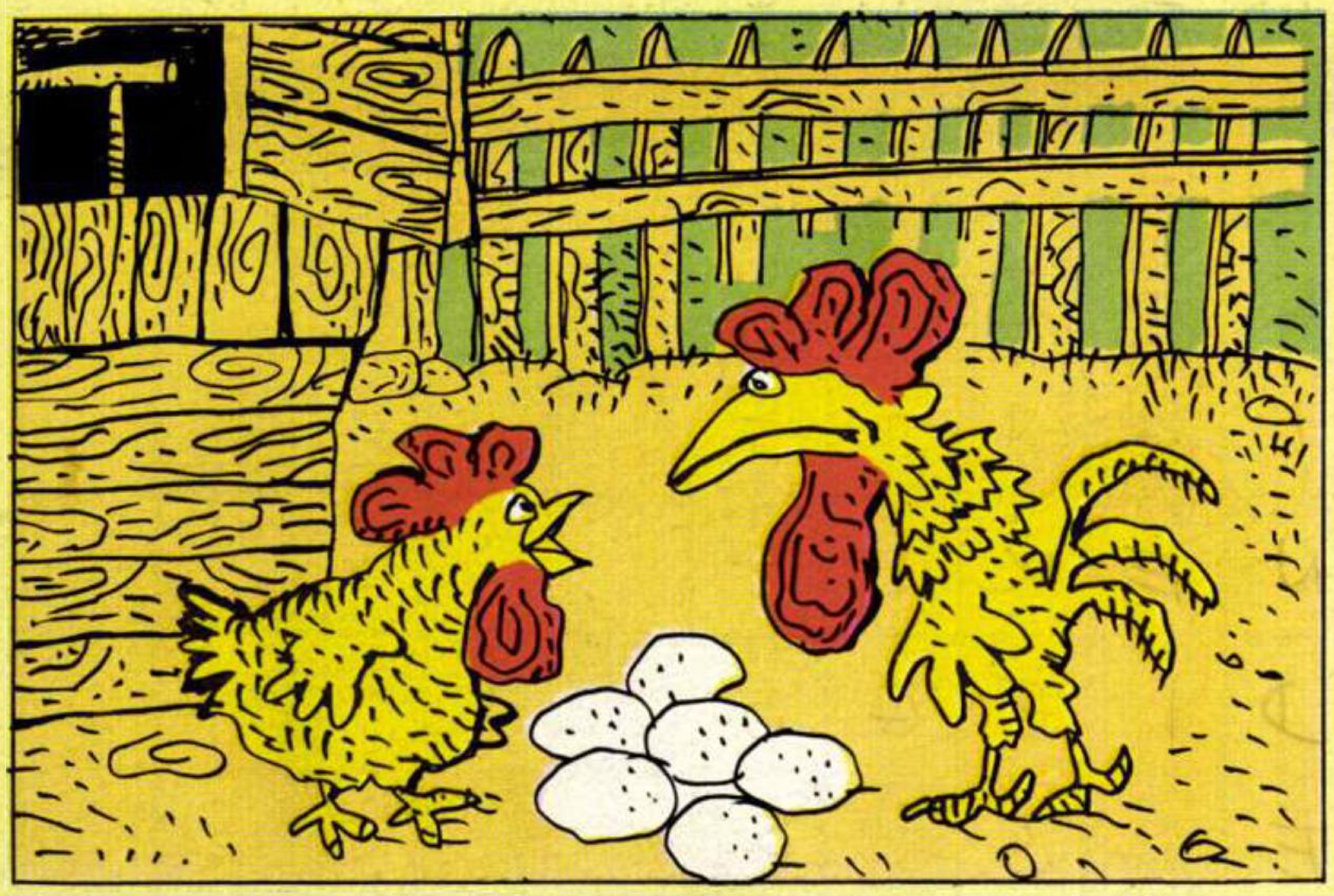
Hogy milyen állat a kakas? Igazi úr a saját szemétdombján, mindkét lábával a valóság talaján kapirgál, színes egyéniség, jótollú, ami a szívén, az a csőrén – egyszóval az összetévesztésig hasonlít az újságírókra.

Tollas csapatunk talán emiatt is tollasodott tovább, a Ludas Matyi és a Pesti Veréb mellett szárnyat bontott a *Kakas* című képes családi magazin. Nagyobbrészt a koránkelő falutévések készítik.

S vajon önöknek mit jósol a kakas? Azt kukorékolja: merésznek és céltudatosnak kell lenniük az idén, hogy terveik megvalósuljanak.

Majd meglátják.

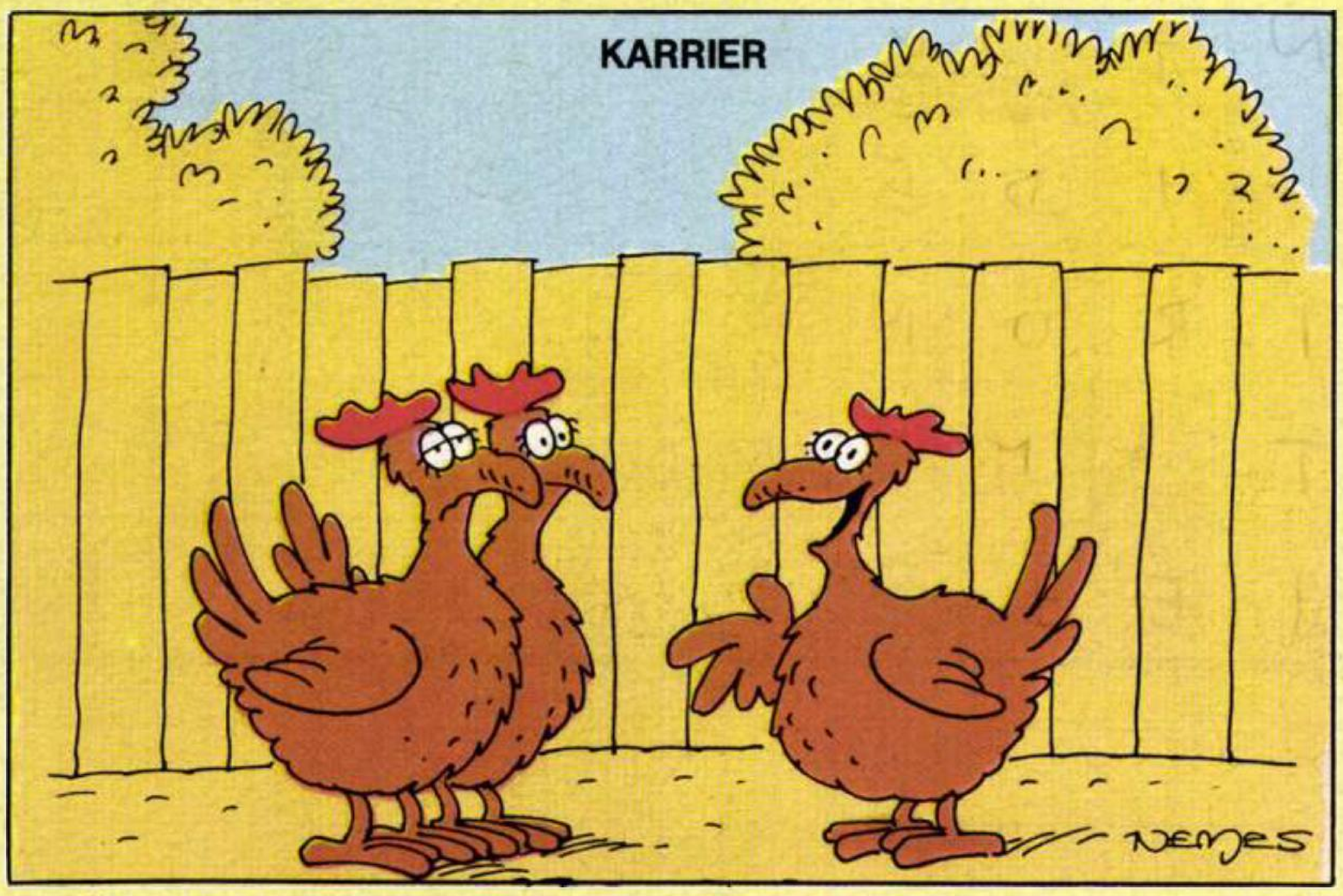




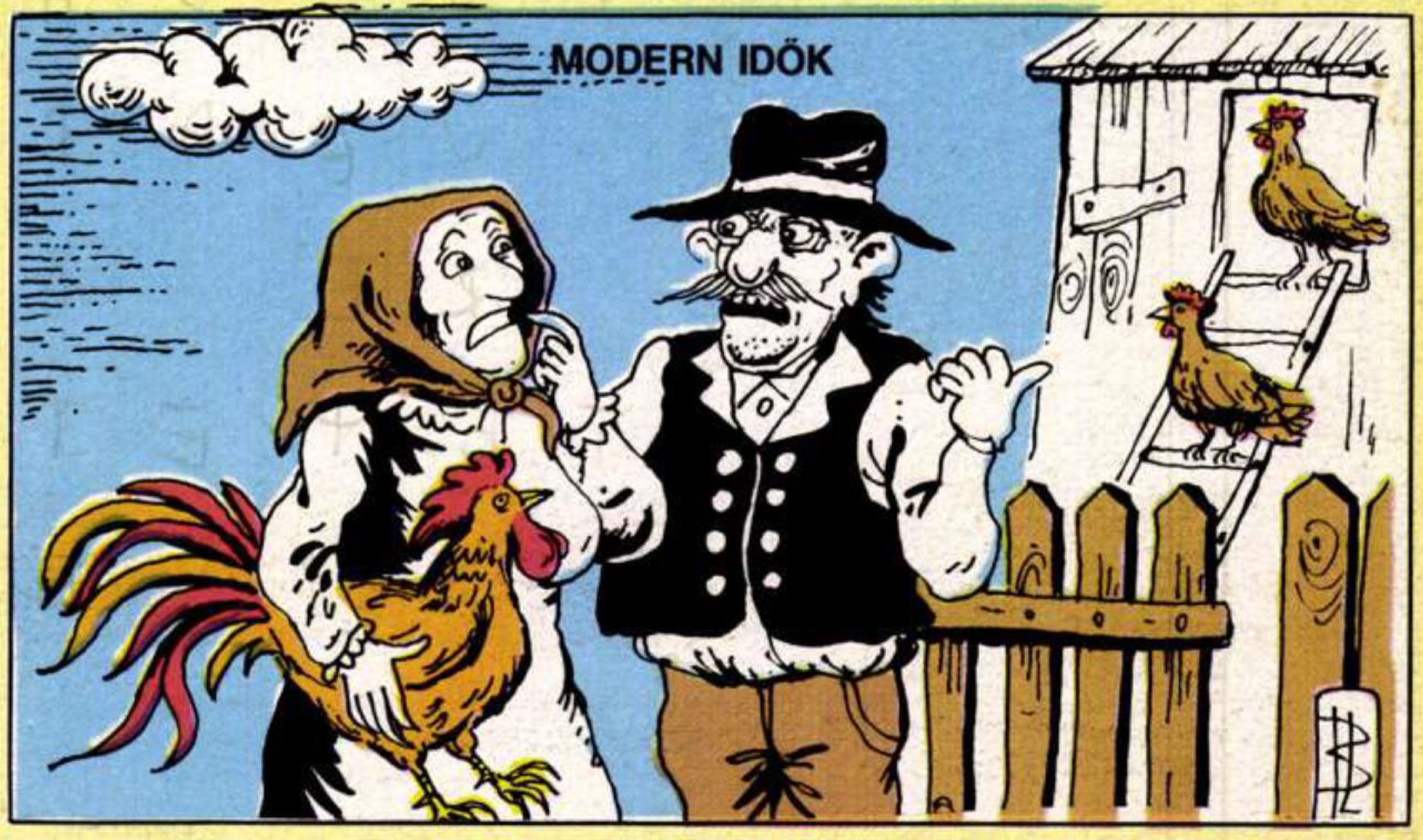
– Na jó, menjünk, de menjünk a ház mögé, ne itt a gyerekek előtt!



– Na, csillapodott már az Imre szexmániája, mióta megtiltottad neki az éjszakai szexfilmeket, és csak a reggeli Falu tv-t nézheti?



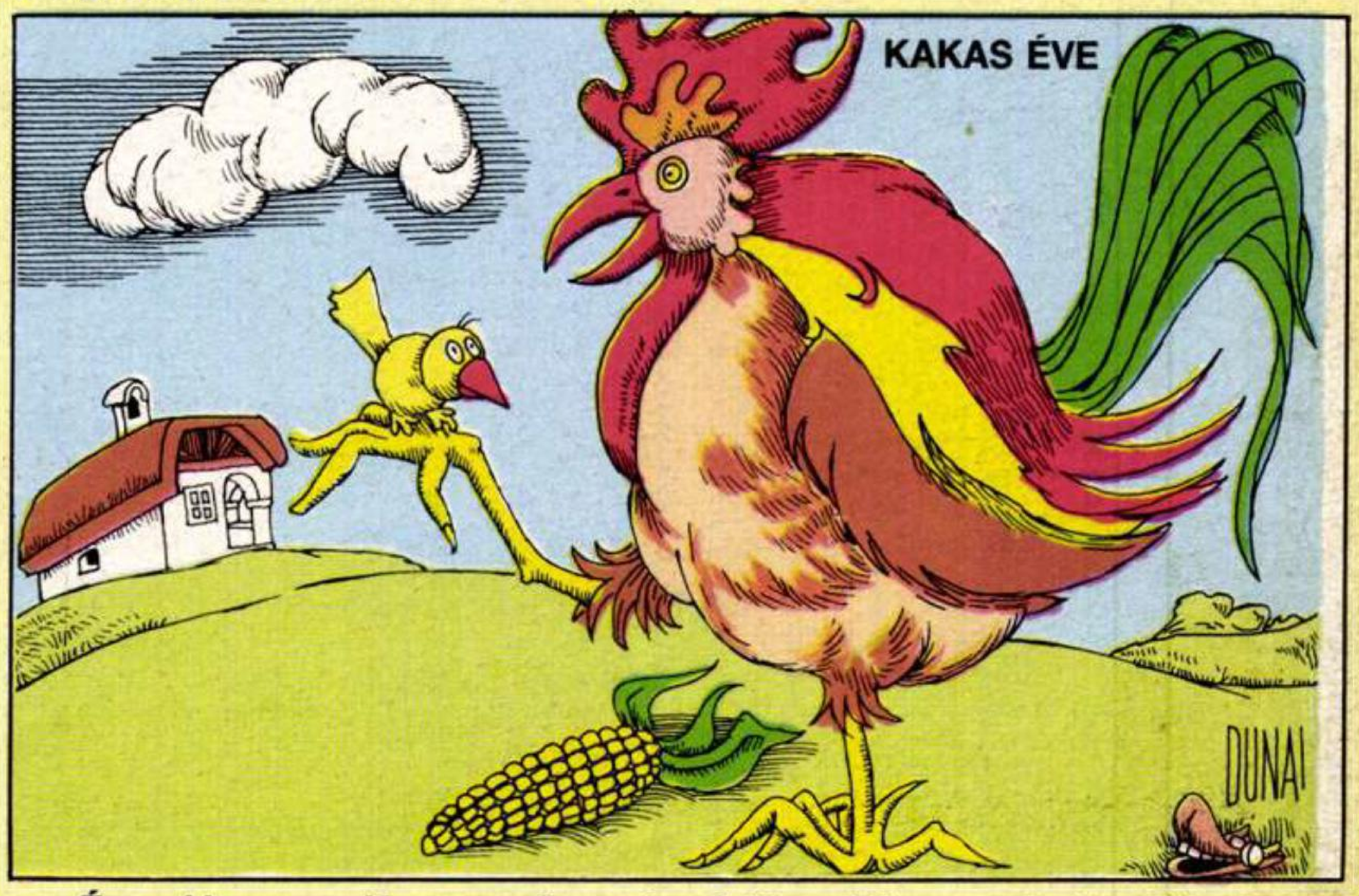
– Én mindig mondtam, hogy ez a mi Bandi kakasunk még sokra viszi egyszer, és most tessék; ő lesz a főfogás a holnapi lakodalomban.



– A tyúkok azt üzenik, hogy a kakas ezentúl csak óvszerrel ellátva látogathatja a baromfiudvart!



– Mit figurázol, anyjuk? Csak nem az RTL-t nézted?



– Épp akkor, egy Kupa nevű egyén elvitte adóba a gyémánt félkrajcáromat.